

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE CHOICE

EVE MARIAN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SEÇİM

Eve Marian

Paige Yayıncılık

Telif hakkı © 2023 Eve Marian

Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgudur. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Şirketlerin ürünlerini ayırt etmek için kullandıkları isimler genellikle ticari marka olarak tescil edilmiştir. Bu kitapta ve kapağında kullanılan tüm marka ve ürün isimleri, ilgili sahiplerinin ticari isimleri, hizmet markaları, ticari markaları ve tescilli ticari markalarıdır

Yayıncılar ve kitap, bu kitapta bahsedilen hiçbir ürün veya satıcıyla ilgili ilişki değildir. Kitapta adı geçen hiçbir şirket bu kitabı desteklememiştir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde iletilemez.

yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir şekilde iletilemez.

ISBN-e-Kitap: 978-1-7780262-8-7

Kapak tasarımı: GetCovers

ÖNSÖZ

Lütfen dikkat: Bu kitap aşağıdaki içerik uyarılarını içermektedir:

- Açık saçık aşk sahneleri
- Küfürlü dil
- Uyuşturucu kullanımı ve/veya aşırı dozla ilgili açıklamalar veya referanslar
- Bir karakterin bıçakla tehdit edildiği ve/veya takip edildiği bir sahne
- Şiddet içeren tehditlerin yer aldığı sahneler
- Karakterlerin kavga ettiği bir bölüm de dahil olmak üzere, ilçe hapishanesinde geçen sahneler
- Kötü ebeveynlikten kaynaklanan duygusal travma

Sonunda mutlu son vardır.

Laura

Barmen olarak edinmeyi beklemediğim tek beceri dudak okuma becerisiydi. Ancak Luxor'da geçirdiğim ikinci haftamda, bir müşteri Baileys sipariş ettiğinde dudaklarının hareketinden bira mı yoksa Baileys mi istediğini anlayabiliyordum. Kremalı kahve liköründen bir shot doldurup önümdeki kadına uzattım.

"Teşekkürler tatlım," dedi gürültülü müziğin üstüne sesini yükselterek ve paslanmaz çelik bara bir dolarlık banknot bıraktı. Bahşışı alıp kısa siyah deri eteğimin cebine koydum. Gece iyi geçecek gibi görüldüğü için yakında banknotları uyluk boyu çizmeleriime koymaya başlamam gerekecekti. Cumartesi gecesiydi, bu da barın saat on birden sonra dans kulübüne dönüşeceği anlamına geliyordu.

"Biliyorsun, daha sonra bize katılırsan bir dolarlık bahşişlerden daha fazlasını kazanırsın," dedi Sam, bana doğru eğilerek barın altındaki kırılmış buza plastik kepçeyle vururken. "Bu gece başka bir özel partimiz var. Burada kazandığının iki katını bir saatten az bir sürede kazanabilirsin."

"Dans edemem ve o adamların sunduğu diğer şeylerle de ilgilenmiyorum," dedim ve ona daha fazla yer açmak için geri çekildim.

Beklerken, gözlerimle odayı taradım. Barın sağında, dans pistinde vücutlar sallanıyor ve birbirlerine yakınlaşıyorlardı, solundaki masalar ise izleyen ya da belki de bir sonraki hamlelerini değerlendirenlerle doluydu.

Dans pistine odaklanmayan tek bir bakış vardı. O bana bakıyordu. Dudakları gülümsemeye kıvrıldı. Beyaz düğmeli bir gömlek giyiyordu.

takım elbisenin altında gömlek. Onu hemen tanıdım. Kasabadaki çoğu insan onu ve kardeşlerini tanıyordu. O bakmaya devam edince yanaklarım kızardı. Onların cazibesinin üstünde olduğumu düşünmekle ne kadar da yanılmışım. Derin bir nefes aldım ve kendimi zorla başka yere bakmaya zorladım.

"İyi misin?" diye sordu Sam.

"Evet, iyiyim. Sadece bir an için dikkatim dağıldı."

"Biraz daha peçete alabilir misin? Azalıyor."

Eğilip lavabonun altından bir avuç kokteyl peçetesi aldım ve Sam'e uzattım.

"Teşekkürler," dedi.

"Önemli değil."

Bir sonraki müşteriye yardım etmek için bara döndüğümde, bakışlarım siyah kirli kirpiklerle çerçevelenmiş avcı yeşili bir çift göze çarptı. Farkındalık dalgası vücudumu sararken yavaşça gözlerimi kırpıttım.

Aman Tanrım. O.

Ryan Crawford.

Az önce göz göze geldiğim adam.

Yerel ünlülerin dedikodu sayfalarını kaydırırken telefonumda gördüğümde daha da yakışıklıydı. Kardeşleriyle birlikte, New York'un kuzeyindeki bu kasabanın çoğu mülkünün sahibiydiler ve benim tepkimi fark ettiğinde dudaklarının gülümsemeye kıvrılmasından, çarpıcı siyah saçlarının ve keskin çenesinin beni nasıl etkilediğini bildiğini anladım. *Ugh.* O kendini beğenmiş sırıtiş, kafama bir kova buz dökülmüş gibi vücudumu bir anda soğuttu.

"Ne alırsınız?" diye sordum, elimi kalçama koyarak.

"Scotch, sek," dedi sakın bir sesle. Sesini yükseltmeye bile çalışmadı, ama yine de onu duydum. Derin bariton sesi, müziğin ve etrafındaki müşterilerin bağırışlarının üstüne çıktı. Sonra gözleri, dar siyah bluzumdan belime, oradan da botlarımın üst kısmına kaydı, sonra dudaklarını yaladı ve "Ve senin içmek istediğin herhangi bir şeyden bir bardak," dedi.

Kafamı sallayarak teklifini reddettim ve onun değerlendirmelerinin kalıcı etkilerini bir kenara attım. "İş sırasında içki içmem."

"O zaman telefon numaranı ver, işten çıktığında seni arayayım."

Dudaklarım istem dışı yukarı kıvrıldı, ama onu hemen susturdum. Onun gibileri tanıyordum ve ilgilenmiyordum. "Üzgünüm, numaram menüde yok."

Onun viskisini doldurdum ve bardağı ona doğru ittim. İçkiyi alırken parmaklarıyla benim parmaklarımı okşadı. Ağzıma bakıyordu. Dudaklarını okumama gerek kalmadan "Göreceğiz" dediğini duydum. Sonra gülümsedi ve uzaklaştı.

"Vay canına, bu yüz dolar mı?" Sam yanımda haykırdı. Bara baktım ve Ryan'ın bıraktığı faturaya gözlerimi diktim. Onu kovalayıp parayı geri vermek istedim. Ama bunun onun için bir dolarlık bahşişe denk geldiğini, benim içinse bir haftalık market alışverişine denk geldiğini fark ettim. Bu yüzden parayı botuma soktum ve bir sonraki müşteriye hizmet etmek için döndüm.

"Bu geceki partide o güzel ağzınla ne kadar bahşiş alacağını bir düşün," dedi Sam gülererek ve kalçasını bana sürterek.

"İlgilenmiyorum."

Sam başını salladı, sıkı sarı buklelerini bir yandan diğer yana salladı.

Ryan, içkilerini yudumlayan dört adamın oturduğu masasına geri döndü. Yuvarlak masanın üzerinde bir şişe şampanya ve etrafına dağılmış birkaç dolu bardak vardı. Böyle bir masada kesinlikle şişe servisi olurdu. Kendine içki almak için bara gelmesi garipti.

"Hey!" diye bağırdı biri, beni düşüncelerimden kopararak. Sesin geldiği yöne döndüm. Sıkı siyah tişört giymiş, şakaklarından ter damlayan bir adam iki parmağını kaldırdı. Dudaklarını 'b' harfi şeklinde büzerek, düz kaldıklarına bakılırsa iki bira istediğini anladım.

"Hemen geliyor," dedim ve şişeleri aldım. Marka belirtilmedikçe, her zaman yerli markayı seçerdim.

Sonraki üç saat boyunca ara vermeden çalıştım, Sam'in etrafında dolaştım ve diğer iki barmenle çarpışmamak için onlardan uzak durdum. Ayrıca solumdaki belirli bir masadan da uzak durdum.

DJ sabah saat ikide "Son çağrı" dediğinde, ben eve gitmeye hazırdım. İki buçuktan kısa bir süre sonra, oda boşaldı ve

müzik kesildi.

Çelik barı silip, yapışkan lekeleri temizlerken, arka odadan yüksek bir çarpma sesi geldi. Sonra biri çığlık attı.

Bu Sam'in sesiydi.

Havluyu yere bırakıp arkaya koştum. Sam yerde çömelmiş, yerde baygın yatan bir adamı omuzlarından sallıyordu. Onu bu hafta işe başlayan barmenlerden biri olarak tanıdım. Henüz adını bile bilmiyordum.

Kadın adamın yüzüne tokat attı, ama adam tepki vermedi. Dudakları morarmıştı. Hemen adamın yüzünün önüne diz çöktüm ve boynundaki nabzını kontrol ettim. İki parmağımın yanında kalbi güçlü bir şekilde atıyordu, ama elimi burnunun altına götürdüğümde, cildimde sadece hafif bir esinti hissettim.

"Biri 911'i arasın," dedim, göz kapağını kaldırıp küçük göz bebeklerini fark ettim. Elimi yüzünde gezdirdim ve nemli cildini hissettim. Fazla vaktimiz olmadığını düşündüm.

"Sam," dedim, sakın ama yüksek sesle. "Dolabımdan çantamı al. Acele et."

Benim talimatım üzerine Sam arkamızdaki dolaplara doğru koştu. O benim şifremi biliyordu, ben de onunkini biliyordum. Sırt çantamı açtı ve yanıma yere koydu. İçindekileri karıştırdım, fazla giysileri ve kitapları bir kenara attım ve sonunda makyaj çantamı buldum. Açılmamış bir burun spreyi şişesi çıkardım.

"O ne?" diye fısıldayarak sordu Sam.

"Nalokson," diye açıkladım. "Aldığı ilacın etkisini ortadan kaldırıp, sağlık görevlileri gelene kadar onu hayatta tutacak."

Adamın başını geriye doğru eğdim ve spreyi sıktım.

"Hadi," diye mırıldandım ve herhangi bir tepki bekledim.

Oda sessizliğe büründü. Kimse kıpırdamadı, kimse bir şey söylemedi. Sadece kulaklarımda kalbimin çarpıntısı duyuluyordu.

İki vuruş, üç vuruş, dört.

Sessizliği bir nefes kesen bir soluk bozdu. Adam bir kez daha boğuk bir nefes aldı ve oda hep birlikte nefes verdi. Ama onun henüz tamamen tehlikeyi atlatmadığını biliyordum. Naloksonun etkisi sadece birkaç dakika sürecekti ve ambulans yakında gelmezse bir doz daha uygulamam gerekecekti.

Bu arada, onu yanına çevirdim ve başını desteklemek için sağ kolunu şakağının altına koydum. "İyi olacaksın," diye kulağına fısıldadım. Göz kapakları titredi, ama açmadı. Yanağı pürüzsüzdü, bu geç saatte bile sakalları çok fazla uzamamıştı. Muhtemelen on sekiz yaşındaydı, benden on yaş küçüktü.

Nefes alıp verişini tekrar kontrol ettim ve daha az sığ görünüyordu. Gözlerimi kapattım ve dua ettim. *Tanrım, o daha bir çocuk.*

Birkaç dakika boyunca onun yanında kaldım, gözlerim kapalıydı ve arkamda insanlar fısıldaşıyordu.

Biri odaya koştu. "Ambulans geldi," diye bağırdı. İki sağlık görevlisi sedyeyi yere indirdiğinde ayağa kalktım ve geri çekildim.

"Beş dakika önce Naloxone verdim," dedim. "Az önce ona bir doz daha vermek üzereydim."

"Bu iyi," dedi. "Muhtemelen onun hayatını kurtardınız."

Başımı salladım ama kendimi daha iyi hissetmedim. Kalbim hala hızla atıyordu ve midem bulantıdan kıvranıyordu, çünkü son birkaç dakika bana ilk kez aşırı doz tehlikesi altında yerde yatan birinin yanına diz çöküp onun iyi olmasını dilediğim anı hatırlattı. O gün olduğu gibi bugün de işleri batırmaktan çok korkuyordum.

Bir başka mide bulantısı dalgası beni sardı ve tuvalete koşarak altı saat önce yediğim akşam yemeğini kustum. Ağzımı yıkadım ve yüzüme biraz su sıçrattım. Tuvaletten çıktığımda Sam beni bekliyordu.

Beni kollarına aldı ve sırtımı okşadı. Saçlarına iç çekerek sarıldım ve onu sıkıca kucakladım. Birkaç dakika boyunca onu bırakmadım.

"Orada harika bir iş çıkardın," dedi, uzun saçlarımı yüzümden çekerek. "Nasıl bildin? Sosyal hizmet okuduğunu sanıyordum, tıp değil..."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum, Sam," dedim. "Üzgünüm."

"Üzülecek bir şey yok." Sam ve ben, kendimiz hakkında, özellikle de geçmişimiz hakkında fazla konuşmadığımız konusunda anlaşmıştık. Beni geri çekti ve yüzümü inceledi. "Seni eve bırakayım mı?"

"Hayır, sorun yok. Arabam var. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Şimdi iyiyim."

Bana baktı, ben de kendimi toparlayıp nefesimi düzenli tutmaya çalıştım. Neyse ki, gördüğü şey onu ikna etti. "Tamam o zaman. İhtiyacın olursa beni ara."

"Ararım." Ona zayıf bir gülümseme verdim ama iyi olacağımı biliyordum. Göğüs kaslarım bile gevşiyordu artık. Yeni çocuk iyi olacaktı. Sağlık görevlisi de öyle demişti.

Başımı salladım ve derin bir nefes verdim.

Eve gitmem sadece on dakika sürdü. Tek şeritli garaj yoluma girdim ve arabayı garaja park ettim. Ev sessizdi. Babam muhtemelen uyuyordu.

Gri laminat zeminimize gelen yumuşak tıkırtı sesleri dikkatimi oturma odasına çevirdi. Gülümsedim. Uzun tüylü beyaz kedimiz Mavis beni karşılamaya geldi.

Çömeliş, uzun, tüylü boynuna kollarımı doladım ve onu sıkıca kucakladım. "Ah, beni beklediğin için teşekkürler kızım. Seni özledim."

Mavis bileğimi ve kolumu yaladı. Onu bıraktığımda bacaklarımın etrafında dolandı ve pençelerini bacağıma koyarak bir balerin gibi gerindi. Kıkırdadım ve onu rahat bıraktım. O her zaman ailemizin en sevecen üyesi olmuştu.

Kapsamlı bir selamlamadan sonra mutfaktaki dağınıklığı değerlendirdim. Babamın iş kıyafeti mutfak sandalyesinin arkasına asılıydı ve tezgahın üzerinde birkaç kirli tabak bırakmıştı. Genel olarak çok da kötü değildi. Sabah temizlerdim. Yarın pazar günüydü ve geç saatlere kadar uyuyabilirdim.

Koridorda yürürken küpelerimi çıkardım. Odama girince kıyafetlerimi çıkardım ve yatağa girdim. Ama gözlerimi kapattığımda, zihnim tekrar bara gitti. Ancak, arka odanın soğuk karo zemini yerine, mutfağımın gri laminat zemininde diz çökmüştüm.

Nefesim kesildi ve gözlerim birden açıldı.

Başka bir şey düşün. Herhangi bir şey.

Yeşil gözler ve kısa siyah saçlar zihnime geldi. Onlara okyanusun ortasındaki bir dal gibi tutundum. Odaklandım.

Yüzünde, dudaklarının bir tarafının yukarı doğru kıvrılması. Elmacık kemiklerinin Roma heykelleri gibi taştan oyulmuş gibi görünmesi, ama sonra yumuşak, sıcak gözlere uzanması. Sanki duvarlarımın içini görebiliyormuş gibi, bakışlarının doğrudan kalbimin derinliklerine işlediğini hissedebiliyordum.

Tabii ki bu çok saçmaydı. Ryan Crawford beni görmüyordu. O sadece bir barmen ve kolay bir av görüyordu. Aklım, o dudakları benim üzerimde kullanabileceği farklı yolları mutlu bir şekilde hayal ederken, ben onun teklifini asla kabul etmeyeceğimi biliyordum.

Ryan gibi biri benim gibi birine asla gerçekten ilgi duymazdı. Bu beni rahatsız etmiyordu çünkü tamamen geleceğe odaklanmıştım. Tam zamanlı bir öğrenciydim ve lisans derecemi neredeyse bitirmiştım. Barda yarı zamanlı çalışıyordum ve milyarderlerin dikkatimi dağıtmasına zamanım yoktu.

Belki, gelecek yıl hala bekarsa, benim numaramla hala ilgilenip ilgilenmediğini bir bakarım. Ama şu anda aklımda tek bir şey var.

Hayatımı değiştirecektim. Ve asla geriye bakmayacaktım.

Zihnim geçmişe dönmeye çalıştığında, o yeşil gözler bütün gece bana eşlik etti. Beni kucakladılar ve her şeyin yoluna gireceğini söylediler. Bu sözleri söyleyen benim kendi sesim olsa bile. Hayal gücümü serbest bırakarak, mutlu bir şekilde uykuya daldım.

2

Ryan

Her zaman tepeden manzarayı seyretmekten hoşlanmışımdır. Küçük bir çocukken bile, herkesten daha uzağı görebilmek için babamın omuzlarına oturmak isterdim. O öldüğünde, bunun yerine şirket basamaklarını tırmanmayı öğrendim.

Ancak bugün, Crawford Corporation'daki ofisimde durup aşağıdaki binalara bakarken, tek odaklanabildiğim şey şişman, şımarık, kel bir adamdı ve sinir bozucu bir his zihnimin bir köşesinde kemirip duruyordu.

Odanın diğer ucundan bir ses yükseldi. "Söylediklerimi dinledin mi?"

Kardeşim Colton ofisimde oturuyordu, ayak bileği karşı dizinin üzerinde, elleri karnının üzerinde kavuşturulmuş halde. Deri ofis koltuğuma yaslanmıştı. "Ryan?"

"Hayır, üzgünüm. Belediye başkanının adını söyledikten sonra hiçbir şey duymadım. Cumartesi gecesi kulüpte onu gördüğüme inanabiliyor musun?"

Colton gözlerini kırptırdı ve sanki "Ee?" diye sormak istercesine yüzünü buruşturdu.

"Bir kadının her yerine ellerini sürmüştü." Kollarımı kavuşturdum. "Karısı olmayan bir kadına."

Colton başını salladı. "Neden umursuyorsun? Geçen hafta en az üç farklı kadınla üç randevuya çıktın."

Gözlerimi kısarak baktım. "Bu aynı şey değil. Onlardan hiçbirisiyle evli değilim. Ya da başka biriyle."

"Ve dünyadaki tüm bekarlar sana bunun için teşekkür ediyor."

Bunun bir iğneleme olup olmadığını anlayamadım, ama Colton'dan geldiğine göre, büyük olasılıkla öyleydi. "Bu doğru değil," diye devam ettim.

"Ryan, sen avukatsın, ahlak polisi değil. Yargılamak sana düşmez. Bazı insanlar kurallara uymazlar."

İşaret parmağımı ve orta parmağımı kaldırdım. "Bir erkeğin asla çiğnememesi gereken iki kural vardır: kanunlar ve yeminleri."

Colton iç geçirdi. "Bitirdin mi? Artık kibirli tavrını bırakıp iş konuşabilir miyiz? Belediye başkanının McArthur çiftliğini bize satması için kullanabileceğimiz herhangi bir yasal boşluk var mı bilmem gerekiyor."

Yaşlı McArthur, vasiyet bırakmadan ve arazisini talep edecek hayatta kalan akrabası olmadan öldü, bu yüzden şehir mülkü satın aldı. Crawford Corporation kurumsal gayrimenkulleri satın aldığı, kiraladığı ve sattığı için Colton'ın ilgisi açıktı.

"Şimdi bir bakacağım," dedim. "Henüz inceleme fırsatım olmadı."

"İncelediğinden emin ol."

"Bana bu tonda konuşma, Colton. İşe yaramadığını biliyorsun." "Ne tonu?"

"Ben senin patronunum, sana ne yapacağını söyleyebilirim" tonu.

Sıkılmış gibi saatine baktı. "Evet, hepsi doğru. Bu bir ses tonu değil."

Dudaklarım istem dışı yukarı kıvrıldı. Kardeşimle bahis yapma fikri aklıma geldiğinde hep böyle olurdu. "Şu anda yapmak istemediğin bir şeyi sana yaptırabileceğime bahse girerim."

"Sakin bu bahsi kabul etme," dedi başka bir ses. Küçük kardeşim Luke, sarı bir dosya tutarak ofisime girdi. "Hiç ders almıyor musun, Colton?"

Colton Luke'a kaşlarını çatı, sonra bana döndü. "Kabul ediyorum. Elli dolara bahse girerim yapamazsın."

"Bu akşam benimle bara gelir misin?"

Colton gülümsedi. "Hayır." Sonra elini salladı. "Gördün mü, bu kadar kolay."

Ben de gülümsedim. Colton'ın gülümsemesi biraz sönükleşti, ama endişelendiğini fark etmeme yetecek kadar.

İyi.

Luke, ben cümlemi bitirmeden sözümü kesti. "Bakın, işler çirkinleşmeden önce, size bir şey söylemek için buraya geldim."

"Neymiş?" diye sordu Colton.

"Muhasebe buldu bazı tutarsızlıklar buldu son gider raporunda gider raporunda bazı tutarsızlıklar var. Bence kalemleri tek tek gözden geçirmeliyiz."

"Tamam. Anlaşılabilir hale gelene kadar hepsini gözden geçir. Bitirdiğinde bana rapor ver."

Luke kaşlarını çatıp başını salladı. "Ryan haklı. Ses tonunu düzeltmelisin."

"Burada işimiz bitti ise," Colton sandalyesinden kalktı ve ofisimin kapısına doğru döndü.

O bir adım daha atmadan onu durdurdum. "Bugün belediye başkanıyla bir toplantı ayarlayacağım. Boşlukları gözden geçir. Kesinlikle orada olmalısın."

"Kesinlikle. Bir saat seç, asistanıma randevuyu ayarlamasını söyleyeceğim." Colton bunu çok kolaylaştırdı.

"Barda. Bu akşam, saat sekizde." Gülümsememi saklamak için dudaklarımı sıkıştırdım, ama Colton küfür ettiğinde kahkahamı tutamadım.

Gözleri bana bıçak gibi bakarken, çenesini üç kez oynattı ve sonra başka yere baktı. Elini pantolon cebine soktu ve masaya elli dolar attı, küfürler mırıldanarak odadan çıktı.

Siyah deri ofis koltuğuna oturdum, manzaraya bakmak için döndüm ve kardeşimden yine üstün geldiğim için içimden güldüm. Bu hiç eskimiyordu.

Ama ajandama dönüp biraz önce kendime yazdığım notu okuduğumda iyi ruh halim bozuldu.

Pl ile takip et.

Midemde bir düğüm oluştu ve tepki o kadar hızlı ve beklenmedikti ki, oturmuş olduğum için mutlu oldum.

İki hafta önce, bir mektuba rastlamıştım. Rahmetli annem tarafından yazılmış bir mektup. Luke, anne babamızın evini yenilediğinde evden topladığı eşyaların bulunduğu bir kutuda bulmuştum. Yakın zamana kadar mektubu okumamıştım. Şimdi keşke hiç okumamış olsaydım diyorum.

Nora Roberts'ın bir romanının sayfalarının arasına sıkıştırılmış olan mektubu, annem John adında bir adama yazmıştı. Annemin mektup gönderebileceği bir John tanı mıyordum.

Mektubu çantamdan çıkarıp tekrar okudum.

Sevgili John,

Bugün güzel bir gündü. Çocukları oyun parkına götürdüm ve Luke ilk dişini kaybetti. Çok heyecanlıydı ve dişinin

kumla kaplı olduğunu umursamadı. Evde yıkayana kadar dişini gururla yumruğunda tuttu.

Keşke orada olabilseydin. Sık sık seninle tanışmalarını hayal ettiğim için, birçok kez bize katılmanı istemeyi düşündüm. Onları seveceğini biliyorum.

Seni çok özlüyorum. Her gün seni düşünüyorum. Ayrı olduğumuzu düşünmek kalbimi parçalıyor. Sana daha yakın hissedebilmek için bu mektupları yazıyorum. Umarım onlar da sana bana daha yakın hissettirir. İlişkimizi çok uzun süre gizli tuttuğumu ve bana karşı çok sabırlı davrandığını biliyorum, ama artık aileme gerçeği söyleme zamanının geldiğini düşünüyorum. Onlara her şeyi itiraf etmenin zamanı geldi.

Yakında birlikte olacağız, söz veriyorum. Yakında seni tekrar kollarımda tutacağım.

Mektubu bir kalp ile bitirmiş, başka bir şey yazmamış.

Annemin bir sevgilisi vardı. İlişisini hepimizden saklamıştı.

Ancak babamın bunu bilip bilmediğinden asla emin olamadım.

Onlara sormadım. Annemle babam bir kazada öldüler. Gözlerimi kapattım ve başparmağımla orta parmağımla gözlerimi ovuşturdum.

Annemin ihanetine duyduğum öfke dinince, içimde endişe ve şüphe uyandı. *Bu adamın onların ölümüyle bir ilgisi var mıydı?* Bize bunun bir kaza olduğu söylendi, ama başka bir şey olabilir miydi? Babamın o iş gezisine tek başına gitmesi gerekiyordu, ama bir şekilde annemi bizi bırakıp ona katılmaya ikna etmişti.

Bu düşünceler beni rahat bırakmıyordu ve kafamdan atamıyordum. Bu yüzden, bu John denen kişinin kim olduğunu bulmak için özel bir dedektif tuttum.

Mektupta veya adreste soyadı yoktu. Ama içimden bir ses bana onun New York eyaletinde yaşadığını söylüyordu. Belki de bizim kasabamızda. Annemin ona bize katılmasını istemesi... Annem böyle bir şey söylemişse, o da eyalet içinde yaşamalıydı, değil mi?

Telefon, dedektif cevap vermeden önce bir kez çaldı. "Alo?" "Ben Ryan. Sadece kontrol etmek için aradım. Herhangi bir ilerleme var mı?"

"Henüz yok. Sadece ilk adı olduğu için, pek bir şey yapamıyorum."

"Biliyorum," dedim, saçlarımı elime alıp düzelterek. "Denemeye devam et, tamam mı?" Sesimde çaresizliği hissettim ve onu bastırdım.

"New York eyaletinde John adında her erkeğin kapısını çalman gerekse bile."

Dedektif, sanki şaka yapıyormuşum gibi güldü. "Bu yıllar sürer ve milyonlarca dolar harcanır."

Ciddi olduğumu anlaması gerekiyordu. "İkisi de bende var," diye hatırlattım. "Ne kadar süreceği umurumda değil. Onu bulman gerekiyor."

"Mmm," dedi dedektif mırıldanarak. "O zaman telefonu kapatıp kapıları çalmaya başlasam iyi olur."

O telefonu kapattı, ben de telefonu masama bıraktım ve başımı ellerimin arasına gömdüm.

Neden o mektubu bulmak zorundaydım? Neden annemin bize yalan söylediğini öğrenmek zorundaydım? O, hiç de öyle olmadığı halde, sadık ve vefalı bir kadın gibi davranmıştı. Yumruklarım sıkıldı ve boğazım düğümlendi.

Sen artık küçük bir çocuk değilsin, Ryan. Aş bunu.

Ama yapamadım. Bize yalan söylediğini, bizden bu büyük sırrı sakladığını düşündüğümde, bunun neden olduğu acı, sanki annem yeniden ölmüş gibi hissettiriyordu. Ve bir bakıma, benim için öyle olmuştu.

Yumruğumu açarak parmaklarımı birbirine kenetledim, kollarımı düzelttim ve kaslarımı gerginleştirdim. Bu konuyu düşünmek beni her zaman sinirlendirirdi. Henüz kardeşlerimle paylaşmamıştım çünkü bunun onlara da benim kadar acı vereceğini biliyordum ve onlara bunu yapamazdım. Cevapları bulana kadar yapamazdım. Henüz tüm gerçekleri bilmeden, annemizin imajını ve anısını, ondan geriye kalan tek şeyi neden mahvedeyim ki? Hayır. Cevapları bulduktan sonra intikamımı alacaktım. Bu adamın annemle babamın kazasıyla bir ilgisi varsa, benden kaçmak için üç eyalet bölgesinden daha uzağa kaçması gerekecekti.

Bu boktan adamı düşünmekten bıktım. Düşüncelerimi tekrar işe yönlendirdim. Belediye başkanı. *Ugh.* O da daha iyi değildi, ama çift hayat yaşayan yalancı, sadakatsiz pislikle bir toplantı ayarlamam gerekiyordu. O mülkü Crawford Corporation'a satmasını sağlayacaktım. Colton için değil. Şirket için değil, kendim için. Çünkü tek tek berbat yalancıları ifşa ederek adaleti sağlamam gerekirse, bunu seve seve yapardım.

"Sarah," dedim ofis telefonumu kaldırdıktan sonra, "bana belediye başkanının ofisini bağla."

Ryan

Belediye başkanıyla, ona sadakatsizliğini hatırlatacak bir yerde buluşmayı ayarladım. Luksor. Muhtemelen pazartesi olduğu için bu gece burada sadece birkaç düzine müşteri vardı. Çoğu benim gibi takım elbise giymişti, muhtemelen iş konuşmak için rahat bir yer arıyorlardı, karşılarındaki kişiyi rahat hissettirmek istiyorlardı. Benim böyle bir planım yoktu.

Belediye başkanı bara girdiğinde, karanlık odaya göz gezdirdi. Siyah deri kanepeler odanın her yerine dağılmıştı ve önlerindeki yuvarlak masaların üzerinde titreyen birkaç çay mumu sayesinde ancak görülebiliyorlardı. Barın üzerinde bir spot ışığı vardı ve arkasında sadece iki barmen duruyordu. İkisini de tanımadım. Uzun dalgalı saçlı güzel esmer kız kesinlikle orada değildi. Yazık. Bu hafta sonu beni gülümseten tek şey oydu. Beni caydıracağını düşünerek reddetmişti, ama kovalamacadan ne kadar zevk aldığımı bilmiyordu.

Onun sözlerini hatırlayarak, viski bardağıma gülümsedim. *Numaram menüde yok.* Ama adı hakkında hiçbir şey söylemedi.

"Crawford," dedi belediye başkanı masama yaklaşırken.

Onun sözünü kesmesine kızgın bir ifadeyle karşılık verdim ve yüzümdeki gülümsemeyi korudum.

"Sayın Belediye Başkanı. Lütfen oturun." Yanımdaki kanepeye doğru işaret ettim. O ise önümdeki sandalyeye oturdu.

Korkak.

"İtiraf ediyorum, buluşmak için burayı seçtiğinizde biraz şaşırdım," dedi etrafına bakarak, "ama karşı çıkmıyorum."

"Onaylamayacağınızı düşünmemiştim."

Başını bana doğru çevirdi ve kaşını kaldırdı. "Ne hakkında konuşmak istiyordunuz?"

İçkimi yudumlarken cevap verdim: "McArthur'un çiftliği."

O güldü, göbeği takım elbisesinin küçük düğmelerine baskı yapıyordu. "Ne olmuş ona? Yaşlı McArthur vasiyet bırakmadan ve hayatta akrabası olmadan öldükten sonra, çiftlik tamamen şehrin mülkiyetine geçti. Benimdir."

Başımı salladım, içkimi mumun yanındaki masaya koydum ve öne doğru eğildim. "Ama onu bana satacaksın."

Bu seferki kahkahası boğazından çıktı ve ceketinin orta düğmesi patladı. "Öyle mi? Bunu sana söylemekten nefret ediyorum..." Kahkahası kesildi. "Hayır, aslında nefret etmiyorum. 35 dönümlük birinci sınıf gayrimenkulü sana satmayacağım. Onu eyaletin gördüğü en büyük kumarhaneye dönüştürmeyi planlıyoruz." Ceketinin geri kalan düğmelerini de açtı ve koltuğuna yaslanarak üstünlüğünden memnun bir şekilde oturdu.

Ben yılmadım.

"Size piyasa değerini ödeyeceğiz," dedim.

"Bugün bana ödeyebileceğiniz miktarın, ileride kazanacağımız miktara degeceğini düşünüyorsanız, hayal görüyorsunuz. Ve..."

"Henüz bitirmedim," dedim ve gözlerine baktım. Bir manila zarf çıkardım ve onun önündeki masaya üç adet siyah beyaz 8 x 10 fotoğraf sergiledim.

İlk fotoğrafı eline aldı ve kaşlarını çatı. Sonra diğer ikisine de göz attı.

"Bunları nereden buldun?"

"Barın güvenlik kameralarından." "Onlar mı verdi sana?"

"Hayır. Ben satın aldım. Soracakların sadece bunlar mı?"

Gülümsedi ve başını salladı. "Gerçekten karımın bilmediğini mi düşünüyorsun? Onun da bir sevgilisi var. Gerçekten, Crawford. İşimiz bitti mi?"

Bir an için beni hazırlıksız yakaladı. Bu cevabı beklemiyordum.

Ama ben hiç bahis ya da anlaşma kaybetmedim.

"Ne kadar istiyorsun?" Arazinin değerinin iki katını ödemeye hazırıdık.

"Dediğim gibi, satılık değil. Seçim yılı yaklaşırken, ekonomik büyümeyi mükemmel bir platform olarak kullanabilirim."

"Ahlaki bir dayanağın olmasa bile mi?" "Bu siyaset, Crawford. Kimse ahlakı umursamıyor." "Bu siyaset değil. Bu sensin."

Yüzü kızardı ve dudaklarını sıktı. Muhtemelen bana siktir git demek istedi, ama akıllıca dudaklarını sıkıca kapalı tuttu.

Bir an için, o fotoğrafları basına vereceğim diye tehdit etme düşüncesi aklımdan geçti. Ama bu en iyi ihtimalle şantaj, gasp olurdu. Ve ben kanunları çiğnemem, bu yalancı, sahtekar piçi alt etse bile. Ben şantaj yapacak biri değildim, ama kolayca pes edecek biri de değildim. Başka bir yol bulurdum.

"Crawford Corporation o araziye satın alacak. Öyle ya da böyle." O siyah gözlerini bana dikti. "Bu bir tehdit mi?"

"Hayır. Bir söz."

"Tutamayacağın sözler verme, Ryan." "Vermiyorum."

Soğukkanlı tavrım rağmen, onun sözleri beni rahatsız etti. Kaybetmekten gerçekten nefret ediyordum, özellikle de onun gibi pisliklere karşı. Ama bu buluşma sadece ilk hamlemdi. Henüz pes etmemiştim.

Sandalyeye yaslandım ve içkimin kalanını bir dikişte içtim.

Dudaklarım bir gülümsemeye kıvrıldı ve belediye başkanı bana gözlerini kısarak baktı. Ama o anda belediye başkanının rahatsızlığı yüzünden gülümsemedim.

Hayır. Gülümsemem tamamen onun içindi.

Barın spot ışığı, kalp şeklindeki yüzünü çevreleyen ince sarı saç uçlarını yansıtan açık kahverengi saçlarına parlıyordu. Bir tepsi aldı ve masamıza doğru yürüdü. Bu gece dar deri pantolon ve ince siyah bir gömlek giymişti. Üstteki üç düğmeyi iliklememişti ve gömlek açık kalarak göğüs dekoltesini biraz ortaya çıkarmıştı. Dansçıların daha fazlasını gösterip beni daha az etkilediğini görmüştüm

Saçlarını yana doğru taradı ve gözlerimiz buluştu. Beni tanıdığında gözleri bir an için yuvarlaklaştı ve hemen kendini topladı, ama o geceki kısa karşılaşmamızın onu da etkilediğini biliyordum.

İlginç.

"Ne alırsınız beyler?"

"Ben çıkmak üzereydim," dedi belediye başkanı, ceketinin düğmelerini ilikleyerek.

Boş bardağımla onun uzaklaşan silüetine selam verdim ve güzel barmen kıza döndüm. "Bir viski daha alayım."

Kız başını salladı ama ayrılmadan önce ekledim, "Ve adını."

Omuzlarını geriye attı. "Bir şeyleri talep etmek yerine, rica etmeyi hiç düşündün mü? Bunun daha iyi sonuç vereceğini görebilirsin."

Barın arkasına dönmek için arkasını döndü ama onu durdurdum.

"Düşündüm. Ama gereksiz buluyorum. En azından benim için." diye cevap verdim. Arkasını dönmedi ama bara kadar başını salladı. Mavi etiketli bir şişeyi doldurup başka bir barmene başını sallarken onu izledim. Birkaç dakika sonra içkimle geri geldi.

"Buyurun," dedi ve bardağı masaya koydu.

"Teşekkürler. Peki, o isim ne olacak?" Gülümsedim. "Bu sefer kibarca sordum."

Burnunu kırıştırdı. "Bu bir soru muydu yoksa talebinin devamı mı?"

Kendimi tutamadım. Dudaklarım kıvrıldı ve gülümsemem büyüdü. "Ne önemi var ki?"

"Benim için önemli." Önceden içtiğim boş bardağı almak için öne eğildi ve gömleği öne doğru kayarak siyah push-up sütyenini ve göğüslerinin üst kısmını ortaya çıkardı. Boğazım sıkıştı ve yutkundum. Bu kadın beni kesinlikle etkilemişti.

"Neden bana adını söyleyemiyorsun?" diye sordum, cevabını gerçekten merak ederek.

"Çünkü bu soru bana her gece soruluyor ve bu bir iltifat değil. Senin gibi erkekler için bir eğlence."

"Benim gibi erkekler mi?"

O içini çekti. "Evet. Cüzdanlarının kırılğan egolarını bir şekilde telafi edebileceğini düşünen erkekler."

"Benim egom kırılğan değil, tatlım. Sana garanti ederim ki vücudumda kırılğan hiçbir şey yok. Özellikle de sen yanımdayken."

İpeksi saçlarını eliyle taradı. "Gördün mü? Ben de tam olarak bunu kastetmişim." Elini kalçasına koyarak devam etti. "Sence bu tür sözler işe yarar mı? Böyle bir şey beni tahrik eder mi sence?"

Şey... genellikle işe yarardı. Bir an için ne diyeceğimi bilemedim.

"Senin gibileri tanırım. Kendini yatakta olduğundan çok daha iyi sanıyorsun çünkü genellikle yattığın kadınlar, onlara yaşatamadığın orgazmdan çok, onlara alacağın çantaya ilgi duyuyorlar. Ama senin gibilerle olan deneyimlerime göre, ön sevişme her zaman asıl olaydan daha iyidir ve gecenin sonunda, sözde, kendini "kötü çocuk" olarak tanımlayan bir erkekten çok, pil ile çalışan bir erkekten daha iyi orgazmlar yaşadım. Bu yüzden ilgisiz görünüyorsam beni affet."

Ağzım açık kaldı ve ses çıkmadı. Sonra şiddetli bir kahkaha patladı ve gözlerimden yaşlar aktı. Bu kız inanılmazdı. Ve benden uzaklaşıyordu. Bunun olmasına izin veremezdim.

"Adın ne? Bilmem gerek," diye seslendim. "Sana söylemeyeceğim."

Uzun zamandır kullanmadığım bir kelime ağzımdan kendiliğinden çıktı. "Lütfen," diye yalvardım.

"İkimize de bir iyilik yap, Ryan. Ve yoluna devam et. Ben bu zahmete değmem."

Ama değdi. Her saniyesine değdi.

Ayağa kalktım. "Sen benim adımlı biliyorsun. Beni dezavantajlı duruma düşürdün. Benim de senin adını bilmem adil olur."

Omzunun üzerinden geriye dönüp bağırarak cevap verdi: "İyi denemeydi. Ama hayır."

Ben pes etmedim. Onu bara kadar takip ettim ve o iki bardağa buz doldururken bara yaslandım. "Bu gecenin sonunda adını öğreneceğime bahse girerim."

"Anlaştık, ama hayal kurmaya devam et. Bu, bunun gerçekleşmesinin tek yolu."

Göreceğiz.

Bu sefer bunu yüksek sesle söylemedim. Söylememe gerek yoktu. Bakışlarımdan fışkıran kararlılık ona bunu haykırmış olacaktı.

Laura

Tabii ki adını biliyordum. Bütün kasaba biliyordu. Kendi babamdan daha fazla şey biliyordum, oysa babamla birlikte yaşıyordum. Ama bu benim suçum değildi. O bir ünlü gibiydi ve benim hayatımda öyle bir ilgiye ihtiyacım yoktu.

Okul, iş ve ev hayatımla çok meşguldüm. Biriyle çıkacak olsam, kolay ve basit biriyle olurdu — bir şeyler yer, film izler, kötü seks yapar ve ertesi gün okula giderdim. Kolay. Basit. Ama içgüdülerim Ryan Crawford'un bunların hiçbiri olmayacağını söylüyordu.

O karmaşık ve zor birisi olacaktı. Gerçekleşmesi imkansız şeyler istememe neden olacaktı ve hayatımda bu tür bir karmaşıklığa ihtiyacım yoktu.

Ayrıca, avukatlar beni ürkütüyordu. Güvenebileceğim bir avukatla hiç tanışmamıştım ve onlar da beni pek sevmezdi. En azından iyi olanlar. Suç geçmişisi olan biriyle arkadaşlık kurmazlar, çıkmazlar bile.

Hayır, mükemmel takım elbisesi ve mükemmel saçlarıyla Ryan Crawford, tam da benim her ne pahasına olursa olsun kaçındığım türden bir adamdı.

Keşke vücudum ona tepki vermeyi bıraksa.

"Bu gece başka bir işimiz var. Geliyor musun?" Sam, martini bardağına bir zeytin attıktan sonra sordu.

"Pazartesi gecesi. Ne tür bir iş bu?"

"İyi para veren türden. Bilmen gereken tek şey bu." Sanki aklımı kaçırmışım gibi elini yüzümün önünde salladı.

"Hayır, ben almayayım. Sorduğun için teşekkürler."

"Üniversiteli kız ek iş için fazla iyi," dedi başka bir barmen. Adını hatırlayamadım, ama duyduğuma göre, en uzun süredir burada çalışıyormuş.

"Kapa çeneni Georgia," dedi Sam. "Laura öyle biri değil." "Teşekkürler Sam," dedim. "Ama kendimi koruyabilirim."

Tezgahta limon dilimleyen Georgia'nın yanına gittim ve yolumun üzerinde soyma bıçağımı aldım. Yaklaştığımda beni izledi, gözleri benim ifadesiz yüzümden arkamdaki Sam'e kaydı.

Onun yanına varır varmaz bıçağı çevirip limona sapladım, başparmağı ile işaret parmağı arasındaki dar boşluğa.

O irkildi, ama ben elini limonun üzerinde tuttum. Bıçağı çevirerek sesimi sertleştirdim ve yavaşça konuştum. "Sen benim hakkımda ya da hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, Georgia. Ve böyle kalmalı. Gurur duymadığım şeyler yaptım, ama çalışmaktan gurur duymuyorum. İnsanların benim ya da arkadaşlarım hakkında kötü konuşmalarını sevmiyorum. Anlaşıldı mı?"

Bıçağa bakarak Georgia bir kez başını salladı. Ama gözümün ucuyla, diğer elinin, yani soyma bıçağını tutan elinin hareket ettiğini gördüm. Bu hareketi önceden tahmin etmiştim ve onun ön kolunu tutup sıktım. Acıyla yüzünü buruşturan Georgia bıçağı düşürdü.

Gözlerini kilitledim. Göz kırpmadım, sadece aramızdaki anın uzamasını bekledim. Parmaklarımı daha derine batırıp ona daha fazla acı verebilirdim, ama onun bir sonraki hamlesini görmek için bekledim.

"Anlaştık mı?" diye sordum.

Bu sefer daha kararlı bir şekilde başını salladı, ben de onu bıraktım ve uzaklaştım. Yanına döndüğümde ve bıçağı lavaboya bıraktığımda Sam, "Hay aksi, kızım," dedi. "Bazen beni korkutuyorsun, biliyor musun bunu."

"Evet," dedim, ellerimi beyaz bir havluyla silerek. "Bazen kendimi de korkutuyorum."

Geçmişime bu kadar kolayca geri döndüğüm için çok korktum. Unutmak için çok uğraştığım anılar zihnimi doldurdu. Mutfak masasının her yerinde kaşıklar ve şırıngalar vardı. Hiçbir şey anlamıyordum. Bu düşünceleri kafamdan atmak için başımı salladım, ama onlar hiç gitmedi. Her zaman oradaydılar ve bana, geleceğime ne kadar uzaklaşırsam uzaklaşıyım, geçmişimin her zaman arkamda olacağını hatırlatıyorlardı.

"Şimdi molaya çıkıyorum," dedim ve bardan uzaklaştım. Tuvalete vardığımda kapıyı kapattım ve sırtımı kapıya yasladım. Derin bir nefes aldım, ciğerlerimi hava ile doldurdum ve nefesimi tutarken yanma hissi duydum. Artık nefesimi tutamayacak hale geldiğimde, nefesimi bıraktım ve öne doğru düştüm.

Avuç içlerimi dizlerimin üzerine koyarak birkaç nefes daha aldıktan sonra, omurgamı düzelttim ve aynaya doğru yürüdüm. Kahverengi gözlerimin çevresi kıpkırmızıydı, ama hiç gözyaşı dökmemiştim. Sanırım gözyaşlarımı yıllar önce tüketmiştim. Boynuma ve kollarıma biraz su serpererek serinledim ve parmaklarımla saçlarımı taradım. Makyajımı kontrol etmek, işe geri dönmeye hazır olduğumu anlayana kadar kendimi toparlamak için bana birkaç dakika daha kazandırdı.

Ama kapıyı açtığımda, onu görmeye hazır değildim. Gülümsemesi kayboldu ve gözlerinin kenarları kırıştı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Dudaklarımı gülümseme gibi bir şekle çektim ve saçlarımı düzelttim. "Evet, iyiyim." Sonra koridora bakarak, sonundaki kapıyı işaret ettim. "Erkekler tuvaleti o tarafta."

"Evet, tuvaleti kullanmak için gelmedim. Borcumu almaya geldim."

"Anlamadım?"

"Bahis.

Kazandım."

"Ben..."

O öne doğru eğildi ve kolonyasının kokusu beni olduğum yerde dondu. Gözlerim titredi ve kendimi o narenciye ve baharat kokusunda banyo yaparken hayal ettim.

"Laura," diye fısıldadı. "Adın Laura."

Adımı hiç sevmezdim, ama o anda, ses tonu tüylerimi diken diken etti. Dokunacak kadar yakındı, ama ellerimi yanımda yumruk yaptım.

"Nasıl... Nasıl öğrendin?" diye kekeledim.

Asla kekelemem.

"Bir şeyleri öğrenmenin bir yolunu biliyorum. Ve bahisleri kazanmak benim işimdir. Hiç şansın yoktu."

Kazanmak onun işi. Eminim öyledir. Ne yazık ki, bu genellikle benim işim değildi, bu yüzden onunla ilişki kurmamam gerektiğini biliyordum.

"Aferin sana. Tebrikler. Şimdi, izin verirsen." Onu itip geçtim ama o elimi tuttu.

"Bekle," dedi ve birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza baktı. Hemen elimi çektim. "Bana kazandıklarımı borçlusun."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim" diye homurdandım. Ama arkayı dönüp uzaklaşırken, onun haklı olup olmadığını merak ettim. Bahse girmeyi kabul etmiştim.

"Bir randevu," diye seslendi arkamdan. Durdum. "Benimle bir randevuya çık." Yine, rica etmedi, emretti.

"Hayır." Daha önce tuttuğu elimi uzattım. Aptalca, hala parmaklarının benimkilerin etrafında olduğunu hissedebiliyordum.

"O zaman telefon numaranı ver."

Ben cevap vermediğimde, "Bahsi kaybettin, Laura. Bir şeyleri kabul etmelisin. Benimle çık ya da numaranı ver. Seçim senin. Ama seni uyarmalıyım, kaçınılmaz olanı sadece erteliyorsun" diye ekledi.

O anda yumruğumu sıktım. "Kaçınılmaz olan ne?" "Benimle bir gece."

Laura

Vücudum baştan aşağı kızardı. Nedenini bilmiyordum. Sokak köşesindeki çocuklardan daha müstehcen şeyler duymuştum, ama Ryan'ın bu sözlerini duymak midemi bulandırdı.

"Bu asla olmayacak," dedim, ona doğru yürüdüğüm halde. "Ama bahsi kaybettiğimi kabul ediyorum ve sözümünden dönmem."

Elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde uzattım ve bekledim. O da hemen ceketinin iç cebinden telefonunu çıkardı.

Bir kısa mesaj açtım ve numaramı yazdım. Bunu bitirdikten sonra mesaja geçtim. Ne yazacağımı düşünmek sadece bir saniye sürdü. Gülümsayarak, mesajımı okuduğunda vereceği tepkiyi hayal ederek telefonu ona uzattım.

Mesajda şöyle yazmıştım: *Bu numarayı asla arama.*

Kaşları çatıldı ve yüzündeki şaşkınlık ifadesinden keyif aldım.

"İyi geceler, Crawford," dedim ve uzaklaştım.

O gece Ryan'ı bir daha görmedim, ama belki de ondan kaçınıyordum. Vardiyamın sonunda Sam'e el sallayarak veda ettim ve uzun boylu, zayıf yapılı, yeşil gözlü adamı aramadan doğrudan eve gittim.

Geç olmuştu, ama ön kapıdan içeri girdiğimde kızım Mavis beni karşılamaya gelmişti. "Merhaba bebeğim, seni gördüğüme çok sevindim." O sırt üstü yatarken ve kollarımı pençeleriyle okşarken karnını okşadım. Sanki "Ben sadece karnımı okşaman için buradayım" diyordu.

Yemek masasında bir yığın kitap vardı. Bu gece en azından birkaç saat daha çalışmam gerekiyordu. İç geçirdim ve kahve aramak için mutfağa gittim.

Ama dolabı açtığımda, kahve kapsüllerinin hepsi bitmişti ve babamla ben yıllardır kahve çekirdeği kullanmıyorduk, yani onlardan da hiç kalmamıştı.

Belki kahveyi içmesem de olur?

Mutfak masasının yanında bir vızıltı dikkatimi dağıttı. Çantamı açıp telefonumu çıkardım. Bu saatte kim beni arıyor olabilir ki? Ama cevapsız arama değildi, bir mesajdı.

Ondan gelmişti.

İyi geceler, tatlım.

Daha önce bana adını söylemekten çekindiğin için, belki de adını beğenmediğin için olduğunu düşündüm. O yüzden, sana takma adlar deneyeceğim. Hangisini en çok sevdiğini bana söyle, tamam mı, balkabağım?

Hayatım boyunca, küçük bir kızken ve annem hala bizimle yaşarken bile, kimse bana şekerleme ya da balkabağı dememişti. O kadar saçma geliyordu ki, gülümsemeden ve başımı sallamadan edemedim.

Ben: Bana ulaşmamamı söylemiştim.

Ryan: Hayır. Asla aramamamı söyledin. Ben de mesaj attım. Aynı şey değil. Bir dahaki sefere daha net olmalısın.

Bir avukatla uğraşırken kelime seçimlerinin önemli olduğunu ve onun bir şekilde bir boşluk bulacağını bilmeliydim.

Ben: Tamam. Beni aramayın ve MESAJ ATMAYIN. Tamam mı, tatlım?

Ryan: Artık değişiklik yapmak için çok geç. Ve o takma ad beni rahatsız etmiyor.

Tavşanlar erkeklikleriyle bilinirler.

Of. Durması gerekiyordu. Beni güldürmeyi ve onunla yatmanın nasıl bir şey olacağını düşünmeme neden olan şeyler söylemeyi bırakması gerekiyordu. Nazik mi olurdu, sert mi? Tek seferlik bir adam mıydı, yoksa bütün gece kalır mıydı?

Kahveye ve acilen dikkatimi başka yere yöneltecek bir şeye ihtiyacım vardı. Onsuz düzgün düşünemiyordum.

Arabama atladım ve sokağımın sonundaki markete doğru yola çıktım. Sabahın birine yakın bir saatte, plaza otoparkında başka kimse yoktu. Diğer tüm dükkanlar kapalıydı.

küçük dükkan hariç. Arabamdan indim ama sonra cüzdanımı yolcu koltuğunda unuttuğumu hatırladım, bu yüzden geri dönüp onu almaya gittim.

Kapıyı çarparak kapattım ve arkamı döndüğümde bir adam önümde belirdi.

Siyah kayak maskesi ve bıçağı görünce kalbim göğsümde atmaya başladı.

"Çantayı ver," dedi.

Aptal değildim. Daha önce de bu durumda kalmıştım ve her seferinde tereddüt etmeden çantamı vermiştim. Ama bu sefer farklıydı.

Belki sesi titriyordu, belki de bıçak titriyordu, ama bu adamın gözlerine baktım ve onun sadece bir çocuk olduğunu fark ettim.

"Çantamı vereceğim," dedim sakın bir şekilde, çantayı başımın üstünde tutarak. "Ya da şu anda temiz bir sicille buradan uzaklaşıp hayatına devam edebilirsin."

Bıçağı tutan el aşağı doğru eğildi ama sertleşti. Uzakta bir araba kornası çaldı ve çocuk arkasına bakmak için döndü. Hiç düşünmedim. Elindeki bıçağı yumrukladım ve bıçağın kaldırırma düşmesini izledi. Gözleri büyüdü ve sanki ağlayacakmış gibi hissettim, sonra dönüp kaçtı.

Nefes nefese, otoparkta durup kendimi topladım. Daha önce benim de bir bıçak tutmuş olduğumu ve onun yaşındayken bu çocuktan pek de farklı olmadığımı düşünerek iç geçirdim. Acaba bu gece benim şu anda hissettiğim kadar midesinin bulandığını merak ettim. Tanrım, umarım öyledir. Bu, onun başka birine tekrar aynı şeyi yapmasını engelleyebilir.

Yavaşça markete girdim, titrek bacaklarımın altımda çökmesinden korkuyordum. Kahve kapsüllerinin tam olarak nerede olduğunu biliyordum, iki kutu aldım ve doğrudan kasaya götürdüm.

Kasiyerin yüzüne bakmadım, ödemem gereken tutarı dinlemedim.

Makineyi önüme ittiğinde, kredi kartımı okuttum ve kapıdan çıktım.

Arabamın içinde otururken, tüm kapıları kilitledim ve başımı direksiyona dayadım.

Tanrım, neden normal bir gece geçiremiyorum? Neden işe gidip, eve gelip, ders çalışıp, ertesi sabah uyanıp, hayatımda herhangi bir komplikasyon, sorun ya da *lanet olası* bir soygun olmadan aynı şeyleri tekrar tekrar yapamıyorum?

Ben miydim? Sorun ben miydim?

Kalp atışlarım yavaşlayana ve eve gidebileceğimi anlayana kadar biraz daha kendime acımaya devam ettim. Ama arabayı çalıştırmadan önce telefonum çaldı.

Ryan: Cumartesi günü benimle akşam yemeğine çık.

Mesajına cevap vermedim. Şu anda şakalaşacak ne sözlerim ne de enerjim vardı.

Ama telefonum tekrar bip sesi çıkardığında, bakmadan edemedim. Ancak bu sefer Ryan değildi. Sam'di.

Görünüşe göre bu gece başı belaya giren tek kişi ben değildim.

Sam: Yardımına ihtiyacım var. Karakoldayım. Beni almaya gelir misin?

*

Karakol yaklaşık on beş dakika uzaklıktaydı. Ne olduğunu merak ederek, yol boyunca hayal gücüm çılgına döndü. Biri ona zarar mı vermişti? Soyulmuş muydu? Bu gece bir tür kabul töreni mi vardı? Eğer öyleyse, Sam'e her şey olabilirdi.

İstasyonun ön girişinden geçip resepsiyondaki görevliye yaklaştığımda, sabrım tamamen tükenmişti.

"Bir arkadaşımı arıyorum. Adı Samantha Rivers. Yarım saat önce beni aradı... O iyi mi?"

Kafası traşlı ve sakallı memur, ben daha fazla dayanamayacak hale gelene kadar uzun süre bana baktı. "Beni ona götüreceksiniz, yoksa ne yapacaksınız?"

Sıkılmış görünüyordu. "Adı ne demiştin?" "Samantha Rivers," diye cevap verdim. Bunun onun gösterme şekli olduğunu biliyordum.

Burada kimin sorumlu olduğunu tam olarak biliyordum ve benim tarafımdan yapılacak herhangi bir kabalık onun canını sıkıp kasıtlı olarak işi geciktirebileceğini biliyordum. Bu yüzden derin bir nefes aldım ve Mavis'i düşündüm. Mavis ne yapardı? O, eğik gözleri ve asil duruşuyla ona bakıp istediğini elde edene kadar beklerdi. O ise bilgisayarına bakıyormuş gibi yapmaya devam etti.

Gülümsemeye çalıştım, ama memurun yüzündeki şaşkınlık, bunun daha çok bir yüz buruşturma gibi görüldüğünü gösterdi. Bu işe yaramıyordu.

"Lütfen. Onun için gerçekten endişeleniyorum," diye düşünmeden ağzımdan kaçırdım. Ama bu işe yaramış gibiydi.

"Rivers, dediniz, değil mi?"

"Evet. Samantha Rivers. Yaklaşık yarım saat önce getirildi."

"Başlıyoruz..." Raporu okurken kaşları havaya kalktı. "Şey.

Bu kızı nereden
tanıyorsunuz?" "Birlikte
çalışıyoruz."

Gözleri vücudumu baştan aşağı süzdü ve sıkılmış yüzü birdenbire çok daha ilgilenir bir hal aldı. "Öyle mi?"

"Ne?" diye sordum.

Dudaklarını yaladı. "Bu taraftan... Adın ne demiştin?"

"Söylemedim."

"Seni içeri almadan önce adını bilmem gerekiyor."

Bu polisin verdiği izlenimden hoşlanmadım ama başka seçeneğim yoktu. "Laura Stevens."

"Burayı imzalayın, Laura."

Adımı söylerken sesinin sonunda alçaldığı için ensemdeki tüyler diken diken oldu. Polisleri sevmezdim. Onlara güvenmezdim ve bu polis özellikle endişe vericiydi.

İstasyonun içinde başka kimse var mı diye etrafa baktım ama o anda sadece ikimiz vardık.

Çoğu insan polis memurlarıyla çevrili bir karakolda kendini en güvende hisseder, ama ben öyle değilim. Otoriteye karşı temkinli davranan insanlar arasında büyüdüm. Özellikle de sana karşı güç dengesizliği olanlara karşı. Onların sözüne karşı benim sözüm olursa, hiç şansım olmazdı. En azından benim deneyimim böyleydi.

Memur, karakolun arka tarafına açılan kapıyı açtı. Onu dar bir koridorda takip ettim. Diğer memurlar dolaşıyor, bazıları masalarında oturuyor, bazıları ise gruplar halinde sohbet ediyordu. Hepsi bize bakmak için döndü. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu.

Sonunda, daha büyük bir odaya açılan bir kapıyı açtı. Oda, bir gözaltı hücresi gibi görünüyordu.

"Laura, şükürler olsun!"

Sam ayağa fırladı ve burnunu çelik parmaklıkların arasına soktu. "Seni gördüğüme çok sevindim."

Ellerimi onun ellerinin üzerine koyup parmaklıkları sıktım. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim. Sadece biraz korkuyorum."

"Ne oldu?"

Beni geçip yere baktı. "Bunu sonra konuşabilir miyiz? Şu anda sadece buradan çıkmak istiyorum."

"Tamam. Kefalet ne kadar?"

"İki bin dolar," dedi arkamdaki memur.

"Ne?" Panikledim. "Sam, o kadar param yok." "Koyabileceğin bir şey var mı?"

Evimizdeki ikinci el mobilyaları, kullanılmış arabamı ve öğrenci borcumu düşündüm. "Sam, o kadar değerli satabileceğim hiçbir şeyim yok."

Gözlerini kapattı. Ama sonra sırtını düzeltti ve bir kez başını salladı. "Sorun değil. Bir çaresini bulurum. Her zaman bulurum."

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Sam'e empati duyabiliyordum. Her iki ebeveynim de yanımda olmasına rağmen, kendimden başka kimseye güvenemiyordum. Ama bu, bunun yüzünden acı çekmediğim anlamına gelmiyordu.

"Sana yardım etmenin bir yolunu bulacağım, Sam. Söz veriyorum."

Elini elimden çekti, ama sert çeliğe sıkıca bastırdı. Tekrar başını salladı. Ancak bu sefer gözleri o kadar kendinden emin görünmüyordu.

Sam'e yardım etmek istiyordum, ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. "Yarın tekrar geleceğim. Birlikte bir çözüm bulacağız."

Başını salladı ve elimi bıraktı.

Kahretsin. Ne yapacaktım?

*

Ertesi gün karakola geri döndüm ve bir memur beni başka bir odaya götürdü. Floresan ışıklar beyaz duvarlar ve dayanıksız plastik masanın üzerinde titriyordu. Oturduğumda kapı açıldı.

Sam, bir memurun eşliğinde içeri girdi. Hâlâ dün geceki kıyafetleri giyyordu. Sıkı sarı bukleleri uçlarda kıvrılmıştı

ve gözlerinin altındaki lekeler dışında makyajı neredeyse tamamen silinmişti.

"Dün gece uyuyabildin mi?" diye sordum.

"Soğuktu ve zemin pek rahat değildi, ama en azından kimse beni rahatsız etmedi."

Ben başımı salladım. Bu önemli bir şeydi.

"Sam, bana ne olduğunu anlat. Neden buradasın?"

Nefes aldı ve tavana baktı. "Dün geceki konser pek iyi geçmedi."

"Ne konseri?"

"Özel parti." "Ne oldu?"

Ellerini ovuşturdu, orta parmağındaki yüzüğü çevirdi. "Bizi odadaki erkeklerle dans edip flört etmemiz için tuttular. Onlar yaklaşık on kişi, biz on iki kişiydik, bu yüzden işlerin çığırından çıkacağından endişelenmedim. Ayrıca, herkesin uslu durmasını sağlamak için güvenlik görevlilerimiz vardı. Her şeyi kontrol ettim. En azından benim tarafımdan."

"Bu ne anlama geliyor?"

Ellerini masanın üzerine düz bir şekilde koydu ve iç geçirdi. "Shaun'un müşterileri incelemesi gerekiyordu. Bu onun işiydi. Erkeklerin biraz eğlenmek isteyen, ama çok çılgın olmayan türden müşteriler olduğundan emin olmak. Anlıyor musun?"

Bir fikrim vardı, bu yüzden başımı salladım.

"Neyse, işimizi yaptık ve her şey çok iyi gidiyordu, ta ki bir adam kulağıma fısıldamaya başlayana kadar. Partiye katılmaya razı olursam çok daha fazla kazanabileceğimi söyledi."

Sam'in onu reddettiğini umarak sessiz kaldım.

Gözlerinin altındaki lekeleri ovuşturdu, parmakları burnunun köprüsünde birleşti. "Kabul ettim dedim. Gülümsedi ve onu bir sonraki odaya kadar takip etmemi söyledi. Endişelenmedim çünkü kapı görevlileri oradaydı ve o odada bir şey olursa, o pisliğin kulakları kanayana kadar çılgık atardım."

Gözlerimi kısa bir süre kapattım. "Sana zarar verdi mi?"

Kafasını salladı. "Biz, şey, bir fiyat üzerinde anlaştık ve ben ona parayı peşin istediğimi söyledim. O bana parayı ödedi ve ben dizlerimin üzerine çöktüğümde, o da onu çıkardı."

Aklım, onun iğrençliğinden başka bir şey düşünmeye çalıştı...

"Rozetini çıkardı, Laura. O bir polisti. Beni fahişelikten tutukladı. İnanabiliyor musun?" Sandalyesine yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

Evet, inanabilirim. "Bu yasadışı, Sam."

Gözlerini devirdi. "Bu şehirde hırsızlık yapan, insanları öldüren, inciten pislikler dolaşıyor ve onlar da zaman ayırıp lap dance için geliyorlar ve benim vermek istediğim bir şey için beni tutuklamaya cüret ediyorlar. Lanet olsun. Neden kadınlardan istediklerini alan pislikleri tutuklamıyorlar? Hayır, onları serbest bırakıyorlar. Neden kendi vücudumla ne yapabileceğimi bana söylemek zorundalar?"

"Muhtemelen haklısın. Birçok kadın fuhuşa zorlanıyor olsa da, ne demek istediğini anlıyorum. Ama şu anda, seni buradan çıkarmak için bir yol bulmamız gerekiyor."

Hayal kırıklığıyla içini çekti. "Bu sabah bana bir kamu avukatı atadılar. Adam dosyasına bakmadan iki cümle bile kuramıyor. Sanki hayatında hiç dava görmemiş gibi. Eminim bu onun ilk davasıdır."

Dudaklarımı ısırdım. Bu, çocukken edindiğim bir alışkanlıktı. Ailem boşandıktan kısa bir süre sonra fark etmiştim. Hala gergin olduğumda ya da annem beni kontrol etmek için aradığında bunu yapıyordum. Artık annemin yanında bunu daha az yapıyordum. Hayatımı düzene sokup okula kaydolduğumdan beri, ondan hiçbir şey saklamıyordum, bu yüzden konuşmalarımız çok daha az stresliydi.

"Belki de sadece kötü bir sabah geçiriyordur. Onunla konuşayım da senin durumun hakkında ne diyecek bakalım."

Kız başını salladı. "Tamam. Teşekkürler Laura. Bu süreci atlatırken yanımda biri olduğunu bilmek bile..." Sesi alçaldı ve dudakları titredi.

Ellerine uzandım. Sam hakkında pek bir şey bilmiyordum, ama sesindeki acıyı fark ettim. "Biliyorum. Bu durumla tek başına başa çıkmana izin vermeyeceğim. Senin için buradayım, Sam. Ve seni buradan çıkaracağım."

Gülümsemesi zayıftı, sanki sözlerimi takdir ediyordu ama umut etmemenin daha iyi olduğunu biliyordu. Bizim gibi insanlar nadiren şans yakalar. Bunun için mücadele etmek zorundayız. Ve ben Sam için mücadele edecektim.

*

"Kamu avukatının ofisi nerede? Samantha Rivers'ı temsil eden avukatın ofisi?" Ön bürodaki memura sordum. Bu memur işine çok düşküncü ve adresi bana hızlı bir şekilde verdiği için minnettardım.

"Teşekkürler," dedim ve ön kapıdan geçip sokağa çıktım. Rüzgar saçlarımı yüzüme savurdu, ben de kendimi toparlamak için saçlarımı geri çektim. Kasabanın merkezi çoğunlukla ofis binaları, restoranlar ve dükkanlardan oluşuyordu. Avukatın adresini telefonuma girerken, istasyondan sadece yirmi dakikalık yürüme mesafesinde olduğunu fark ettim. Bu, başka bir park yeri için para ödemekten daha iyiydi. Bu yüzden hızımı artırdım ve oraya doğru yola çıktım.

Kırmızı tuğlalı binaya vardığımda, cam kapının üzerine Simon & Davis isimleri kazınmıştı. Memurun bana verdiği kağıtta yazılı isme baktım. Adres doğrudu, ama isim farklıydı. Yine de içeri girdim.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu neşeli resepsiyonist, içeri girdiğimde. Ofisin içindeki mobilyalar, yeşil tezgahlar ve bej renkli ahşaplarla eski görünüyordu.

"Merhaba. Evet. Ben..." Kağıda baktım. "Arnold Cain'i arıyorum."

"Şu anda burada değil. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Evet. Arkadaşımı hapisten çıkarabilir misiniz? Onun bu kadar yardımcı olacağını düşünmemiştim. "Sence ne zaman geri döner?"

"Onu çağırırım. Genelde hemen geri arar." "Harika, teşekkürler."

Birkaç dakika sonra, bekleme odasında oturmuş dizimin sallanmasını izlerken, resepsiyonist beni çağırdı. "Bayan Stevens?"

"Evet?"

"Bay Cain sizinle görüşmek için hatta."

Masaya koştum ve telefonu kulağıma dayadım. "Alo? Bay Cain. Ben Laura Stevens. Samantha Rivers'ın arkadaşayım. Onun davasını konuşabilir miyiz diye umuyordum."

"Rivers, evet. Fuhuş davası."

Gözlerim, yazmaya devam eden resepsiyoniste kaydı. Vücudumu başka yöne çevirdim.

"Evet. O. Planınız nedir? Oradan bir an önce çıkması gerekiyor."

"Bu pek olası görünmüyor, Bayan Stevens. Arkadaşınız bir polis memuruna teklifte bulundu. Küçük hırsızlık sabıkası var ve savcı sokakları temizlememiz için bize baskı yapıyor."

Gözlerimi devirdim. "Sokakların sorunu arkadaşım değil. Bakın, onun için ne yapabileceğinizi bilmem gerekiyor."

"Muhtemelen ona en fazla doksan gün, en iyi ihtimalle iki ay ceza alabilirim."

İki ay hapis! Bir polise teklifte bulunduğu için mi? Bu çok saçma. "Hepsi bu kadar mı, Bayan Stevens? Çok meşgulüm, gitmem gerekiyor."

"Şey..."

Ben başka bir şey soramadan telefonu kapattı. Ama aslında, başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Kasabamızdaki fahişelikle ilgili yasaları ve politikayı bilmiyordum. Burası New York'tan daha küçüktü ama bence insanlar, kadınların oral seks için para almasından çok, şehirdeki silahlı saldırılardan daha çok skandal yapmalıydılar. Belki de Sam haklıydı ve mesele kontrol ile ilgiliydi.

Telefonum cebimde titredi.

Ryan: Belki akşam yemeği yerine sakın bir geceyi tercih edersin. İlgilenir misin?

Crawford. Of. Şu anda ona ayıracak vaktim yoktu. Yardımcı olmanın bir yolunu düşünmem gerekiyordu...

Bekle.

Ryan Crawford bir avukattı. Şirket avukatıydı, ama hukuk konusunda benden daha fazla bilgisi olduğu kesindi. Belki ona Sam'e nasıl yardım edebileceğim konusunda bir fikri olup olmadığını sorabilirdim. Ama onu yanıltmak istemedim. Bunun tamamen profesyonel bir ilişki olacağını bilmesi gerekiyordu.

Telefonumda yazmaya başladım.

Ben: Buluşabilir miyiz? Seninle gerçekten konuşmam lazım.

Cevabı hızlı geldi. Ryan:

Evet. Ofisime gel.

Bana adresi gönderdi ama ben zaten nerede olduğunu biliyordum.

Ben: Yarım saat içinde orada olacağım.

Ryan: Sabırsızlıkla bekliyorum.

Bunun sadece iş olduğunu mesajla açıklayamazdım. Ona yüz yüze, sadece tavsiyesini istediğimi söyleyecektim. Daha fazlasını değil.

Kalbim göğsümde çarpıyordu ve dudağımı o kadar sert ısırdım ki acıdan yüzümü buruşturdum.

Kahretsin!

Neden bu kadar gergindim?

5

Ryan

Bana geliyordu. Ofisime. Ve nedenini hiç bilmiyordum. Kolayca fikrini değiştiren türden bir kız gibi görünmüyordu. Bana adını ya da numarasını vermemeye kararlıydı, ama şimdi buraya geliyordu.

Kim olduğumu bildiğini söylemişti, bu yüzden şehrin en gözde bekarlarından biri olduğumu öğrenmesinin fikrini değiştireceğini sanmıyordum. Belki sadece iş arıyordu. Ya da sadaka. Ama ikinciye isteyeceğini hayal edemiyordum.

Her halükarda, onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordum.

Asistanımı aradığımda, "Sarah," dedim. "Bugünkü geri kalan toplantılarımı iptal et."

"Oh," dedi, şaşırmış gibi. Anlaşılır bir şekilde, bunu daha önce hiç yapmamıştım. "Tamam. Yarın için yeniden planlayacağım. Gerçi saat üçteki danışma kurulu toplantısı haftalar öncesinden ayarlanmıştı."

Onu unutmuştum. "Tamam. O zamana kadar randevumu bitiririm. Onları beklemede tut."

"Tamamdır, Bay Crawford."

Bu iş halledildikten sonra, sandalyeme oturdum, bacaklarımı masanın üzerine uzattım ve beklerken karşı duvara bir top attım.

Ve bekledim.

Sonunda telefonum çaldı.

"Bay Crawford, Laura Stevens sizi görmek istiyor."

Ayaklarımı yere indirdim ve kravatımı düzelttim. "Onu içeri gönderin."

Ofisime girdiğinde ağzım kurudu. Sade siyah pantolon ve siyah blazerinin altında dar beyaz bir tişört giymişti. Uzun saçları açıktı ama onları yana doğru iterek uzun, pürüzsüz boynunu vurguladı ve ben parmağımı şakaklarından köprücük kemiğine kadar gezdirdiğimi hayal ettim. Penisim buna tepki olarak seğirdi.

Boğazımı temizledim.

"Lütfen oturun, Bayan Stevens."

"Teşekkür ederim."

O masamın önündeki siyah deri koltuğa oturdu, ben ise yavaşça kendi koltuğuma çöktüm ve parmaklarımı birleştirdim.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

Sanki üşümüş gibi ellerini bacaklarının üst kısmında ovuşturdu, ama ben bunu gerginliğin bir işareti olarak yorumladım.

Bir avukat olarak, insanların davranışlarından niyetlerini anlamakta ustaydım ve içgüdülerim bana bir şeyler olduğunu söylüyordu. "Her şey yolunda mı? Bir sorun mu var?"

Gözleri benimkilere çevrildi ve yuvarlaklaştı. "Benim değil, bir arkadaşımın."

"Ne oldu?"

Alnını ovuşturdu. "Buraya gelmeden önce hava durumu ve emlak piyasasının yükselişi hakkında bir konuşma hazırlamıştım," dedi omuzlarını silkiyordu. "Ama sen hemen sadede geldin, değil mi?"

"Saçmalıkları sevmem. Onları hemen anlarım."

Gözleri benimkileri aradı ve sonra başka yere baktı. Yanaklarında kızarıklık belirdi.

Dudaklarını ısırды ve ben de dişlerinin dolgun etine sıkıca bastırmasını izlemekten kendimi alamadım. Omurgamdan bir titreme geçti.

"Ne oluyor?" diye sordum.

Ellerini ovuşturdu. "Küçük bir konuda bana yardım edebileceğini umuyordum."

Bu bir yardım isteği miydi? Nasıl tepki vereceğimi bilemeden bekledim.

"Ne tür bir durum?"

"Şey... cinsel ilişki karşılığında para kabul eden bir kadına ne dersin?" Gözleri benim kasıklarına kaydı.

Yüzüm kızardı ve vücudum dondu, sonra penisim küçüldü. Açık kapıma baktım ve dikkatimi tekrar ona çevirdim.

"Kendini suçlu gösterecek başka bir şey söylemeden önce, şantajı hafife almadığımı bil. Yani, sana teklifte bulunduğumu söylemeye çalışıyorsan..."

"Bana mı?" diye sordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Sana!" Elini bana doğru salladı. "Aman Tanrım. Hayır, ben öyle demek istemedim."

Başını ellerinin arasına gömdü. "Kahretsin. Çok utandım. Her şeyi mahvettim."

İçgüdülerim hala yüksek alarmdaydı, bu yüzden dikkatli davrandım. "Niyetini yanlış anladıysam özür dilerim. Baştan başlayalım. Bu sadece hukuka olan merak mı? Hukuk fakültesinde okuyup bir makale mi yazıyorsun?" Bu konuşmayı mantıklı kılacak herhangi bir şey düşünmeye çalıştım.

"Hayır." Derin bir nefes aldı ve başını kaldırdı. "Arkadaşım Sam dün gece tutuklandı. Şu anda pis bir hapisane hücresinde oturuyor ve tek ilgilendiği şey bu davayı kapatıp bir sonrakine geçmek olan bir avukat atandı. O, Sam'i umursamıyor. Ama ben umursuyorum. Ve ben avukat tanımıyorum, yani, seni hariç. Ve seni de pek tanımıyorum. Bu yüzden şimdi tüm bu planı yeniden gözden geçiriyorum."

Kafasını hafifçe salladı, sonra omuzlarını düzeltti ve devam etti. "Ama belki sen beni doğru yöne yönlendirebilirsin diye düşündüm. Avukata baktırmam gereken bir şey var mı, ya da avukatların söyleyeceği bir emsal dava falan var mı, söyle bana. Herhangi bir şey. Lütfen, kefalet için parası yok ve benim de ona yardım edecek kadar param yok. Bu durumu düzeltmek için bir şeye ihtiyacım var, herhangi bir şeye."

Bu davayla ilgili yasaları pek bilmiyordum, ama arkadaşının başı dertte gibi görünüyordu. Laura'nın ofis koltuğumu sıkıca tutuşuna bakılırsa, ciddi bir dertteydi.

"Onu temsil eden avukatın adı ne?" diye sordum.

"Burada var." Yırtık bir kağıt parçası çıkardı ve bana doğru uzattı.

"Arkadaşının sabıkası var mı?" Başını salladı.

Bu durum işleri karmaşıktıyordu.

"Onunla konuşmam gerekecek. Sabıka kaydını neyle dengeleyebileceğimize bakalım."

O başını salladı ve gözleriyle benden başka bir şey istiyor gibiydi, ama ne istediğini tam olarak anlayamadım. "Biraz araştırma yapıp ne yapabileceğimize bakmam gerekecek. İşten sonra uğrayıp davasını almayı konuşacağım."

"Davasını üstlenmek mi?" O öne doğru eğildi. "Oh, sanırım yanlış anladınız. Buraya tavsiye almaya geldim. Sizi tutacak paramız yok."

"O kısmı anladım."

Yine o lanet dudağını ısırdı ve bacaklarımdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayıldı. Bunu nasıl yaptı?

"Ben yaparım." Kararlı bir şekilde söyledi.

"Neyi yapacağım?" Aklım dudaklarına odaklanırken söylediği bir şeyi kaçırmış mıydım?

"Seninle yemeğe çıkacağım." Oh.

Elini havada salladı. "Ama sadece akşam yemeği, daha fazlası değil."

Gülümsedim. "Bu konuşmanın niteliğini göz önüne alırsak, daha fazlasını istemeye cesaret edemem."

O, mizah içermeyen bir şekilde burnunu çektirdi.

Davayı karşılıksız ve hiçbir karşılık beklemeden almayı teklif ettim, ama aptal değildim. Bu fırsatı geri çevirmeyecektim. Bir daha teklif etmeyebilirdi. Bana asla evet deyebilirdi. Bu yüzden kabul ettim.

"Bir randevu. Benim seçeceğim. Ve bana dokunmayacaksın."

Gözlerini devirdi. Ama ilgisini çektiğimi biliyordum. "Yani, kabul ediyorsun?" diye sordu.

"Yapacağım. Cumartesi saat yedide seni alacağım." "Cumartesi mi?" diye sordu.

"Bir hayır gam var ve sen benim randevum olacaksın."

O yutkundu ve gözlerim tekrar boynuna döndü. Daha önceki yolumu yeniden hayal ettim.

"Adresini bana mesajla." Gözlerim vücudunun hatları üzerinde dalgalanan saçlarını incelerken sesim kalınlaştı. Sivrilene uçları, yıkıma giden bir yolu izleyen minik yılanlar gibi tişörtünü çerçeveliyordu.

O yolu pişmanlık duymadan takip ederdim.

"O zaman görüşürüz," dedi. Sesi daha sakın görünüyordu, ama nabızı boynunda atıyordu. Sesi kadar etkilenmemiş değildi.

İyi.

Başını sallayarak odadan çıktı ve ben onun uzaklaşmasını izledim. Köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda, bilgisayarıma giriş yaptım ve işe koyuldum.

New York Ceza Kanunu'nun 230. maddesine göre, bir kişi ücret karşılığında başka bir kişiyle cinsel ilişkiye girerse, girmeyi kabul ederse veya girmeyi teklif ederse fuhuş suçunu işlemiş olur. Bu suç, doksan güne kadar hapis cezası ile cezalandırılır.

Şu anda, fahişeliği yasallaştırmak mı yoksa mahkemelerin sadece satın alan kişiyi yargılaması için yasayı değiştirmek mi gerektiği konusunda bir tartışma vardı, ancak bu Sam için şu anda yardımcı olmuyordu. Başka bir yol düşünmem gerekiyordu.

"Bay Crawford?" Asistanımın sesi ofisimin kapısından geldi. "Böldüğüm için özür dilerim, ama sizi görmek isteyen başka bir kadın var."

Başka bir kadın mı?

Son zamanlarda tanıştığım ve beni ofisimde ziyaret edecek bir kadın aklıma gelmiyordu. Çıktığım kadınlar şarap ve akşam yemeği tercih ediyorlardı. Ama meraklandım, özellikle de son görüşmemde güzel barmenle randevu aldığım için.

"Tabii ki," dedim. "İçeri gönderin."

Ofisime giren kadını tanıdığımda yüzümdeki kendini beğenmiş gülümseme kayboldu.

On yıldan fazla süredir onu görmemiştim. Ama cildindeki çizgiler ve gözlerinin altındaki torbalar, bu sürenin çok daha uzun olduğunu gösteriyordu

. Saçını bir eşarp ile örtmüştü, bu yüzden bakır rengini değiştirip değiştirmedini anlayamadım.

"Burada ne işin var?" diye sordum, ayağa kalkıp arkasından kapıyı kapatmak için. "Yıllar önce sana bir daha görmek istemediğimi söylemiştim."

Beni duymazdan geldi. "Oturmamın sakıncası var mı?"

Arka dişlerimi sıktım ve masamın önündeki sandalyeyi işaret ettim.

Yavaşça deri koltuğa oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Giysileri muhtemelen pahalıydı, ama sanki ikinci el mağazasından almış gibi üstüne bol geliyordu.

Nazik sözlerle zaman kaybetmedim. "Ne istiyorsun? Para mı?"

O, çekinme nezaketini gösterdi. Sonra boğazını temizledi. "Telefonlarıma cevap vermedin," dedi. Vücudum onun sesini tanıdı ve anında tepki verdi. Sırtımdaki kaslar gerildi ve onları gevşetmek için sandalyemde dikleştirdim, rahatsızlığımı gizlemek için parmaklarımı birleştirdim.

"Yani, beni ofisimde durdurmanın en iyisi olduğunu mu düşündün? Burada seni dinleyeceğimi mi sandın? Yanılıyorsun. Gitmelisin. Hemen."

"Gideceğim. Söyleyeceklerimi söyledikten sonra."

İçimde küçük bir parçanın bilmek istemesinden nefret ediyordum. "Peki. Söyle, sonra gidebilirsin."

Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Parmakları siyah tasarımcı çantasını o kadar sıkı kavradı ki, soluk teni neredeyse saydam hale geldi.

"Ölüyorum, Ryan."

Vücudumu sabit tuttum, yüzeye çıkabilecek her türlü duyguyu uzaklaştırdım. Onları ait oldukları yerde, derinlerde tuttum.

"Kanser mi?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Hayır. İlaçlar böbreklerimden birini mahvetti ve yıllar önce enfekte bir iğneden hepatit oldum. Fazla vaktim kalmadı."

"Ne kadar?"

"Doktorlar birkaç ay, belki altı ay diyorlar."

Beni ve kardeşlerimi manipüle eden kadının ölümünü kabullenmek için iki ay. Bunu yapabiliyordim.

"Tekrar soruyorum. Ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey."

Gülümsedim, ama bu ses benim kulağıma bile alaycı geldi. "Sen her zaman benden bir şeyler istedin, Catherine. Sokağın aşağısındaki eczaneden ilaçlarını al. Yataktan kalkamadığın zamanlarda seni kollamak. Her zaman bir şeyler vardı. Öyleyse söyle bakalım."

O yüzünü buruşturdu, ama bunun benim sözlerimin sertliğinden mi yoksa dürüstlüğünden mi kaynaklandığını bilemedim. Önemli değildi.

"Kimse yok." Sözler dudaklarından döküldü. "Cenazemde kimse olmayacak. Beni yas tutacak kimse yok. Ben istedim ki..."

Tavana baktı ve gözleri yaşlarla doldu. Ben başka yere baktım ama sesi kulaklarıma ulaştı. "Beni özleyecek ve belki hastanede ziyaret edecek biri olsun istiyorum. Zamanı geldiğinde elimi tutacak biri."

Başımı eğdim ve ellerimin avuç içlerini gözlerime bastırdım. "Çok şey istiyorsun," diye fısıldadım. "Eğer... olsaydı, bunu ve daha fazlasını elde edebilirdin."

"Biliyorum. Çok üzgünüm..."

"Annemizi ve babamızı kaybetmiştik. Senden ve beceriksiz kocasından başka kimsemiz yoktu. Sen bizi görmezden gelmekle kalmadın, aynı zamanda bizi manipüle ettin. Bize yalan söyledin. Dünyaya mükemmel vasilermişsiniz gibi davrandınız, ama sizler açgözlü, sosyal statü peşinde koşan, bağımlılardan başka bir şey değildiniz. Kardeşlerimin çocukluklarını ellerinden aldığın için seni asla affetmeyeceğim."

"Seninkini affedecek misin?"

Arkasındaki kapıya bakarak, "Bir keresinde affetmenin seninle Tanrı arasında olduğunu okumuştum. Diğer herkes boşuna uğraşıyor. Kalan az zamanını benimle boşa harcamayın, Catherine. Yaradan'la barışın." dedim.

Çenesini yukarı aşağı sallayarak başını salladı ve sandalyesinden kalktı.

Gözümün ucuyla, onun kapıya doğru yaklaştığını gördüm. Ancak, gitmeden önce sessizce şöyle dedi: "Tanrı'dan

ve g nahlar mla bar şt m. Senin de huzur bulmanı diliyorum, Ryan. Artık sana zarar vermek istemiyorum."

Boğazım düğümlendi ve yutkunamadım. Gözlerimi kapatıp sandalyeme geri düştüm.

Hayatımın son on üç yılını bu kadını unutmaya çalışarak geçirdim. Onun bizim annemiz olmasını, bizi dinlemesini, bize biraz anne sevgisi göstermesini ne kadar istediğimi unutmaya çalıştım.

Her kadında onun yüzünü gördüm ve onların ne sakladıklarını merak ettim. Dünyaya gösterdikleri gibi miydiler yoksa uçurtma gibi uçuyorlar mıydı?

Belki de baldızım Frances haklıydı. Onun terapistinden randevu almalıydım. Catherine'i unutmam gerekiyordu ve şimdiye kadar yaptığım hiçbir şey işe yaramamıştı. Belki o öldüğünde onu unutabilirdim. Ama unutamayacağ mdan korkuyordum. Belki de sonsuza kadar beni rahat bırakmayacaktı.

6

Laura

Yere bir elbise daha attım ve yatak odamda büyüyen yığına baktım. Üç elbise denedim, bir gömlek ve bluzla kombinlemeye çalıştım ama hiçbirisi uymadı. Giysilerim ya çok gündelik ya da gece kulübü kıyafetleriydi. Hiçbiri bu akşam yerel sanatçılar müzesi LAM'da düzenlenecek olan hayır galası için uygun değildi.

İptal etmeliyim. Ona giyecek hiçbir şeyim olmadığını söylemeliyim. Hayır. Bu çok sığ kaçardı. Ona yapamayacağımı söyleyeceğim. Ama bir şeye söz verdiğimde asla sözümünden dönmem.

Telefonum çaldı ve annemin canlı kızıl saçları ekranımda belirdi. Ekranı yukarı kaydurdım.

"Merhaba anne," dedim, neşeli görünmeye çalışarak ama başarısız oldum. "Merhaba bebeğim," dedi. "Nasılsın?"

"İyiyim." Neredeyse boş olan dolabıma baktım. Giysilerimin çoğunu denedikten sonra yere atmıştım. "İyiyim. Sen nasılsın?"

"Aslında çok iyiyim. Grubumuzun bu akşam Boston'da bir konseri var, sonra da Miami'ye gideceğiz. Heyecan verici, değil mi?"

"Evet. Bu gerçekten harika."

Annem benim hamile olduğunu öğrendikten kısa bir süre sonra annemle babam evlendi. Birkaç yıl boyunca evliliklerini yürütmeye çalıştılar, ama annem anne olmak için uygun biri olmadığını söyledi. Ünlü bir şarkıcı olma hayalinden vazgeçmişti ve her gün pişmanlık duyuyordu.

Bir gün babam mutfak masasında bir mektup buldu. Mektupta, babam işteyken bir müzik grubuyla prova yaptığını ve

turneye çıkmayı planladıklarını yazıyordu. Turne bittiğinde, altı ay sonra geri döneceğini söylüyordu. Bu, yirmi dört yıl önceydi.

Anneme karşı gerçekten kötü hislerim yoktu. Yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yapmıştı. Kalsaydı muhtemelen berbat bir anne olurdu. Bu şekilde en azından haftada bir kez arayıp hal hatırımızı soruyorduk.

Ancak babam beni tek başına yetiştiremedi. Yardım için anne babasını aradı ve hayatımın büyük bir bölümünde beni onlar yetiştirdi. İkisi de ben gençken vefat etti. Büyükbabam ben on iki yaşındayken, büyükannem ise on dört yaşına basmadan kısa bir süre önce vefat etti. O zaman her şey değişti. Babam bir genci idare edemediği için çoğu zaman beni yalnız bıraktı.

Ben de onun evde olmasından daha çok böyle olmasını tercih ediyordum. Babam ve arkadaşlarının mutfak masasında uçurtma gibi uçmuş halde oturduğu bir görüntü aklıma geldi, ama hemen kafamdan silip attım.

Babamı
suçlamıyordum. En
azından artık
suçlamıyordum.

Annemi hiç suçlamamıştım. Ama aramızda her zaman bir mesafe vardı ve bunun nedeni genellikle başka bir eyalette yaşaması değildi. Konuşmalarında ve duygularında çekingen davranıyordu. Bunu hissediyordum. Belki de kendini korumak için böyle davranıyordu. En iyi ihtimalle, bu durum konuşmalarımızı çok kibar, en kötü ihtimalle ise mesafeli tutuyordu.

Yere oturdum, yatağıma yaslandım ve sohbetimiz için hazırlandım.

"Tur erken biterse, İşçi Bayramı'nda görüşürüz belki," dedi. Tamamen doğru olmadığını bildiği bir şey söylediğinde sesi tizleşirdi. Bana yılda en az iki kez benzer şeyler söylerdi. Bazen "Bağımsızlık Günü'nde görüşürüz" ya da "Noel'de eve gelirim" derdi. Ama bu sözlerin boş çıktığı üçüncü yıldan sonra ona inanmayı bıraktım.

Genellikle, konserlerinden biri onu New York'a getirdiğinde, rastgele bir Cuma gecesi uğrardı. Sonra kuzeye giderdi ya da ben onunla yarı yolda buluşurdum.

Sorun değildi.

Bu benim hayatımdı.

"Okul nasıl gidiyor?"

Bunu sorduğuna şaşırdım. "Oh, güzel. Mezuniyete bir dönem kaldı. Yüksek lisans programı için para biriktiriyorum. Sosyal Hizmetler Yüksek Lisansı ya da..."

"Oh, tatlım, gitmem gerek. Hank beni çağırıyor. Öpüyorum, yakında görüşürüz. Seni seviyorum!"

Yanımdaki halının üzerinde gevşek bir iplikle oynadım. "Ben de seni seviyorum. Hoşça kal."

Telefonu kapatır kapatmaz babam yatak odamın kapısını çaldı. "Laura, sana bir paket geldi."

Kapı zilinin çaldığını bile duymamıştım. Ayağa kalktım ve koridordan evin ön tarafına doğru yürüdüm. Üç yatak odalı bir bungalovda yaşıyorduk, girişe yakın küçük bir mutfak ve oturma odası vardı. Ön kapının yanında, postaları, anahtarları ve at kuyruğu lastiklerini bıraktığımız dar bir masa vardı. Tabii ki, lastikleri kullanan tek kişi bendim.

Masada, üzerine kırmızı kurdele bağlanmış büyük beyaz bir kutu duruyordu.

Babama döndüm.

"Bana bakma. Senin doğum günün değil, ne olduğunu bilmiyorum."

Gerçekten şaşırmış görünüyordu, bu yüzden ona başka soru sormadım. Sonra paketi kimin göndermiş olabileceğini düşündüm. Babama bakarak, bu gece olanları ona anlatmak istemediğimi fark ettim. Bu konuda çok baskı yapardı ve sonuçta bu sadece bir randevuydu. Onun heyecanlanmasını ya da bu konuyu fazla düşünmesini istemedim.

Özellikle de Ryan Crawford onun patronuydu.

"Oh, sanırım bunun ne olduğunu biliyorum," dedim. "Muhtemelen işten gelmiştir. Bu gece barda bir hayır etkinliği var ve bu muhtemelen bu gece için özel üniforma."

"Daha önce hiç üniforma giymedin," dedi, kutuyu ve sonra beni bakarak.

Gülümsedim. "Bu yüzden ilk kez gönderdiler." Odama gidip açacağım. "Teşekkürler, baba."

"Birazdan işe gideceğim," dedi.

Biliyordum. Ryan'a beni almaya gelmesi için adresimi vermiştim çünkü babamın evde olmayacağını biliyordum. Crawford Corp'ta ofisleri temizliyor olacaktı. Sadece bir teslimat olacağını beklemiyordum.

"İyi eğlenceler, kızım."

"Eğleneceğim baba," diye seslendim ve yatak odasının kapısını arkamdan kapattım.

Kapıya yaslanarak rahat bir nefes aldım.

Paket büyüktü ama ağır değildi. Onu mor saten yatak örtüsünün üzerine bıraktım ve ona baktım.

Onu açma düşüncesi beni korkuttu. Ne olabilir ki? Ryan'dan mı gelmişti? Belki de yanılmıştı. Neyse ki içinde bir kart vardı, böylece onu okurken açmayı biraz daha erteleyebilirdim.

Mühürlü zarfı yırttım.

Seni sadece siyah beyaz gördüm. Ama benim zihnimde, sen renkli yaşıyorsun. Bunu gördüğümde, senin üzerinde görmek istedim.

Ryan

Ah!

Açmak için sabırsızlanıyordum. Aklında ne vardı? Kırmızı kurdeleyi çözdüm ve beyaz kapağı kaldırdım. Altında altın mühürlü beyaz bir kağıt vardı. Kağıdı yırttım ve parlak kırmızı bir kumaş ortaya çıktı.

Giysiyi kutudan çıkarıp önüme tuttum. Pencereyden gelen ışık elbiseye vurdu ve elbise parladı. Parmaklarım kumaştaki minik taşları okşadı. Bunlar payetler ya da inciler değildi. Kristaller miydi acaba? Elmas olamazlardı, değil mi?

Elbiseyi yatağıma serip, hızla kot pantolonumu ve süveterimi çıkardım.

Elbiseyi bacaklarımdan geçirirken, iç kısmındaki saten kumaş tenimi okşadı ve bu hissin ne kadar güzel olduğuna gülümsedim. Hatta lüks bile denilebilirdi.

Elbiseyi vücuduma geçirirken, kolumu arkama çevirip fermuarını çektim.

Sweetheart yakalı elbisenin göğüs kısmında büstiyer vardı, bu yüzden sütyenimi çıkardım. Büstiyer göğüslerimi güzelce yukarı kaldırdı. Elbise ayak bileklerime kadar uzanıyordu, ancak yan tarafında uzun bir yırtmaç vardı ve yürüdüğümde sol bacağımın tamamı görünüyordu. Kumaş vücudumun hatlarına yapışıyordu, ancak kırışıklık veya buruşukluk olmadan düzgün bir şekilde düşüyordu.

Mükemmeldi.

İnleyerek elbisenin fermuarını açtım ve yatağımın üzerine koydum. Bu hiç iyi değildi. Bana bir elbise almak için düşünceli davranmıştı ve elbise muhteşemdi, tam da benim seçeceğim türden bir elbiseydi.

Kes şunu Laura. Bu asla yürümez. O senin dikkatini dağıtan biri ve sen onun son fethi sensin. Sadece bir randevu ve sonra o yoluna devam edecek, sen de okuluna ve işine devam edecek ve bu masalı unutacaksın.

Çünkü işleri batıran insanlar milyarderlerle ya da avukatlarla, özellikle de milyarder avukatlarla çıkmazlar. Asla gerçekleşmeyecek bir şey için umutlanma.

Yatak örtüsünü yumrukladım ve pişmanlık beni kaplarken gözlerimi kapattım.

Bu aptalca ve sen aptal bir kadın değilsin. Hiç olmadın, hiç olmayacaksın. Bu gecenin tadını çıkar, sonra gerçek hayata dön.

Peptalk bittikten sonra, koridordan geçip banyoya gittim ve duşu açtım. Soğuk bir duş, bana tam olarak kim olduğumu hatırlatacaktı. Ben masaldaki prenseslerden biri değildim. Daha çok sokak satıcısı gibiydim. Bir yan karakter. Bunu bilmekte utanılacak bir şey yoktu, sadece biraz hatırlatmaya ihtiyacım vardı, hepsi bu.

Yediye yirmi kala neredeyse hazırdım. Uzun saçlarıma birkaç bukle ekledim ve saç tokasıyla yana doğru taradım. Nude renkli topuklu ayakkabılarımı ve büyükanneimin onuncu yaş günümde bana verdiği ince altın bileziği taktım.

Makyajımı son bir kez kontrol etmek için banyoya giderken babamı gördüm. Kalbim durdu. "Hala burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Mutfak çekmecesini açıp kapattı. Sonra bir tane daha. "Araba anahtarlarımı bulamıyorum. Gördün mü?"

Saat altı buçukta çıkması gerekiyordu. Ryan on beş dakika sonra burada olacaktı. Panik içinde yatak odama dönüp anahtarlarımı aldım.

"Dikkat et," dedim ve anahtarları ona attım.

Onları havada yakaladı ve inceledi. "Ama bunlar senin anahtarların. İşe gitmek için onlara ihtiyacın yok mu?"

Sonra bana baktı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vay canına, Laura. Harika görünüyorsun, bebeğim. Ne tür bir parti demiştin?"

"Şey... eski Hollywood glamour temalı bir parti." "Vay canına. O elbiseyi sana onlar mı verdi?"

"Mmm, hmmm."

"Geri vermek zorunda mısın? Çünkü bence iyi para edebilir."

"Evet, sadece ödünç verdiler baba. Şimdi anahtarları al ve git." "Ama işe gitmek için onlara ihtiyacın yok mu?"

"Şey... Bir arkadaşım beni alacak. Yani, sorun yok."

O da rahat bir nefes aldı. "Bu çok iyi. Eminim anahtarlarım da yakında ortaya çıkar. Ben gidiyorum tatlım."

"Hoşça kal baba," dedim ve mutfaktan el salladım. Ama o kapıyı açar açmaz, garaj yolumuzun sonunda parlak kırmızı bir spor araba gördüm.

Aman Tanrım!

Olamaz! "O kim?"

"Şey, beni almaya gelen kişi," dedim ve telefonumu alıp onun numarasını çevirdim. "Arkadaşların iki yüz bin dolarlık arabalar mı kullanıyor?"

"Gençlerin bu günlerde araba kiralamaya harcadıkları para inanılmaz, değil mi?" Gözleri fal taşı gibi açıldı ve arabaya baktı.

"Hoşça kal baba. Geç kalacaksın." Onu dışarı itip garaj kapısını açtım.

"Alo?" dedi Ryan telefonun diğer ucunda. "Laura, az önce bir e-postayı kontrol ediyordum. Şimdi seni almaya geliyorum."

"Hayır!" diye

bağırdım. "Hayır mı?"

"Yani, birkaç dakikaya daha ihtiyacım var. Erken geldin. Sadece, ah... arabanda bekle... ben... bir şeyi daha bitirene kadar."

"Kapıda bekleyebilirim. Ben..."

"Hayır, hayır. E-postanı bitir. Ben hemen geliyorum. Ben... şey..." Babamın arabasını garajdan çıkarmasını ve Ryan'ın arabasına yaklaşırken yavaşlamasını izleyene kadar oyalanmaya devam ettim. Ön camdan Ryan'ın yüzünü görebiliyordum. Cam karartılmıştı ama pencereleri gibi renkli değildi. Kolunu arabanın kapısına dayamış, telefonu kulağına tutmuştu, bu da yüzünün çoğunu gizliyordu. Koruyucu meleğime sessizce dua ettim. O andan sonra bir koruyucu meleğim olduğumu biliyordum.

Babamın arabası garajdan geri geri çıktı ve caddeden hızla uzaklaştı. Gözlerimi kapattım ve cennetteki tüm meleklerle teşekkür ettim.

"Bir dakika bekleyin" dedim ve telefonu kapattım. Gözlerimi açmadan önce üç kez derin nefes alıp sakinleştim. Sonra banyoya gidip biraz daha deodorant sürdüm.

Ryan'ın babamla tanışmasından neden bu kadar korktuğumu bilmiyorum. Sadece onun umutlarını boşa çıkarmak istemediğimden değildi. Crawford binasında hademe olarak çalıştığı ve Ryan'ın onu tanıyıp işler kötü giderse onu kovabileceği için de değildi.

Onu pek tanımıyor olmama rağmen, bunu yapacağını düşünmemiştim. Beni tanıyan başka biri yaptıklarını öğrenirse, deli olduğumu söyleyeceğinden korkuyordum. Bunu kendime söylemekle, babamın söylemesi tamamen farklı bir şeydi. Onun beni küçümsemesini, aptal olduğumu düşünmesini istemedim. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

Bu sadece bir masal olsa bile, gece yarısı sona erecek olsa bile.

Ön kapımdan çıktığımda, kapıyı kilitledim ve anahtarı küçük çantama attım. Garaj yoluna doğru döndüğümde, gözlerim Ryan'a takıldı. Arabasının önünde, tamamen hareketsiz duruyordu. Yüzü ifadesiz bir şekilde bana bakıyordu. Sonra yavaşça bana doğru yürüdü.

Ben bir adım attığımda, bakışları çıplak bacağıma düştü ve yukarı doğru kaydı, sonunda gözlerimde durdu.

"Gerçek dışı, neredeyse ruhani görünüyorsun," dedi. Sesi alçaktı.

"Elbise için teşekkür ederim," diye nefes nefese söyledim. Ön kapımın basamaklarında bayılmadan önce nefesimi kontrol altına almam gerekiyordu.

"O zevk bana ait," dedi ve bana kolunu uzattı. "Gidelim mi?"

Başımı salladım ve onunla birlikte yolcu tarafına yürüdüm. Kapıyı açtı ve ben içeri girdim.

Arabanın içinde otururken, deri ve narenciye kokusu havada dolaşıyordu ve ben derin bir nefes aldım.

Şehrin en önde gelen adamlarından biriyle, muhteşem bir elbiseyle bir galaya gidiyordum.

Kahretsin, baloya giden masal prensesi gibi hissetmeye başlamıştım ve onun ben olmadığımı hatırlamam gerekiyordu.

"Ryan?"

"Mmm?"

"Masallarda elma satan kız hakkında ne düşünüyorsun?"

"Kim?"

"Boş ver, önemli değil."

Ryan

Elbise harika bir fikirdi. Bu sabah sipariş ettiğim elmaslarla süslü elbiseyi giydiğini gördüğüm anda boğazım düğümlendi. Ciğerlerim yandı ve göğsüm sıkıştı.

O muhteşemdi.

Onu barda ilk gördüğümde güzel olduğunu düşünmüştüm, ama gün batımının tozlu pembe ve mavi gökyüzü altında, o bir fantezinin gerçeğe dönüşmüş haliydi.

Daha önce kadınlar için elbiseler satın almıştım. Ama hiçbirisi, her gece ona yeni bir kıyafet giydirmek için tüm gardırobunu satın almak istememe neden olmamıştı.

Ama önce bu geceyi atlatmalı ve Laura'yı bunu gerçekleştirecek kadar etkilemeliydim. Bu zorlu görevi sabırsızlıkla bekliyordum. Bana bunun sadece tek bir randevu olacağını söylemişti. Ama tüm pazarlıklar böyle başlamaz mıydı? Laura beni henüz tanımıyordu, ama yakında tanıyacağına emindim. Her zaman istediğimi elde ederdim.

Ve onu istiyordum.

"Nefes kesicisin Laura," dedim, o bana elmalarla ilgili bir soru sorduktan sonra. Onu korkutmamak ve uzaklaşması için zaman tanımak için yavaşça ona doğru yaklaştım. Sonra sol elini kaldırdım ve dudaklarımı parmak eklemlerine bastırdım. Gözleri, beni anlamaya çalışır gibi kısıldı.

"Hazır mısın?" diye sordum, gülümsemeyi zor tutarak. "Evet."

Arabayı çalıştırdım ve ona döndüm. Yarıktan görünen çıplak bacağına bakmadan edemedim. Çok uzun bir kadın değildi, belki 1,65 boyundaydı, ama o çıplak topuklu ayakkabılar, düzgün bacaklarını güzelce uzatıyordu. Zihnimde, o bacakların belime dolandığını hayal ettim. Kafamı çevirip onun garajından çıkmak için geriye doğru sürdüm, umarım yüzümden onu yatağımda çıplak olarak hayal ettiğimi anlayamazdı.

Arabayı geriye doğru sürerken, parfümünün kokusunu aldım. iek ve baharatların baş döndürücü kokusu. Bu koku onu çok iyi tanımlıyordu. Bir gl kadar güzel görünüyordu, ama sözleri pek de tatlı sayılmazdı. Daha çok keskin bir tadı vardı. Bu zıtlık onu çok seksi yapıyordu.

"Galanın amacı nedir? Daha önce sormamıştıım," dedi bacak bacak üstüne atıp dizindeki kumaşı düzeltirken.

"Kanser araştırmalarını desteklemek için. Crawford Corporation her yıl iki masa satın alır, ama genellikle kardeşlerimden sadece ben katılıyorum."

"Neden?" O döndü ve gözleri benimkileri aradı. Orada olmayan bir şeyi aradıklarından endişelendim.

"nk Colton pek de çekici biri değil ve Luke çekici olsa da, yakın zamana kadar bu işle ilgilenmek istemiyordu. Bu yüzden geriye ben kaldım."

"Senin yerine başka birini gnderebilirdin."

"Hayır. Bu çok kötü olurdu, değil mi? Aileden biri ortaya çıkmalıydı."

"Yani, sadece görünüş için mi?" diye sordu.

Onun yönüne baktığımda, onun dümdüz önüne baktığını fark ettim.

"Parayı her halükarda bağışlayacaktık, ama bu gece burada olmamızın sebebi çoğunlukla görünüş için, evet."

Müzenin girişine vardığımda, anahtarlarımı valeye verdim. Laura arabadan indi ve elbisesini düzeltti. Spot ışığı altındaki silueti bana kırmızı halıda hazırlanmakta olan bir Hollywood yıldızını hatırlattı. Girişte o kadar çok fotoğrafçı vardı ki, sanki bir film galası gibiydi.

Ona kolumu uzattım. "Gidelim mi?"

Kolumu tutarak başını dik tuttu ve benimle birlikte koridordan yürüdü. Flaşlar patladı ve paparazziler bize kendilerine dönmemiz için bağırdı. Ama ben durmadan Laura'yı kapılara doğru yönlendirdim. Parmaklarının kolumu sıkkan baskısı, onun spot ışıklarından pek hoşlanmadığını gösteriyordu, geçmişteki bazı randevularımın aksine, onlar gazeteciler için poz vermeyi severlerdi.

İçeride müze, duvarları beyaz perdelerle kaplı, koridorları meşalelerle aydınlatılmış ve bazıları ortaçağ kostümleri giymiş insanlarla dolu bir kaleye dönüştürülmüştü.

Kameralardan uzak olmasına rağmen Laura hala kolumu bırakmamıştı. Ben de elimi onun elinin üzerine koydum ve başparmağımla cildini okşadım. "Gergin misin?"

"Biraz," dedi, sesi ilk kez temkinli geliyordu.

Bu kırılganlık, koruma içgüdülerimi harekete geçirdi. "İstersen gidebiliriz. Başka bir yere gidebiliriz."

Tereddüt etti, sonra başını salladı. "Hayır. Ben iyiyim. Sadece alışmak için biraz zamana ihtiyacım vardı."

"İstediğin kadar zaman al."

O başını salladı, ama kolumu tutan eli gevşedi.

"Crawford, seni görmek ne güzel. Haftaya yapılacak duruşma hakkında konuşmak istedim. Bence..."

"Sana da iyi akşamlar, Henderson," dedim. Sonra Laura'yı işaret ettim. "Bu akşamki randevum Laura Stevens. Gördüğün gibi, bu akşam meşgulüm, ama yarın ofisimi arayıp konuşmak için bir randevu alabilirsin."

Henderson gözlerini kısarak, "Ama bu tür etkinliklerde hep iş konuşursun," dedi. Sonra Laura'ya bakarak, "Kolunda bir süs eşyası olsa bile," diye ekledi.

Laura yanımda gerildi ve onun hakaretine sinirlenerek öfkelen dim. "Haklısın. Yarın aramaya zahmet etme."

"Ne oluyor, Crawford?" Onu görmezden geldim.

"Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum," dedi Laura uzaklaşırken. "Bu gece iş konuşman gerekiyorsa, anlarım."

"Bana ve randevuma bu kadar açıkça saygısız davranan biriyle iş konuşmak istemiyorum ve kesinlikle konuşmak da istemiyorum. Ama sabrınız için teşekkür ederim

sabrını takdir ediyorum. Buna ihtiyacım olabilir."

Kolumu indirip elini tuttum ve sıktım. O elini geri çekti. "Bir şeyler içebilir miyiz?"

Yüzüne bakarak onu rahatsız edenin mekan mı yoksa benim hareketim mi olduğunu anlamaya çalıştım, ama anlayamadım. "Tabii. Barı bulalım."

Genellikle bu tür etkinlikler randevularımı etkilerdi, ama belki de Laura konusunda yanlış hesap yapmıştım.

"Ne alırsın?"

"Negroni," dedi.

Kalabalık misafirlerin arasından bara ulaşmak için biraz manevra yapmak gerekti. Barmen içkilerimizi hazırlarken, Laura'nın bakışlarını takip ettim. Bir adamın ağzından ateş püskürtmesini ve bir saray soytarısının jonglörük yapmasını izliyordu. Adam tüm portakalları güzel bir kızın ayaklarının dibine düşürdüğünde ona gülümsedi.

Ona kehribar rengi sıvı dolu bir bardak uzattım ve ağzından ateş püskürten adama bakarken gözlerinin parladığını gördüm. Kalabalık nefesini tuttu ve ardından alkışladı.

"Daha önce hiç galaya gittin mi?" diye sordum, içkimin bir yudumunu yudumlarken.

Ağzı bükülerek bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Hiç de değil. Gala'ya en yakın olduğum şey okul tiyatrosuydu." İçkisini yudumlarken ateş göstericisine bakıyordu. Adam çıplak göğsünün üzerine sadece deri bir yelek giymişti, altında da deri pantolon vardı. Uzun siyah saçları ve karizması vardı. Benim dışımda tüm salonun dikkatini çekmişti. Ben ise dudaklarının üzerinde dans eden bir güzellik lekesine odaklandım. Onu öpmek istedim. Dilimle hafifçe dokunup, görüldüğü kadar tatlı olup olmadığını görmek istedim.

"Crawford," tanıdık bir ses bize yaklaştı.

"Sayın Belediye Başkanı," dedim yavaşça ve sonra eşine gülümsedim. "Sizi tekrar görmek ne güzel, Bayan Applebee." Çekici bir kadındı. Yaşını altmışa yakın tahmin ediyordum.

"Bu gece gelebildiğinize sevindim," dedi belediye başkanı. "Bu önemli bir bağış toplama etkinliği. Değil mi, hanımefendi?"

"Özür dilerim. Bu Laura Stevens. Laura, bu Belediye Başkanı Applebee ve eşi Dora."

Bayan Applebee elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum Laura. Geldiğiniz için teşekkürler."

"O zevk bana ait," dedi. "Ve sorunuzun cevabı, Sayın Belediye Başkanı, evet, bu kesinlikle önemli bir amaç... pek çok amaçtan biri."

Belediye başkanı bana dönerek konuşmaya başladı, ama Laura'nın son sözleri onun dikkatini çekti.

"Anlamadım?" diye sordu. "Birçok nedenlerden biri derken ne demek istediniz?"

"Kanserle mücadeleye destek olan bir bağış kampanyası kesinlikle değerli bir etkinlik. Belediye başkanlığının bu davayı desteklemeye devam etmesini umarken, aynı zamanda toplumunuzdaki acil sorunlara da zaman ayırabilmenizi umuyorum."

İçkimi büyük bir yudumla içtim ve belediye başkanının komik bir şekilde ağzını açıp kapamasını izledim.

"Tam olarak ne demek istiyorsunuz, Bayan Stevens? İşimi yapamadığımı mı?"

"Hayır, hiç de değil, Sayın Belediye Başkanı. Sadece, seçmenlerinizin hayatlarını iyileştirecek değişiklikleri uygulama gücüne sahip olduğunuzu söylüyorum."

"Ama ben bunu yapmamayı tercih ettim," diye tükürdü.

Laura'nın yanakları kızardı ama bunun utançtan olduğunu sanmıyordum. Parlak gözleri öfkeli görünüyordu.

"Ne yapıp ne yapmayacağınızı söyleyecek kadar küstah değilim. Belki de çevrenizdeki sorunları fark etmemişsinizdir."

"Mesela?"

Evet, Laura'nın bu tür bir tepki vermesine neden olan sorunların ne olduğunu gerçekten merak ediyordum.

"Şey, birincisi, konut. Bu kasabada uygun fiyatlı konut yok. Bu da birçok bekar ebeveyni çocuk bakımı konusunda seçeneksiz bırakıyor, ki bu da çok az mevcut. Sübvansiyeli edilmiş çocuk bakımı bir başlangıç olabilir, aynı zamanda sistemdeki çocuklar için daha iyi yaşam koşulları da. Bu şehirdeki çoğu grup evinin aşırı kalabalık olduğunu biliyor musun? Uyumak için bile zar zor yer var, ders çalışmak ne kelime. Bu yüzden kendilerini sokaklarda buluyorlar."

Laura, belediye başkanına sözlerini yöneltirken sesi sabit kalıyordu. Gülümsemekten ve belediye başkanının eleştirilmesini izlemekten yanaklarım ağrıyordu.

kısa bir tanışmanın ardından kovduğu bir kadın tarafından. Yardım için bana baktı, ama ben onu kurtarmaya niyetli değildim.

"Siyasetle uğraşıyor musun, canım?" diye sordu Bayan Applebee. "Lobicilik falan mı?" Sanki bu tuzağı ben kurmuşum gibi bana anlamlı bir bakış attı. Ama bu benim için de belediye başkanı için olduğu kadar sürprizdi. Hoş bir sürpriz. Belediye başkanı için öyle değildi.

"Hayır, hanımefendi. Değilim. Ben barmenim. Ama ben..."

"Barmen mi?" diye alaycı bir şekilde sordu belediye başkanı. "Öyleyse bayan, size içki karıştırmaya devam etmenizi ve politika yapmayı bizim gibi görevlilere bırakmanızı öneririm."

Ne pislik herif. Onun sorularını cevaplayamayınca, barmen olduğu için onu küçümsedi. "Bana öyle geliyor ki, o bizim şehrin durumunu sizden daha iyi biliyor, Sayın Belediye Başkanı. Belki de iş yerindeyken sizden daha iyi dinliyor."

Laura'nın elini tutmak için döndüğümde, gözlerinin aşağıya doğru baktığını ve derin düşüncelere daldığını fark ettim. Elimi beline koyarak onu çiftten uzaklaştırdım. "İyi misin? Belediye başkanımız seni kırdıysa özür dilerim."

"Görüşmezdim," dedi, elleri belinde, ama gözleri hala odaklanmamış halde.

"O zaman sorun ne?"

"Belediye başkanı beni düşündürdü."

"Ne hakkında?"

"Geleceğimi."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Karmaşık bir konu, ama bazı iyi noktalara değindi."

"Neler olduğunu paylaşmak ister misin?"

"Hayır, şimdi değil." Gülümsedi. "Şimdi, o adamın o yanan kılıçlarla ne yapacağını görmek istiyorum." Beni odanın arkasına doğru çekti.

Birkaç dakika kılıç dövüşünü izledik, ama tüm bu süre boyunca Laura'nın belediye başkanına yaptığı konuşmayı tekrar tekrar düşünmeden edemedim. O sadece bilgili değil, aynı zamanda konuya da tutkuyla bağlı görünüyordu. Bu kadın hakkında çok az şey biliyordum, ama her düşüncesini biraz olsun açığa vurduğunda, onu daha yakından tanımak istiyordum.

"Bayanlar ve baylar, lütfen yerlerinize geçin, müzayede birazdan başlayacak."

Laura'yı ön sıradaki yerlerimize götürdüm ve ona tabelayı uzattım.

"Bununla ne yapacağımı bilmiyorum," dedi, üzerinde on rakamı yazılı yuvarlak nesneye bakarak.

"Teklif vermek istediğinizde kaldırmanız yeterli."

"Ama..."

"Faturayı ben hallederim. Sen benim ofisim için portreyi seç."

Dudaklarını ısırdı ve gözlerini tavana dikti. "Ofisin ne renk gelmişti?"

"Siyah ve beyaz."

"Tamam, bu kolay uyum sağlar. O zaman biraz renk katman gerekebilir." Bana gülümsedi ve ona gönderdiğim nottaki sözlerimi tekrar etti.

Sandalyeye yaslandım ve onun ilk tabloyu heyecanla bekleyişini izledim.

Sunucu ilk portreyi açıkladı ve bu, siyah beyaz sıçramalarla yapılmış modern bir eserdir.

"Bu olmaz," dedi ve ben de onaylayarak başımı salladım.

Açıkçası, o beğenmiş olsaydı satın almayı kabul ederdim.

Sunucu, "Sırada, ünlü sanatçı Abee Guddard'ın bir eseri var" dedi.

Kumaş düşer düşmez, kalabalık takdirini mırıldandı. "Oh, bu çok güzel," dedi yanımdaki Laura. "Gün batımı için seçtiği renkleri çok beğendim."

"Mmm," dedim, kararsız bir şekilde. Onun kararını etkilemek istemedim. "Buna teklif vermek ister misin?"

Dudaklarını ısırdı. "Bilmiyorum. Çok güzel. Ama aradığım eser bu mu, emin değilim."

Heyecanlandığında sesinin canlanmasını sevdim, ama gözleri elindeki işe odaklanmış haldeydi. Bana hiç bakmamıştı. Onun ilgisizliği beni daha çok rahatsız ederdi sanırım, ama bunun yerine, kendini bir işe bu kadar adanmasını sevdim. Buna saygı duydum.

"Sanırım pas geçeceğim," dedi ve müzayedenin gidişatını izlerken kaşlarını çatı.

Guddard'ın portresi satıldıktan sonra sunucu, "Sıradaki eser, Anahita adında yerel bir sanatçıya ait. O, bu alanda yeni. Aslında, sanırım bu, bizim müzayedemize ilk kez katılıyor. Eminim, bir şans vermek isteyen biri vardır" dedi.

Laura koltuğunun kenarında oturuyordu ve sunucu peçeyi kaldırır kaldırmaz bunun doğru seçim olacağını anladım. O, zayıf olanlara karşı zaafı vardı. Bunu biliyordum.

Dudaklarından küçük bir iç çekiş kaçtı ve gözlerim onun ağzına takıldı. Dudakları hafifçe açıldı ve parmağını alt dudağına sürdü. Bu hareket beni büyüledi.

"Muhteşem," dedi.

Dikkatimi sahneye çevirdim. Katıldım. Resim çok güzeldi. Şehir, gökdelenler ve koşuşturan bulanık insanlar tasvir edilmişti. Sokak satıcıları ve oynayan çocuklar da vardı, ama bunlar sadece arka plandaydı. Şehrin arkasındaki parkın renkleri resme hayat veriyordu. Sanatçı yeşil, turuncu ve mavi tonlarını karıştırarak, yoğun dünyayla uyum içinde yaşayan doğanın mükemmel dengesini yaratmıştı. Hem sakinleştirici hem de ilham vericiydi. Mükemmeldi.

"Bu o," dedi. "Katılıyorum.

Mükemmel."

Döndü ve yüzündeki gülümseme bir an için kalbimi durdurdu. O gülümsemenin saf mutluluğu, bir erkeği hiç yapmayacağını düşündüğü şeyler yapmaya itebilirdi. Mesela, onu bu kadar mutlu edecekse, bu tabloyu satın almak için ne gerekiyorsa ödemesi için ona tam yetki vermek gibi.

"Açık artırmayı 5.000 dolardan başlatıyoruz," dedi sunucu. Laura elindeki kartı kaldırdı. "5.000 dolar," dedi.

"5.500 dolar var mı?"

"5.500 dolar," diye bağırdı arkadan biri.

Laura bana döndü. "Ne kadar yüksek teklif vermemi istersin?"

"Ne kadar gerekiyorsa o kadar yüksek teklif veririm, Laura."

Kararlı bir şekilde başını salladı.

Elini tekrar kaldırdı. "6.000 dolar," dedi. "6.500 dolar," diye seslendi.

"7.000 dolar," diye bağırdı Laura.

"10.000," dedi başka bir katılımcı.

Laura, başka bir teklifçiden rahatsız olarak kaşlarını çatı, ama sonra koltuğunda dikleşt ve tabelasını kaldırdı. "15.000 dolar."

Yeni gelen adama attığı sert bakışa gülümsedim. Adam ona neredeyse hiç bakmadı.

"20.000 dolar," dedi sakın bir şekilde.

Yanımda yumruğunu sıktı. Göğsünden boynuna kadar kızardı. "Ooh. Onun sıkılmış görünmesinden hoşlanmadım. Senin gibi takdir edeceğini sanmıyorum."

Onun tutkusu benimkini de ateşledi. "O zaman kazanmasına izin verme," diye fısıldadım. Gülümsedi.

"100.000 dolar!" diye bağırdı Laura.

Bu yeterli olmalıydı.

Kalabalık nefesini tuttu ve Laura'nın gözleri yuvarlaklaştı. "Kahretsin, sanırım bu çok fazlaydı, değil mi?"

Adama baktım, bir sonraki hamlesini bekledim.

Adam MC'ye başını salladı.

"Kırmızı elbiseli bayana 100.000 dolara satıldı," dedi sunucu ve Laura çığlık attı.

"Aman Tanrım, kazandık. Resmi aldın." Kollarını boynuma doladı ve bana sarıldı. Geri çekildi ve diğer teklifçiyi küstah bir gülümsemeyle süzdü.

Laura'ya dönerek, "Evet, kesinlikle kazandım, ama tabloyu sen aldın, ben değil" dedim.

Yüzü ışıklar altında parlıyordu. Daha önce dudaklarını ısırmaktan ruju silinmişti, ama bu onun güzelliğini gölgelemiyordu.

"Aldım, değil mi? Pes etmedim."

"Hayır, vazgeçmedin." Göğsünü şişirmesine gülerek baktım. Bana, beyzbol maçında home run vurduktan sonraki Luke'u hatırlattı.

"Benimle gel," dedim, üzerimizdeki meraklı bakışlardan uzaklaşmak istiyordum. Birinin bana resim hakkında soru soracağını biliyordum ve kimseyle konuşmak istemiyordum. Laura ile baş başa kalmak istiyordum.

Parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirdim ve onu müzayede salonunun dışına çıkardım. İnsanlar barın etrafında dolaşıyor, diğerleri ise koridorda dolaşıyor, duvardaki sanat eserleri hakkında yorum yapıyordu.

Onları geçip ilerledik, ta ki başka bir koridor gözüme çarpan kadar. Bu koridor daha karanlıktı ve Laura'nın kolu gerildi. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Sadece konuşabileceğimiz sakın bir yer arıyorum. Sol tarafta, sana göstermek istediğim bir tablonun olduğu bir oda var. Bu tablo hakkında fikrini almak istiyorum."

Kabul etti, ama parmaklarındaki gerginlikten tereddüt ettiğini anlayabiliyordum. Bir kadının, onu karanlık bir koridora götüren bir erkeğe karşı temkinli davranmasını takdir ettim.

Durup ona döndüm. "Sadece bir dakika sürecek ve partiden çok da uzak değiliz. Tam bir beyefendi olacağıma söz veriyorum."

Gözlerimin içine baktı ve umarım gözlerimin ardındaki samimiyeti görebilmiştir. Başını salladığında rahat bir nefes aldım.

Odaya girdiğimde, yeni düzenlemeler beni hoş bir şekilde şaşırttı. Odanın ortasında suni çimlere benzeyen bir halı vardı ve arkasında suni çalılar ile kaplı bir duvar vardı. Biri imlerin üzerine bir salıncak kurmuş ve salıncanın her iki zincirine de iekli bir sarmaşık dolanmıştı.

"Burası çok güzel bir manzara," dedi, salıncaağa doğru yürürken. Parmaklarıyla pembe çiçeklerden birini okşadı. "Bana göstermek istediğin şey bu muydu?"

"Hayır. Bu hoş bir sürprizdi. Sana bunu göstermek istedim." Elimi beline koyarak onu odanın arkasına çevirdim. Tek bir spot ışığının altında, portre bize bakıyordu. Sanatçı, basit siyah vuruşlarla çıplak bir kadının gövdesini çizmişti. Kadın kırmızı bir yatak örtüsünün üzerinde oturuyordu, sırtı bize dönüktü, ama yüzü yana dönmüştü, bu da profilini vurgulamıştı. Uzun kahverengi saçları sırtına dalgalı bir şekilde dökülüyordu.

"Bu resim her zaman ilgimi çekmiştir, ama bu gece, seninle birlikte burada olduğum için, resimdeki kızın sen olup olmadığını merak etmeden edemedim."

O gülümsedi. "Benzerliği görüyorum, ama hayır, o ben değilim. Hiçbir sanatçı tanı mıyorum ve kesinlikle bir sanatçı için çıplak poz vermeyeceğim."

Parmaklarım çenesinin altını okşadı. "Benim için poz verir misin?"

Başını salladı. "Hayır." Sonra dudaklarını ıslattı. "zellikle de senin için."

Sözleri canımı yakmalıydı, ama gözlerindeki bakış beni meraklandırdı. Kahverengi gözleri ısındı, ama dudakları sert kaldı.

"Neden ben değil?" diye sordum.

Başını eğdi ve saçları koluma düştü, dalgalı saçları kolumu sardı. İkimiz de bir anlığına ona baktık, sonra o uzaklaştı.

Salıncakta geriye doğru yürüdü ve oturdu. Onu bu kadar kolay bırakmayacaktım. "Söyle bana," dedim, onun üzerinde durarak, salıncağın iki yanındaki zincirleri tutarak.

Bana baktığında, pozisyonumun ne kadar etkileyici olduğunu fark ettim ve bu yüzden çömelip gözlerine baktım. "Bilmek istiyorum. Neden ben değilim?"

Sanki başka hiçbir şey istemiyormuşum gibi, bu soruyu cevaplaması zorunluydu. "Lütfen," diye fısıldadım.

Derin bir nefes aldı. "Çünkü seninle çıplak ve yalnız kalmak iyi bir fikir değil."

"Arkadaş mı istiyorsun?" diye gülümsedim.

Omzumu itti. "Hayır... Ben... sadece bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Başka şeylere yol açar."

"Bu konuda aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Kafasını salladı. "Sırtmayı kes."

"Söylesene, benimle yalnız ve çıplak olmak neden sorun oluyor?"

"Çünkü bunun nereye varacağından endişeleniyorum."

Bu sefer dudaklarımı ısırdım. "Tatlım, aklımın kirli düşüncelere yönelmesi için çıplak olmana gerek yok. Sadece yanımda olmana ihtiyacım var. Hatta bazen sen orada olmasan bile aklım kendiliğinden oraya gidiyor."

Yutkundü. "Böyle konuşmayı kes."

"Neden? Seni kırdım mı?"

"Hayır."

O zaman hoşuna gitmiş. İyi.

"Seni ilk gördüğümde, seni barın üstüne atmak istedim." "Ryan!"

diye azarladı, ama vücudu güzel bir pembeye boyandı.

"Sonra bu gece dışarı çıktığında, aklıma gelen ilk şey o elbisenin yatak odamın zemininde nasıl görüneceği oldu."

"Kes şunu."

Ellerimi zincirde yukarı aşağı gezdirdim, yüzünün yanında durup parmağım ile yanağını okşadım.

"Şimdi, sen bu salıncakta, ben de önünde dizlerimin üzerindeyken, ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Hayır." Ama sonra kirpiklerini indirdi. "N-ne?" diye kekeledi. Ellerimi uyluklarına koyduğumda, nefes aldı ve beni geri itmesini bekledim. Ama itmedi. Kumaşı bacakları boyunca yukarı doğru ittim. "Düşünüyorum," diye fısıldadım, tüylerinin diken diken olduğunu izleyerek. uylukları boyunca. "Tadının nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

Boğuk bir ses çıkardı, aynı anda hem inledi hem de ağladı. "Sen bu salıncakta otururken dilimi sana değdireceğim ve o güzelim küçük dudağını ısıtırken seni orgazma ulaştıracağım seni orgazm yapacağım."

Laura bundan sonra ses çıkarmadı. Bana baktı ve giriş kapısına göz attı. Teklifimi düşünüyordu.

Uylukları biraz daha açıldığında, bunu resmi bir davet olarak kabul ettim.

Elbisesini, kırmızı danteller uyluklarının üst kısmında görünene kadar yukarı ittim ve göğsümden bir homurtu çıktı. Kendimi ilkel hissettim, vücudum onu sahiplenmek istiyordu. Onu omzuma atıp benim yapmak istiyordum.

"Geriye yaslan."

O da öyle yaptı, ben de külotunu çıkardım ve cebime koydum. Onun kadınlığının tatlı kokusu, beklemediğim bir heyecan dalgası yarattı ve neredeyse dengemi bozdu. Dengemi sağlamak için uyluklarını kavradım ve yüzümü bacaklarının arasına gömdüm, memnuniyetle mırıldanarak.

O inledi. Bu ses omurgamda bir titreme yarattı. Karnı kasıldı ve ayakta kalmak için çok uğraştığını fark ettim. Bu yüzden bacaklarını omuzlarımın üzerine çektim ve kollarımı onun dinlenmesi için bir hamak gibi kullandım. Ayak bileklerini boynumun arkasında çaprazladı ve saçları yere düşerken geriye yaslandı. Vücudu kollarımda gevşek hissediliyordu, ama benim sikim bir sopa kadar sertti.

Bacaklarını daha da açana kadar dikişini yaladım. Tepkisine gülümseyerek, klitorisini yavaşça yalayarak onu ödüllendirdim. İnledi.

Dilimin ucuyla girişini daireler çizerek yaladım, o da kollarımda kıvrandı.

"Daha yukarı," dedi.

Klitorisinin dışını daireler çizerek, tehlikeye atarak ucuna yaklaştım ama merkezinden uzak durdum.

"Biraz sola," diye nefes nefese söyledi. Ve ben gülümsedim.

Klitorisini dişlerimle okşadım ve o titredi. "Evet."

Dilimin geniş kısmıyla klitorisini yaladım ve o sırtını kavisledi. Hareketlerime verdiği tepki inanılmazdı. Vücudumuzun birbirine nasıl tepki vereceğini görmek için sabırsızlanıyordum. Şimdilik keşfetmenin tadını çıkarıyordum.

"Tekrar yap," dedi. Tereddüt ettiğimde, "lütfen" diye ekledi.

"Yalvarmana gerek yok Laura," dedim. "Sadece ne zaman ve ne sıklıkta istediğini söylemen yeterli."

"Şimdi," diye nefes nefese söyledi. "Şimdi istiyorum."

Onun heyecanından memnun olarak, amını yaladım. Dilimi ritmik hareketlerle klitorisini yukarı aşağı ovuşturdum, elleri ise ikimizin yanındaki zincirleri sallıyordu. Onun vücudunu sıkıca tuttum, orgazmına yaklaştığını bildiğim için herhangi bir hareketin onu orgazmdan alıkoymasını istemedim. Bunun ne kadar riskli olabileceğini biliyordum. Bazen sağa veya sola en ufak bir hareket bile bir kadını orgazmdan alıkoyabilirdi. Bu yüzden, o benim ağzımı sürerken ve sessiz odada nefes nefese kalırken onu sabit tuttum.

"Evet," diye fısıldadı. "Durma." Asla.

Kulaklarım arkamdaki ayak seslerini duymadan önce, ensem arkasındaki küçük tüyler diken diken oldu. Ama bir anda, birinin geldiğini fark ettim.

Laura'yı salıncaktan kaldırdım, bacakları omuzlarımdan düştü ve onu odanın arkasına çektim. Onu vücudumla koruyarak eğildim ve onu öptüm.

"Ne oluyor?" diye dudaklarıma doğru nefes nefese sordu. Sözleri ağzıma yayıldı ve ben de onun nefesinin benimkiyle karışması için nefesimi içime çektim.

"Oh, görünüşe göre bu oda zaten dolu," diye kıkırdadı bir kadın ve ayak sesleri koridorda uzaklaştı.

"Oh," diye fısıldadı Laura. "Tanrıya şükür onları daha önce duydun. Ben... şey, biraz dikkatim dağılmıştı."

Ben de öyleydim ama neyse ki beynim, bu pozisyonda yakalanmamızın ikimiz için de iyi olmayacağını biliyordu. Kardeşlerimle de aynı şeyi yaşamıştım.

kardeşlerimde de görmüştüm.

"Sanırım gittiler," dedim. Elbisesini kaldırmaya başladım, ama o beni durdurdu.

"Bence yapmamalıyız. O anın heyecanına kapıldım, ama bu gerçekten iyi bir fikir değil."

"İki dakika önce bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyormuşsun gibi geldi." Sırıttım. "Uzun zamandır aklına gelen en iyi fikirmiş gibi geldi."

O güldü ve gerginlik bozuldu. "Haklısın. Öyle konuştum çünkü *bu* şimdiye kadar aklıma gelen en iyi fikirlerden biriydi. Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Hâlâ gülümseyerek saçlarını geriye ittim. "O zaman sorun ne? Benim evime gitmek ister misin?"

Kafasını salladı. "Hayır, Ryan. Bence beni evime götürmelisin. Benim için hiçbir şey değişmedi. Çıkmamızın iyi bir fikir olmadığını düşünmemin nedenleri hala geçerli. Özellikle de senin dünyanı biraz gördükten sonra, bunun iyi bir fikir olmadığını biliyorum. Belediye başkanıyla takılıyorsun ve gözünü kırpmadan 100.000 dolarlık tablolar satın alıyorsun."

"Kayıtlara geçsin, sen tabloyu satın aldın ve ben gözümü bile kırpmadım, ama senden çok etkilendim."

"Benden mi etkilendin?" Kaşlarını birbirine yaklaştırdı ve gerçekten şaşkın görünüyordu.

"Evet, seni daha iyi tanımak istiyorum."

Gözleri büyüdü ve başını salladı. "Hayır. Bu kesinlikle iyi bir fikir değil." Omuzlarını geriye atıp derin bir nefes aldı ve "Beni şimdi eve götürebilir misin?" diye sordu.

"Ederim, ama önce ikinci bir randevuya çıkacağına söz vermelisin." "Sana sadece bir randevu olacağını söyledim. Arkadaşım için."

"O zaman ikinci randevuyu benim için yap, üçüncü randevu da senin için olabilir. Ondan sonra da en az yüz randevu daha, muhtemelen daha fazlasını sağlayacak kadar tanıdığım insan var."

"Sen hiç pes etmiyorsun."

"Teşekkür ederim."

"Bu mutlaka bir iltifat değildi." "Benim için öyle."

Bana bakmaya devam etti; yüzü ifadesizdi ve ilk kez bu bahsi kaybedeceğimi anladım.

"Bir randevuya razı oldum. Şimdi lütfen beni eve götür."

Ciğerlerimden hava boşaldı ve kendimi bitkin hissettim. Ama onun isteğini saygıyla karşılayacaktım. Elini sıktım ve başımı salladım. "Tabii ki."

Laura

Ertesi Cumartesi gecesi, telefonumda yüksek lisans programlarını ararken parmağım ekranı yukarı kaydırdı. Ancak bu sefer, lisans eğitimime başladığımda planladığım gibi sosyal hizmet alanında yüksek lisans aramıyordum. Belediye başkanıyla yaptığım konuşmayı kafamdan atamıyordum.

Sistemin değişmesini ve bu sistemden geçen insanlara, özellikle de çocuklara yardım etmek istiyordum. Bunu yapmanın en iyi yolunun çocuklarla bire bir çalışmak olduğunu düşünüyordum, ama belki daha iyi bir yol vardı. Belki de sistemi değiştirmek için çalışmak, tek tek değil, aynı anda daha fazla çocuğa yardım etmek anlamına gelirdi. Bu yüzden, personel odasında vardiyamın başlamasını beklerken telefonumda siyaset bilimi programlarını arıyordum.

"Sonunda bir sosyal medya hesabı açıp dünyanın geri kalanına katıldın mı?"

Onun sesini duyunca başımı kaldırdım ve kalbim göğsümden fırladı. "Sam!" diye bağırdım ve kahverengi kadife kanepenin kol dayanağından atladım.

O, siyah bir halter bluz, dar kot pantolon ve sırtkan bir gülümsemeye personel odasının girişinde duruyordu. Kendimi onun açık kollarına attım.

Onu göğsüme sıkıca sarıp, çıplak sırtını okşadım, cildi dokunuşuma serin geliyordu. "Nasıl... Ne zaman..."

Sam beni kekeleye karmaşasından kurtardı. "Bugün erken çıktım. Bay Crawford kefaletimi ödedi."

"Bay Crawford mu? Ne zamandan beri insanlara 'bay' diye hitap ediyorsun?"

"Kızım, o adam ne isterse ona öyle seslenirim. Çok minnettarım." Güldü, ama gözleri ciddiydi.

"İçerisi korkunç muydu?" diye sordum.

"Maksimum güvenli bir yer değildi, ama ne zaman yemek yiyebileceğimi, ne zaman uyumam gerektiğini ve dışarı çıkamayacağımı başkasının bana söylemesinden nefret ediyordum. İki ay hapis yatabileceğimi sanmıyorum." Sesi titredi ve onu kendime doğru çektim. "Bu çok korkunç," diye fısıldadım. Bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordum, ama ona bunu söylemedim.

"Bu gece çalışıyor musun?" diye sordum.

Geri çekilip ellerini yanaklarına sürerek gülümsedi. "Hayır. Henüz dışarı çıktığımı kimse bilmiyor. İlk olarak sana söylemek istedim."

"Peki, sana içki ismarlayan ilk kişi ben olayım."

Bara yürüdük ve o tezgahın önüne oturdu. "Bu arada teşekkür ederim," dedi, barın üzerinden ellerimi tutarak.

"Ne için?"

"Ryan bana yaptıklarını anlattı. Ofisine gidip benim davamla ilgili tavsiye istediğini söyledi. Sen olmasaydın hâlâ oradaydım."

"Umarım yanlış avukata danışmamışımdır ve işini doğru yapar."

Votkayı bardağın yarısına kadar doldurdum ve sodayla tamamladım.

"Bence gelecek. Onun hakkında iyi hislerim var."

"Onun gibi erkeklerden nefret ettiğini sanıyordum."

"Onun gibi erkeklerden ne demek?" diye sordu, içkisini yudumlarken.

"Bilirsin, dünyayı parmaklarının ucunda tutan ve herkesin kendi istediklerini yapmasını bekleyen erkekler."

"Onun öyle olduğunu nereden çıkardın?"

"O... şey, o... öyle bir tip gibi görünüyor. Süslü kıyafetler, süslü araba, süslü saat. Mükemmel saçlar. Başka ne diyebilirim ki?"

Sam bardağına gülümsedi. "Demek bunları fark ettin, öyle mi?"

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki fark ettim. Nasıl fark etmem?"

Bana parmağını doğrultarak, "Senden hayal kırıklığına uğradım, Laura," dedi.

"Gerçekten mi? Benim de gözlerim var, Sam. Öyle erkeklerle çıkmıyorum diye onları görmüyorum anlamına gelmez. Onlarla çıkmamayı tercih ediyorum."

"Hayır, birini sadece görünüşüne ve kazandığı paraya göre yargıladığın için hayal kırıklığına uğradım. Bu tersine önyargıdır."

Gözlerimi kapattım ve başımı salladım. Sam ciddi miydi? "Bunun doğru olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Peki, yargılayıcı davranıyorsun. Bu daha mı iyi?"

"Pek sayılmaz," diye mırıldandım. "Bak, seni kefaletle serbest bıraktığı için minnettar olduğumu biliyorum, ama bu onun için hiç de zor bir şey değildi."

"Doğru. Hapiste kalsam da kalmasam da onun hayatı değişmezdi, ama beni kefaletle serbest bıraktı. Bunu yaptı çünkü bana kendimle ilgili sorular sordu ve beni tanıdı. Ben de onu tanıdım. O kötü bir adam değil."

İçkisini yudumlarken, bardağın kenarından sırtarak baktı. "Bilmiyorum. Belki tüm bunlar bittiğinde, ona çıkma teklif edebilirim. Sence kabul eder mi?"

Votka şişesini yumruğumla sıktım. "Bence bu kötü bir fikir." diye cevap verdim.

"Neden?" Gülümsemesi kafamı karıştırdı.

"Çünkü onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. İnsanlar sana gerçekte kim olduklarını göstermezler, Sam. Özellikle onun gibi güçlü erkekler."

"Bence sen onu sevdiğin için ona çıkma teklif etmemi istemiyorsun." "Ha! Sevmiyorum."

Oda içinde etrafına bakındı. "Sence bu gece gelir mi?"

"Bütün hafta gelmedi. Bu gece geleceğini sanmıyorum." "Neden bu konuda üzgün görünüyorsun?"

Sam'in oyununu anlayarak iç geçirdim. "Orada bir şey yokken varmış gibi davranmayı bırak. Üzgün değilim, sadece yorgunum."

"Tamam. Tartışmak istemiyorum. Erkekler ve ilişkiler söz konusu olduğunda

"Ben inatçı değilim. Kararlıyım. Hayatta bazı şeyler öğrendim ve Ryan Crawford gibi insanların her zaman istediklerini elde ettikten sonra gittiklerini biliyorum.

"İnatçı değilim. Kararlıyım. Hayatta bazı şeyler öğrendim ve Ryan Crawford gibi insanların istediklerini elde ettikten sonra her zaman gittiklerini biliyorum. Bizim gibi insanları umursamıyorlar, Sam."

Çevremdeki kızlarda bunu defalarca görmüştüm. Sam de görmüş olmalıydı. Zengin erkekler asla kalmazdı. Kadınları biraz eğlenmek için kullanır, sonra terk ederlerdi.

"Bundan o kadar emin olma, Laura."

Onunla tartışmadım. İnkâr etmek istiyorsa, bu onun sorunu.

Barın kapıları açıldı ve müşteriler içeri girmeye başladı. Masaları ve içkileri servis etmekle meşgul olacaktım ve bu konuşmayı artık düşünmek zorunda olmadığım için mutluydum. Başımı ağrıtıyordu.

Baş ağrısı altı saat sonra kapanış saatinde hala devam ediyordu, ama en azından otuz dakika sonra evde olacağımı ve sonunda her şeyi bir süreliğine unutabileceğim yatağıma gideceğimi biliyordum. Kim olduğumu, kim olmam gerektiğini ve kim olmak istediğimi unutmak istiyordum. Her şey çok kafa karıştırıcıydı, kendimin bu farklı versiyonları - hepsi hala bendim - ama hepsi çok farklıydı. Artık bunu düşünmek istemiyordum.

"Jim, ben çıkıyorum," diye müdürüme seslendim.

"Yarın akşam görüşürüz evlat," dedi, bir yığın banknotu sayarken.

Bu hafta neredeyse her gece çalışmışım ve hemen uyumayı dört gözle bekliyordum. Saat sabahın biri olmasına ve birkaç saat ders çalışabileceğime rağmen, uyumanın daha pratik olacağına karar verdim.

Tüm hafta boyunca yaptığım gibi otoparkın önünden geçtim. Maalesef arabam bozulmuştu ve kiralamaya param yetmiyordu, ama tamircim yarın akşama kadar tamir edeceğini söyledi.

Ana yolları, iyi aydınlatılmış yolları kullandım ve bir elimde telefonumu tutarken, diğer elimle ceketimin cebindeki biber gazı şişesini sımsıkı tuttum.

Evimden bir blok uzaklıktaki marketin önünden geçerken, bütün hafta boyunca hissettiğim şeyi yine hissettim. Boynumun arkasında ve tüm kafa derimde bir karıncalanma. Sanki biri beni izliyordu ve gözlerim kimseyi görmese de vücudum bunu biliyordu.

Karanlık bir ara sokağı hızla geçtim ve telefonumla biriyle konuşuyormuş gibi yaptım. Arkamda biri bir teneke kutuyu tekmeledi ama ben dönmedim. Sadece hızımı artırdım.

Sonra bir adam, birdenbire, yaklaşık yirmi metre önümde belirdi ve ben nefesimi tuttum. Siyah bir bere ve kabarık bir yelek giyiyordu.

Ben bir sonraki hamlemi düşünürken, o birkaç dakika boyunca bana bakakaldı. Onun yanından geçebilirdim, ama ona yaklaşmak istemiyordum. Bunun yerine, aramızdaki mesafeyi olabildiğince koruyarak caddenin karşısına geçtim.

Arabaları kontrol etmek için başımı çevirdiğimde, bir adam arkamdan beni yakaladı.

Kollarımı sıktı, parmakları etime batıyordu ve beni kendine doğru çekmeye çalışıyordu.

Ayağına bastım.

"Ah!" diye bağırdı, ama ben onun ne yapacağını görmek için beklemedim.

Şişemi çıkardım ve o pisliğin gözlerine sıktım.

"Ahhh... lanet olsun... lanet olsun... bu da ne böyle?" Oh, lanet olsun.

Ryan?

Gözlerini avuçlarıyla ovuşturdu ve uzun zamandır duyduğum en renkli küfürlerle devam etti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye bağırdım, nedense ona kızmıştım.

"Siktir... bu şey gözlerimi yakıyor!" Gözlerini açmaya çalıştı ama tekrar elleriyle kapattı.

Etrafımıza baktığımda, sokakta kimse olmadığını fark ettim. Diğer adam, benim bir sonraki kurbanım olmadan önce buradan kaçmış olmalıydı. Ryan'ın ceketinin kolunu tutup onu evime doğru sürükledim.

Babam evde uyuyordu, ama çok sessiz olursak, muhtemelen Ryan'ı babam fark etmeden yıkayabilirdim.

Ön verandama vardığımızda, hızlıca kapının kilidini açtım. "Şşş. Babam uyuyor ve ona kalp krizi geçirmesini istemiyorum. Tamam mı?"

Ciddiyetle başını salladı. "Onun senin ne kadar kana susamış bir kadın olduğunu bilmesini istemiyorsun, ha?"

"Aslında, muhtemelen benimle gurur duyardı, ama yine de uyanmasını istemiyorum."

"Sizin neyiniz var böyle?" diye mırıldandı, dar koridorumdan geçerken.

Onu banyoya götürdüm ve musluğu açtım. Gözlerini açgözlülükle yıkadı, ovuşturdu ve su sıçrattı. Kapının arkasındaki askıda asılı olan havluyu aldım ve ona uzattım.

Yüzünü kuruladıktan sonra, gözlerini sıkıca kapatıp açarak sürekli göz kırptı. Onu daha iyi görebilmek için ışıkları açtım.

"Ah," diye bağırdı ve başını eğdi.

"Üzgünüm." Işıkları kapattım ama duşta bir tanesini açık bıraktım. Sarı bir ışık odanın sol tarafını aydınlattı.

Tuvalet koltuğunu indirdim ve Ryan'ı ona doğru ittim. "Otur."

O oturdu ve ben onun yüzünü ışığa yaklaştırdım. "Kıpırdama."

Parmaklarımla nazikçe göz kapaklarını açtım. Zümrüt yeşili ve açık kahverengi gözleri bana bakıyordu. Odaklanmak için gözlerimi kırptım. Sonra irisinden çıkan kızıl çizgileri fark ettim.

Üst çekmeceyi açıp küçük yeşil bir göz damlası şişesi aldım.

"Bu yardımcı olacaktır." Kontrol edebilmesi için şişeyi yüzüne tuttum. "Bunlar sadece nemlendirici damlalar. Ben de sürekli kullanıyorum."

O başını salladı ve bacaklarını açarak arasına girmeme izin verdi. Bir an tereddüt ettim, sonra öne doğru adım attım. Sağ gözünün alt kapağını aşağı çekip içine bir damla damlattım. Sonra aynı şeyi sol gözüne de yaptım.

"İşte," diye fısıldadım. Yüzünün üzerinde durup, gözleri kapalı halde onu izledim. Su, yüzünün yanlarından, şakaklarından saç çizgisinin koyu kenarlarına doğru süzülüyordu.

İki başparmağımı kullanarak ıslak izleri sildim. Ancak geri çekilemeden önce, o kollarını kaldırdı ve ellerimi yüzünün iki yanına tuttu. Parmaklarımı saçlarına gömdüm ve başının arkasını okşadım. Gözleri kapalı kalmıştı ve o zevkle mırıldanırken parmaklarımdan bir titreşim geçtiğini hissettim.

Sonra gözlerini açtı.

Bakışlarının yoğunluğu beni olduğum yerde tuttu. Sanki görünmez bir ip beni ona bağlamış, uzuvlarımı hareketsiz hale getirmiş gibiydi.

Aklım boşaldı. Düşünemiyordum. Bir düşünce oluşturabilseydim, geri çekilmek olmalıydı. Kaçmak. Ama yapamadım. Bunun yerine başımı onun başına eğdim.

Dudaklarımı onun dudaklarına nazikçe bastırarak gözlerimi kapattım. Hareket etmedim, nefes almadım, ta ki dudakları yavaşça açılıp nefesini çekene kadar, ciğerlerimdeki havayı kendi ciğerlerine çekene kadar.

Elleri kollarımdan aşağı, sırtımdan aşağı kaydı, ta ki yanaklarımı avuçlayana kadar. Dudaklarımı onun dudaklarına sıkıca bastırarak öpücüğü derinleştirdim, ağzımı daha fazla açtım.

O an başım dönüyordu, sanki biri beni döndürdükten sonra gözlerimdeki bağı çıkarmış gibiydi.

Sallandım, ama dudakları benim dayanağımdı.

Elleri popomu kavradı ve elbisenin altından külotumu çıkardı. Sonra beni yerden birkaç santim kaldırdı. Şaşkınlıkla nefesimi tuttum, gözlerimi açtım ve ona baktım.

Daha önce erkekleri öpmüştüm, ama bu farklıydı. Bu seksle ilgili değildi. Özlemle ilgiliydi. Ryan'ı özlemiştim ve şu anda vücudumu ona sıkıca bastırmak istiyordum. Bana dokunduğunu, beni sıkıca tuttuğunu hissetmek istiyordum.

Kalbim hızla atarken ve nefesim kesilirken, bunun heyecandan mı kaynaklandığını merak ettim. Yoksa bunun tehlikeli olacağına dair bir uyarı mıydı?

Kim olduğumu unutabilirdim.

Beni kendine doğru çekti ve kucağına oturttu, bacaklarım onun bacaklarının üzerindeydi.

Bir saniye beni izledi, yüzümü okudu. Ne gördüğünü bilmiyordum, ama şehvet olmalıydı. Saf, filtrelenmemiş arzu. Hiç kimseyi bu kadar istememiştim.

Başını eğdi ve artık iki eli de serbest olduğu için yüzümü kendine doğru çekti.

Evet!

Onu daha önce hiç kimseyi öpmemiş gibi öptüm. Sanki bu anın hiç bitmemesini istiyormuşum gibi. Nefes almaya ihtiyacım yoktu, hayatta kalmak için sadece onun nefesi yeterliydi.

Ve belki de öyle oldu. Çünkü o beni öptüğünde, bana hayat verdi, beni daha da teşvik etti. Vücudum onun vücudunun üzerinde hareket etti, siyah pantolonunun altında oluşan sert çıkıntıyı sürerek.

Utanmadan kendimi ona sürterek, içimde uyandırdığı zevkten nefes nefese kalana kadar onu daha sert bir şekilde sürdüm.

Elim yanımdaki tezgaha tutunmuştu, ama kaydı ve bir şişe gargara devirdi. Yüksek sesli çarpma beni

bu saçma sapan sersemlikten uyandırdı ve gözlerim yeniden odaklandı. Kendimi Ryan'ın kucağında, küçük banyomda, lanet olası bir klozetin üzerinde otururken gördüm.

Kim olduğumu hatırladım. İnsanların beni her zaman geride bıraktığını. Bunun daha başlamadan kaçınılmaz olarak biteceğini.

"Gitmelisin," dedim, ondan uzaklaşarak ve tezgah ile küvet arasındaki küçük alanda dengemi sağlamaya çalışarak.

"Henüz değil," dedi, önümde durarak. Tekrar beni öpmek için eğildi. "Sessiz olacağımıza söz veriyorum."

"Ryan, yapamayız," dedim, onu uzaklaştırmaya çalışarak. Ama o iri yarı bir adamdı. Neredeyse hiç kıpırdamadı.

"Neden olmasın? Sen beni istiyorsun..." dedi ve elimi kasıklarına çekti, "ve ben de açıkça seni istiyorum."

İnledim. "Seni istediğimi inkar etmeyeceğim. Ama aramızda başka bir şey olamaz," dedim. Aklımdan sadece güvensizliğim değil, tüm meşru nedenler geçti. Babam onun şirketinde çalışıyordu. Suçlu geçmişim ve şu anki yaşam koşullarım, bunların hiçbirisi işe yaramazdı.

Elbisenin altından çıplak sol kalçamı avuçladı ve beni kendine doğru çekti.

"Ya daha fazlasını istemesem? Ya sadece bunu istesem?" diye fısıldadı, şehvet sesi derinleştiriyordu. Klitorisim pantolonunun dikişine karşı zonkluyordu.

Hain anahtar!

"Ne demek istiyorsun?" diye inledim, oyalanarak. Beni samimi bir şekilde tutmasının hissini seviyordum.

"Ya sadece seksse? Bağlanma yok. İlişki yok. Sadece iyi vakit geçirmek dışında başka bir şey yok. Bunun nesi yanlış?"

Hiçbir şey.

Ryan'la yatıp, ondan doya doya zevk alıp, yoluma devam edebilir miydim? Elbette bunu yapabilirdi, özellikle de bunu o önerdiğine göre. İkimiz de bu işe beklentisiz girersek, kimse incinmezdi.

Aramızdaki kimyayı inkar etmek mümkün değildi. Olgun bir kadın olarak istediğim zevki alabilir ve bir ilişkiye girmek zorunda kalmazdım. Gir, çık. Erkekler bunu her zaman yapıyordu.

Siktir et.

"Evet," dedim ve başını kendime doğru çektim. Alt dudağını ısırđım. Eli boynuma kondu ve vücudunu bana bastırdı, sırtım kapıya çarptı.

"Yarın gece. Benim evimde. Yine kırmızı elbiseyi giy."

Kafamı salladım, ama zar zor, çünkü vücudu beni ahşap kapıya sıkıca bastırıyordu. Kapı kolu yan tarafıma baskı yapıyordu. Rahatsız olmama rağmen, bir milim bile kıpırdamadım.

Başını eğdi ve beni bir kez daha öptü, sonra banyomdan çıktı ve tüm havayı da beraberinde götürdü.

Gözlerimi kapatıp duvara yaslandım. Soğuk banyo fayansının üzerine oturup kalbimin çarpıntısının durmasını bekledim.

Laura

Ertesi gün Pazar'dı ve Ryan'ın benim izin günüm olduğunu bildiğinden mi yoksa bunun sadece bir tesadüf mü olduğundan emin değildim. İkincisi olduğunu düşündüm.

Geç uyanmayı planlamıştım ama babamın küfürleri ve dolapları çarpması beni yataktan çıkardı.

"Ne oluyor?" diye sordum, mutfakta durup gözlerimdeki uykuyu silerek.

"Hiçbir şey. Yatağına dön."

"Şu anda yapamam. O yüzden bana anlatabilirsin."

O içini çekip dolaplara yaslandı. "Elektriği kestiler. Ama bugün halledeceğim. Endişelenme."

"Elektrik mi? Anlamadım, faturayı ödemedin mi? Yoksa unuttun mu?"

"Hayır, unutmadım," dedi, kollarını kavuşturarak. "Ama son zamanlarda para sıkıntısı çekiyoruz, hepsi bu."

Evimize bakındım, hatırladığım kadarıyla uzun zamandır kullandığımız ikinci el mobilyaları gördüm. Yeni aletler ya da harcamalar yoktu. "Anlamıyorum baba. İşini mi kaybettin?"

Babamla bir anlaşmamız vardı. O ipotek ve faturaları ödeyecek, ben de market alışverişini, ders kitaplarımı ve bursumun karşılamadığı okul masraflarını karşılayacaktım. Üç yıldır hiçbir şey değişmemişti.

"Hayır, işimi kaybetmedim."

"O zaman neden paranız sıkışık?"

Tezgahtan kalkıp yanımdan geçerek ceketini giydi. "İşimi kaybetmedim, ama şimdi çıkmazsam geç kalacağım. Hafta sonu çalışmak benim sıram."

Geri dönüp alnıma bir öpücük kondurdu. "Endişelenme. Ben hallederim." Duman kokusu boğazımı tıkadı ve neredeyse öksürecektim. Babam sigara içmezdi. Ama ona bunu sormadan, ön kapıdan dışarı çıktı. Muhtemelen dün gece bir bara gitmişti. Arkadaşlarıyla birkaç içki içmeye hakkı vardı, ama ben bunun daha fazlası olmaması için dua ettim. Eskisi gibi olamazdım. Her ihtimale karşı çantamda hala Nalokson taşıyor olsam da.

Kahve makinesine dönüp, siyah ekrana kaşlarımı çattım. Yeşil gösterge ışığı yanmadığına göre kahve yoktu. *Kahretsin!*

Koşmaya çıkıp kafamı boşaltabilir ve dönüşte bir kahve alabilirdim.

Yeni planım beni neşelendirdi. Ayrıca, Ryan ile geçireceğim akşam da beni heyecanlandırıyordu. Babamın bu günü mahvetmesine izin vermeyecektim.

Telefonum çaldı.

Ryan: Günaydın güzelim. Dün gece nasıl uyudun?

Gün kesinlikle daha iyiye gidiyordu. Ben:

Şimdi çok daha iyiyim. Senin sabahın nasıl geçti?

Ryan: Yanımda sen olmadan, tek başıma uyandım. İyi başlamadığını söyleyebilirim, ama bunu değiştirmek için sabırsızlanıyorum.

Ben: Çok iyimsersin, değil mi? Geceyi birlikte geçirmekten bahsetmedim ki.

Ryan: Söylemene gerek yoktu. Kahvaltıda ne olduğunu söylediğimde söylemek isteyeceksin.

Ben: Kahvaltı pek sevmem. Sadece kahve içmek yeter.

Ryan: O zaman, sanırım seni ısırmak zorunda kalacağım.

Ben: Bunu gerçekten yazdığına inanamıyorum.

Ryan: Eğer bu seni utandırdıysa, o zaman sevgilim, kendini sonraya hazırla. Vücudunun her santimini iyiyip bitirmeyi planlıyorum.

Ben: Kızardığımı kim söyledi? Sadece genelde yapacağım şeyleri yazmadığımı kastettim. Ama senin oyunun buysa, o zaman hadi bakalım.

Ryan birkaç dakika boyunca yazmadı. Muhtemelen onu korkuttum. Erkekler genellikle benimle büyük laflar ederlerdi, ama ben karşılık verdiğimde ne yapacaklarını bilemezlerdi.

Ryan: O güzel ağzını gördüğüm anda onu alacağım. Sonra da o göğüsleri benim için büzülene kadar emmek istiyorum.

Oh, lanet olsun. Ryan geri adım atmıyordu. Kıkırdadım. Onunla biraz eğlenmeliyim.

Ben: Soğuk olduğumda büzülürler. Seninkiler nasıl?

Ryan: Bu gece öğreneceksin. Görüşürüz.

Telefonumu cebime attım. Gençliğim boyunca kötü çocuklarla çıkmıştım, yirmili yaşlarımda ise eski mahkumlara ve şimdi düşününce oldukça korkutucu adamlara geçmiştim. Peki, takım elbise ve kravatlı bir adam nasıl oldu da az önce dizlerimi titretti? Kolayca korkmaması hoşuma gitmişti. Tanrı biliyor ki denemiştim.

Birkaç saat sonra, saçımı şampuanla köpürttüm ve kafamda sadece köpük kalana kadar kafa derimi ovuşturdum. Sonra bir tıraş bıçağı aldım ve vücudumdaki her santimetreyi tıraş ettim ve iyice temizlemek için bir lif kullandım. Bu akşama gözlerim açık giriyordum. Ryan'la geçireceğim bu geceden istediğimi alacaktım, pişmanlık duymadan. Kendim olacaktım, özür dilemeden. Benimle koşturmak istediğini düşünüyorsa, bana ayak uydurmayı öğrenmesi gerekecekti.

Galadan döndüğümde kırmızı elbiseyi dolabıma asmıştım. Onu giyecek başka bir fırsatım olacağını düşünmemiştim, bu yüzden üzerine bir giysi torbası geçirmiştim. Torbanın fermuarını açtığımda, parlak kırmızı elbise canlanmış gibi göründü. Gülümsayarak elbiseyi askıdan çıkardım ve aynanın önünde elbiseyi vücuduma geçirerek durdum. Onu her giydiğimde kendimi rüyada gibi hissediyordum. Sanki geçmişim yokmuş ve ben sadece Laura'ymışım gibi. Geçmiş yok, şimdiki zaman yok, gelecek beklentileri yok.

En üst çekmecemi aradım ama kırmızı dantelli külotu bulamadım. Galaya giydiğimi biliyordum ama...

İç geçirdim. Onları sanat müzesinin zemininde bırakmış olmalıyım. Onları bulan kişi şok olmuş olmalı. Ya da olmamış. O şık partilerde neler olduğunu hiç bilmiyordum. Belki de külot bulmak olağan bir durumdu.

Beyaz ve siyah pamuklu iç çamaşırlarıma bakarak, bu elbiseye uygun bir şey bulamadım.

Bu yüzden hiçbir şey
giymedim. Bir mesaj
daha geldi.

Ryan: Saat sekizde seni almak için bir şoför evine gelecek.

Saate baktım, babama bu gece beni beklememesi için bir not yazmak, okul ödevimi teslim etmek ve makyajımın son rötuşlarını yapmak için otuz dakikam vardı.

Şoför tam saat sekizde geldi ve arka koltuğun kapısını benim için açtı.

"Teşekkürler," dedim ve siyah sedana bindim. İç mekan yeni kokuyordu ve yumuşak deri koltuklarda hiç kırılganlık yoktu.

Yolculuk yirmi dakikadan fazla sürmedi, ama bu mahalledeki evlere bakınca sanki başka bir dünyadaymışım gibi hissettim. Tek şeritli garaj yolları yoktu. Gördüğüm kadarıyla tüm evlerin en az üç garajı vardı. Belki arka tarafta daha fazlası vardı. Dış cepheler tuğla ve dekoratif taşlarla kaplıydı, alüminyum kaplama yoktu. Ve yüksekliği, bu evlerin ne kadar yüksek olduğunu bir türlü aklımdan çıkaramadım. Ana katlar en az on iki fit yüksekliğinde olmalıydı, muhtemelen ikinci ve üçüncü katlar da öyle. Zaten üçüncü katta ne yapardı ki insan?

Ryan, siyah pantolon ve siyah düğmeli gömlek giymiş olarak ön kapının önünde beni bekliyordu. Gömleğinin ön cebinden kırmızı bir şerit görünüyordu. Elbiseme uyan bir mendil. Çok düşünceli bir davranış olduğunu düşündüm. Ön kapının üç taş basamağını indi ve elini uzatarak arabadan inmeme yardım etti.

"Teşekkür ederim," dedim, elbisesini düzelterek.

Sandaletlerimden görünen ayak parmaklarıma baktı, sonra gözlerime baktı. "Seni her gördüğümde, daha da güzelleşiyorsun."

Onun sözleri beni ısıttı, her ne kadar bunların erkeklerin kullandığı sözler olduğunu bilsem de, hangi kız güzel olduğunu duymaktan hoşlanmaz ki?

Elimi koluna taktı ve beni içeriye götürdü. İçerisi dışarıdan daha da ürkütücüydü.

Zeminler beyaz mermerle kaplıydı ve duvarlar, muhtemelen hepsi orijinal olan sanat eserleriyle süslenmişti. Gri ve beyaz mozaik fayanslarla kaplı vurgu duvarının ortasında büyük bir gaz şömine vardı.

Mobilya, rahat görünen tek şeydi. Gri kadife kumaş davetkar ve yumuşaktı ve kanepede duran beyaz suni kürk battaniyeye sarılmak istedim. Belki de onu yere atıp

ve şöminenin yanında üzerinde sevişmek istedim. Dönüp Ryan'ın gözlerine baktım.

"Beğendin mi?"

Hadi Laura. Utanma. Ona neyin var göster.

"Beğendim. Şöminenin önüne battaniyeni sermeyi düşünüyordum. Ve..."

"Ve?"

"Ve üzerinde sevişmek."

O battaniyeye doğru döndü ve gülümsedi. "Bu kesinlikle bir seçenek. Aklımda birkaç tane vardı. Aklındakileri tam olarak söylemeni seviyorum. Senin gerçek halini bilmek benim için önemli." Parmağını köprücük kemiğimde gezdirdi. "Seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum."

"Benim kabul ettiğim şey bu değildi," dedim yavaşça, onun yanından geçip evin arkasına doğru yürüdüm. Havaya ihtiyacım vardı. Kendim hakkında ona hiçbir şey söyleyemezdim. "Bu sadece seks, Ryan. Daha fazlası değil." Banyomda geçici duygularımın anılarını silkeledim.

Ayak sesleri beni evin arkasına kadar takip etti. Sıcak eller çıplak omuzlarımı kavradı. "Bir ilişki aramıyorum, Laura. Ama dürüstlük bekliyorum. Her zaman nasıl hissettiğini bana söylemeni istiyorum. Açık iletişim kurmamız gerekiyor. Aramızda herhangi bir yanlış anlaşılma olmasını istemiyorum, özellikle de ben... talepkar olabileceğim için." Omuzlarımı sıktı ve omurgamdan bir titreme geçti.

"Bu konuda sana dürüst olabilirim. Endişelenecek bir şey yok."

Boynumdaki nefesi tüylerimi diken diken etti. Bu hissin tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım. "Güzel," diye fısıldadı.

İnlememi zorlukla bastırdım. Çıplak tenime değen nefesi çok iyi geliyordu. Gülümsedi. "Şampanya ister misin?"

Başımı salladım. Gülümsemesi bir an için kafamı karıştırmıştı, ama çabucak kendimi topladım.

Bir şişe Veuve Clicquot açtı ve iki kadeh doldurdu. Bana birini uzattıktan sonra, "Dürüst konuşmalara" diye kadeh kaldırdı ve benim içmemi izlerken kendi kadehini kaldırdı.

Tatlı şarap ağızımda köpürdü ve midemde hafifçe yaktı. Akşam yemeği yememiştım, yemek yemeyi düşünmeden önce yapacak çok işim vardı. Ama midem o anda guruldamaya başladı.

"Zamanlaman mükemmel," dedi.

Bardağımlı alıp elimi tuttu ve beni geniş bir koridordan beyaz bir mutfağa götürdü. Büyük ev aletleri paslanmaz çelikten yapılmıştı ve mavi dolaplar soldaki barı çevreliyordu. "Birkaç yemek sipariş ettim. En sevdiğin yemeği bilmediğimi fark edince hayal kırıklığına uğradım."

İki buçuk metrelik ada boyunca yürürken, tezgahda en az altı yemek saydım: pizza, kuskus, ızgara tavuk, birinci sınıf kaburga, salata ve çeşitli sebzeler. Her şeyden biraz tabağıma koydum.

"Teşekkürler. Her şey çok lezzetli görünüyor."

Tabağını doldurdu ve beni yan odadaki yemek masasına götürdü. Masada dört mum ve iki altın şarj tabağı vardı. "Hint yemeği," dedim ve Ryan'ın karşısına oturdum.

"Anlamadım?"

"En sevdiğim yemeği bilmediğini söylemiştin. Hint yemeği."

"Mmm... evet, bu iyi bir seçim."

"Peki ya sen?"

"Seçmek zor, ama iyi pişmiş bir biftek asla reddetmem."

"Bu çok tahmin edilebilir bir cevap ve sen bana tahmin edilebilir biri gibi gelmiyorsun."

"Sana nasıl görünüyorum?"

"Kendine güvenen. Belki de biraz kibirli. Zengin, güçlü ve zeki."

"En azından sonuncusu umut verici. Benim hakkımdaki fikrini değiştirebileceğın umudunu veriyor."

"Bu özellikler mutlaka kötü değil, sadece benim için kötü."

"Neden öyle?"

"Bu aralar hayatımı basit tutmaya çalışıyorum. Sen ise çok karmaşık görünüyorsun."

"O kadar da karmaşık değilim. Deneyin. Bana istediğiniz her şeyi sorun."

Bu oyunu sevmedim. Bana kendinden bahsederse, benden de aynısını beklerdi. Bir çatal dolusu mini havuçları şışledim ve yavaşça çiğnedim. Kendime biraz zaman kazanıyordum.

Sessizliği ilk bozan o oldu. "Tamam. Bunu daha ilginç hale getirelim mi?"

Kaşlarımı kaldırdım.

"Bunu bir doğruluk mu cesaret mi oyununa çevirsek nasıl olur? Cesaret görevini başaramazsan ya da doğruyu söylemeyi reddedersen, giysilerinden birini çıkarırsın."

"Ama çıkardığım tek şey elbise ve ayakkabılarım."

"Tanrım, Laura," diye inledi. "Bu oyunu çok daha ilginç hale getirdin."

"Ya bu oyunu oynamak istemiyorsam?"

"Korkuyorsun ve görüldüğün kadar sert değilsin derim. Büyük laflar ediyorsun ama..." Omuzlarını silkti ve cümleyi nasıl bitireceğini hayal gücünün tahmin etmesine bıraktı.

Ben cesaretlendirilmeye gelen biri değildim, ama içimden bir ses onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu ve eğer gerçeği söylemek yerine bir meydan okumaya saklanabilirsem, belki de bu benim şansımdı.

"Tamam. Ama önce sen başla."

Ryan

Bana bakarken göğsü inip kalkıyordu. Heyecanlı mıydı? Gergin miydi? Bekleyişten miydi? Ona söz söylemeden vazgeçmesi için biraz zaman tanımaya çalışıyordum. Bu kadını istiyordum ama onu anlayamıyordum. Onu daha iyi tanımak ve çıplak görmek istiyordum, bu yüzden bu mükemmel bir öneri gibi görünüyordu. Umarım onu korkutmamışımdır.

Ama içimden bir ses Laura'nın kolayca korkmayacağını söylüyordu. Onun, inşa ettiği duvar kadar güçlü olduğuna bahse girerdim.

Her iki dirseğini masaya koydu ve kaşlarını kaldırdı. "Ne bekliyorsun?"

Bu kadın hiç acımıyordu. Tanrım, o inanılmazdı.

"Neden bunu oturma odasına götürmüyoruz, orada ateş yakabilirim ve daha rahat edebiliriz?" *Ve seni soyduğumda ısınırsın.*

"Mükemmel," dedi ve masadan kalktı.

Elbise vücudunun her kıvrımına göre dikilmişti, ama hayal gücüm onun altında ne olduğunu tam olarak bilmek istiyordu.

Oturma odasına vardığımda elektrikli şömineyi açtım ve alevler canlandı. Alt kısımdaki taşlar dans ediyordu ama çıtırdamıyordu ve evin çok sessiz olduğunu fark ettim. Telefonumu açıp romantizm için hazırladığım bir çalma listesi seçtim. Yumuşak, baştan çıkarıcı vokaller, biraz saksafon ve bolca piyano soloları.

Ona elimi uzattım, o da elime bakıp gözlerini kısarak baktı.

"Benimle dans et," dedim.

O başını salladı. "Ben dans etmem."

"Tabii ki dans edersin. Herkes dans eder. Burada seni izleyen ve yargılayan kimse yok."

"İnsanların ne düşüneceği umurumda değil. Sadece dans etmeyi sevmiyorum." Omuzlarını silktiler ve saçlarını geri attılar.

Bunun arkasında bir hikaye olduğuna eminim, ama henüz soru sorma sırası bende değildi.

"Tamam," dedim, yanındaki büyük kanepeye oturarak, kollarımı yumuşak mobilyanın arkasına uzattım, ama parmak uçlarım omuzlarına değdi. "Sen ısrar ettiğin için, önce ben başlayacağım. 'Gerçek'i seçiyorum."

Kanepede bana doğru döndü ve bacaklarını çaprazladı. Kumaş dizlerinden düştü. Sonra yüzümü inceledi. "Hayattaki hedeflerin neler?"

Kıkırdadım. "Bu bir röportaj gibi geliyor."

Hedeflerim az değildi. Bir kontrol listem vardı. Ama hangilerini onunla paylaşmalıydım? "Şey, Crawford Corporation'ın servetini artırmasını ve eyaletteki en büyük emlak şirketlerinden biri olmasını istiyorum. Bu ayın sonuna kadar Sam'in davasını kazanmak istiyorum, bu arada çok umut verici görünüyor," dedim.

Arkadaşının adını duyunca gözleri parladı. "Avukat-müvekkil gizliliği nedeniyle bu konuyu açmak istemedim, ama bunu söylediginize sevindim."

Başımı salladım ve devam etmeden önce ona bir dakika süre verdim. "Ve benim en acil ve öncelikli hedefim," dedim, ona doğru eğilerek, "bu muhteşem kadını gece bitmeden çıplak bırakıp altımda ezmek."

Yutkundu ve gözlerim boynunun yumuşak derisine kaydı. Nabızı narin çenesinin hemen altında atıyordu.

"Şimdi sıra sende," dedim. "Doğruluk mu cesaret mi?" "Cesaret," dedi tereddüt etmeden.

Ona dans hakkında soru sormaktan vazgeçerek, onu sınamak için beynimi zorladım.

"Sana NFL'deki on takımı saymanı öneririm." Bu riskli bir seçimdi ama o, pazar geceleri futbol izleyen türden bir kıza benzemiyordu.

Gözlerini devirdi. "Giants, Bills, Patriots, Packers..."

"Ve şehirleri."

"Cesaretin ortasında ekleme yapamazsın."

"Peki."

"Eagles, Lions..." Dudaklarını ısırды ve ben nefesimi tuttum. "Evet?"

"*Siktir*," diye fısıldadı ve yumruklarını sıktı. Sonra eğilip topuklu ayakkabılarından birini çıkardı. Çıplak ayak parmaklarını kıpırdatınca dayanamadım. Ayaklarını kucağıma çektim ve başparmağımı ortasından aşağı doğru gezdirdim. Gözlerini kapatana kadar yukarı aşağı.

"Bana başka bir gerçek söyle," dedim.

"Mmm... bu çok hoş."

Kıkırdadım. "Bu senin gerçeğin sayılmaz. Hala benim sıram var."

"En çok neden korkarsın?" diye sordu, gözleri hala kapalıyken.

Soru beni hazırlıksız yakaladı ama kalbimde dürüst bir cevap aradım. "Sevdiğim biri tarafından aldatılmaktan."

"Bu sana oldu mu?"

Başımı salladım. Geri kalanına cevap vermem gerekmediğini biliyordum, ama onun açılmasını istiyorsam, ben de aynısını yapmalıyım.

"Herkes, teyzem ve amcamın bizi sevdiğini ve Crawford kardeşlerin anne babası öldüğünde onları evlat edindiğini sanıyordu. Ama hepsi yalandı. Bizi umursamıyorlardı. Teyzem yabancıların önünde mükemmel bir anne gibi davranıyordu, ama evde bize neredeyse hiç bakmıyordu. Bir sonraki uyuşturucu dozunu almayı daha çok önemsiyordu."

Ayağını çekti ve bacaklarını altına kısıtarak oturdu. Elini omzuma koydu. "Teyzen bir uyuşturucu bağımlısı mıydı? Onu hiç aşırı dozdan gördün mü?"

"Hayır, şükürler olsun. Ama nadiren yataktan kalkardı. Genellikle beni eczaneye ilaçlarını almaya gönderirdi. Reçeteleri nasıl aldığını bilmiyorum, ama bir doktora iyi bir miktar para verip sürekli yazdırdığını tahmin ediyorum."

Kafasını salladı ama gözleri hüzünlüydü. Bu hikayeyi anlatmamalıyım.

Omzumdaki elini tuttum ve başparmağımla okşadım. "Sıra sende."
"Cesaret," dedi başını sallayarak.

Bu sefer beni içeri alacağını umuyordum, ama hala hazır değildi.

Belki...

"Dans etmeye cesaretin var mı?"

Bana baktı. Yüzü sertleşti. Ama başını salladı ve diğer ayakkabısını da çıkardı.

Bu gece bana hiçbir cevap vermeyecekti. Kendi gerçeğine sadık kalacak ve sonunda çıplak kalacaktı.

Benim istediğim de buydu, öyleyse neden hayal kırıklığına uğradım?

"Gerçek ya da cesaret?" diye sordu, yırtarak
beni uzaklaştırdı düşüncelerimden
düşüncelerimden

Gözlerine baktım, benimle güvende olduğunu bilmek istedim. "Gerçek."

O benim işaretlerimi görmezden gelerek başını salladı. "Kimsenin bilmediği bir şey söyle bana."

O adil davranmıyordu. Benden çok şey istiyordu ama karşılığında hiçbir şey vermiyordu. Kafamı salladım.

"Hadi ama Ryan. Bu oyunu sen seçtin, şimdi kurallara uymak zorundasın."

Gerçeği reddedip bir giysimi çıkarabilirdim. Ama onun da aynısını yapmasını istiyorsam, kendimi ona açmam gerektiğini biliyordum.

"Annem bir ilişki yaşıyordu." Hiç sesli olarak söylemediğim bu itirafla ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı.

Keskin bir nefes aldı. "Çok üzgünüm," dedi ve yüzüme uzandı. Elinin avuçlarıyla yanağımı okşadı ve onun şefkatine ne kadar ihtiyacım olsa da, bunun beni mahvedeceğini biliyordum. Bu yüzden geri çekildim.

Sözler göğsümden fışkırdı, hem onun dikkatini dağıtmak hem de onu tanımak istiyordum. "Neden dans etmek istemiyorsun?"

Kafasını salladı. Gözleri yere bakıyordu ve yüzü ifadesizdi.

Daha önce kimse beni bu kadar sinirlendirmemişti. İstiyordum...

İstiyordum..

. Tanrım.

Ne istediğimi bilmiyordum çünkü Laura ayağa kalktı, arkasına uzandı ve elbisesinin fermuarını açtı. Elbise bir anlığına gevşek bir şekilde asılı kaldı

bir an sarkık bir şekilde durduktan sonra ayaklarına düştü. Aklım boşaldı. Önceki tüm düşüncelerim kayboldu. O anda, sadece onu istiyordum.

Tanrım, o muhteşemdi.

Göğüsleri dolgundu, bir ağız dolusundan fazlaydı, eminim, ve haklı olduğumu kanıtlamak için sabırsızlanıyordum. Kalçaları kum saati gibi genişliyor, iki esnek uylukta daralıyordu.

Uylukları arasında gölge yoktu. Tamamen çıplaktı ve ağzım sulandı.

"Beni istiyor musun?" diye sordu. Sesinde titreme, korku ya da tereddüt yoktu.

Onun önüne geçmeden önce, zorlukla boğuk bir sesle "Evet" diyebildim, ama o elini göğsüme koyarak beni durdurdu.

"Sana bir soru sordum ve sen bana gerçeğı söyledin." Yavaşça kanepeye oturdu ve kol dayama yerine yaslandı. Bacaklarını uzattı ve uylukları hafifçe açıldı. "Yine sıra sende," dedi, sesi boğuk ve yumuşaktı. "Bana bir şey yapmam için cesaret ver."

Gözlerim yuvarlak göğüsleri ile parıldayan bacaklarının arasında dolaştı. O da beni istiyordu.

Aklımdan bir görüntü geçti ama bunu söylemeye çok korkuyordum. Ya bu onun için fazla gelirse?

Ama o benim bakışlarımı tutarken, gözleri ısındı. Göğsü inip kalkıyordu ve onu zorlayabileceğimi biliyordum.

"Kendine dokunmaya cesaretin var mı?" dedim, sesim kısılmıştı.

Tereddüt etmedi. Elini bacaklarının arasına indirdi ve orta parmağını dikiş boyunca yukarı doğru kaydırđı. "Her yere," diye ekledim.

Kaşlarını kaldırdı ve bana meydan okumaya devam edemediğim için azarlayacak sandım, ama yapmadı. Hayır, *siktir git*. Bunun yerine göğüslerine dokundu, meme ucunu yavaşça daireler çizerek okşadı. Sikim pantolonumun içinde sertleşti.

Orta parmağını ağzına götürdü ve emdi.

Siktir.

Rahatsız edici bir şekilde şiştim ve o ağzın beni okşamasını o kadar çok istedim ki canım yandı. Basıncı azaltmak için penisime bastırdım.

"Oyun oynamayı bitirdin mi, Ryan?" diye sordu ve ben neredeyse patlayacaktım.

"Henüz bitmedi, bebeğim," dedim. "Nasıl hoşuna gittiğini göster bana."

"Az konuşmayı seviyorum," dedi ve başını geriye eğdi. Güldüm. Kendimi tutamadım. Bu kadın aklındakini tam olarak söylüyordu. En azından seks konusunda.

Gözümün ucuyla şampanya şişesini fark ettim ve ona uzandım. Bardağa biraz döktüm ve onu gergin karnının üzerine kaldırdım. "Geriye yaslan," dedim ve onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

O, sorgusuz sualsiz benim liderliğimi takip ettiğinde şaşırdım, ancak gözlerindeki aç bakış bana bunun itaat değil, ihtiyaç olduğunu söyledi. O da beni benim onu istediğim kadar istiyordu. Ve ben onun her yerini tatmak istiyordum.

Göğüslerinin arasına bir damla şampanya döktüm ve damlamadan önce ıslak izi yaladım. Dilimi sağ göğsünün alt kısmında gezdirdikten sonra, dudaklarımı sıkı meme ucuna kapattım. "Üşüdün mü?" diye fısıldadım nemli meme ucuna.

O inledi. "Hayır."

Mesajlaşmamızı hatırlayarak gülümsedim. Onun da hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Ama dudağını ısırışından, muhtemelen hiçbir şey düşünmüyordu.

Meme ucuna üfledim ve meme başı büzüldü. Harika. "Tekrar yap," diye fısıldadı.

Zevkle.

Diğer göğsüne geçtim ve aynı özenle onu yatıştırdım. "Bu çok iyi geliyor," diye inledi.

Başımı kaldırdığımda, gözleri benimkilerle buluştu ve aramızdaki çekimi hissettim. Bakışlarında söylenmemiş pek çok kelime okudum. Keşke bana yeterince güvenip bunları yüksek sesle söyleseydi.

Göbek deliğine birkaç damla daha soğuk damla döktüm ve o sırtını kamburlaştırarak tısladı. Göbek deliğinden içtim, sonra içgüdülerimi takip ederek tepesine kadar indim, ta ki dilim kıvrımlarının arasında saklı olan gizli mücevheri bulana kadar. Elimle onu açarak klitorisini emdim ve o altımda kıvrandı.

"İçimde olmanı istiyorum Ryan," diye nefes nefese söyledi.

Islaklığına iki parmağımı batırdım ve o inledi. Bu ses sikimi granit gibi sertleştirdi ve ben de başımı onun yumuşak bacaklarının arasına gömerek inledim.

Buna daha fazla dayanamazdım ve onun beni istediği kadar ben de onun içinde olmak istiyordum. Kafamda milyonlarca farklı pozisyon geçiyordu, üstte, arkadan, ama hiçbirisi doğru gelmiyordu. Gözlerine bakmak ve onun içindeyken tüm zaman boyunca onunla birlikte olmak istiyordum. Giysilerimi çıkardıktan sonra onu kaldırdım ve bacaklarını çıplak kalçalarımın doladım.

Ellerini göğsümde gezdirdi ve parmakları bana dokunduğu her yerde sıcak bir iz bıraktı.

"Bekle, bebeğim," dedim.

Sıkı kalçalarını kavrayarak bizi kanepeden kaldırdım. Pelvisimle onu duvara doğru ittim. Sıcaklığı beni sardı, vücudumu ateş gibi ısıttı. Baharatlı çiçek kokusu ise beni arzuyla başımı döndürdü.

Ellerine uzanıp, onları başının üzerine kaldırdım ve onu orada sabitledim.

Onun tepkisini bekledim.

Gözleri yuvarlaklaştı ve dudaklarını yaladı. Nefesi düzensizdi, her nefes alışında göğüsleri yükseliyordu. Gözleri parladı ve ben daha fazla dayanamayıp dudaklarını öptüm ve tatlı dudaklarının tadına baktım.

Nefes alamayacak hale gelene kadar onu öptüm. Bacakları kalçalarımı sıkıp beni en ilkel şekilde onu sahiplenmeye teşvik edene kadar öptüm ve emdim.

"Korunma almam lazım," diye kulağına fısıldadım ve önceden düşünmediğim için kendime bağırdım. Ama bu kadınla birlikteyken düzgün düşünmüyordum.

"Hap kullanıyorum. Sorun yok. *Sadece beni sik.*" Son kısmı inleyerek söyledi.

Tanrım, söyledikleri beni deliye çevirdi. Onun yanıdayken aklımı kaçıırıyordum. Kendimi tutarak, onun girişinin benim için sıcak ve ıslak olduğunu fark ettim. Sadece bir santim içeri girerek, onu her yerinden doldurmak isteğiyle, delici bir öpücükle ağzını aldım.

O inledi ve başımı kendine yaklaştırdı, kollarının arasında beni bir mengene gibi sıktı. Burada mutlu bir adam olarak ölebilirdim. O kollarımdayken, aramızda hiçbir mesafe hissetmedim. Hiçbir duvar ya da engel yoktu.

Onun içine, acı verici bir şekilde santim santim girerken, sonunda sonuna kadar girdiğimde nefes nefese öpüşmeyi bıraktım. O başını geriye attı ve gözlerini kapattı.

Ellerimle onu tekrar duvara bastırdım. "Gözlerini aç," dedim. Bana yakın kalmasını istiyordum. Beni itmemesini istiyordum.

Başını eğdi ve bana baktı. Bakışlarının derinliklerinde sıcaklık ve arzu yüzüyordu ve ben kendimi kaybettim. Vücudum kendi kendine hareket etti ve onun içinde pompaladı. O inledi ama topuklarını belime batırdı. Gözleri yuvarlaklaşana ve ağzı sessiz bir çığlık atana kadar daha sert bastırdım ve daha hızlı pompaladım.

Onun teslimiyeti kalbimi kabarttı. Bu erkeksi bir gururdu ama bunu itiraf etmekten utanmıyordum.

O gelmiş olabilir, ama ben henüz bitirmemiştim. Hâlâ onun içindeyken, merdivenlerden yukarı çıkıp yatak odama girdik.

Yatak örtüsünün üzerine düştük ve o üstüme çıkmaya çalıştı. İki bileğimi de tutup yatağa doğru bastırdı. *Evet*. Benden istediğini almasını seviyordum.

Kalçalarımın üzerine oturdu ve vücudunu benimkinin üzerinde salladı. İnleyerek ve benimle birlikte zevk alırken, kendimi hayattaki en şanslı piç kurusu gibi hissettim. O tekrar boşalana kadar penisimin sert kalmasını sağlayacak her şeyi düşündüm. Ama gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Sırtı kavislenip elleri başlığa tutunmak için havaya kalktığında, orgazma yaklaştığını anladım. Ben de karşılık verdim, kalçalarımı onun kalçalarına doğru ittim.

Başını geriye attı ve sonunda çığlık attığında, ben de kendi boğuk çığlığımla ona eşlik ettim.

Yorgunluktan bitkin düşmüş bir halde, yorganı tutup onu kendime yaklaştırdım, ikimiz de nefes nefese ve doymuş bir haldeydik.

Ne *boktan* bir gece olurdu bu.

Laura

On sekiz yıl önce...

Mutfak ışıkları altında parıldayan kırmızı rügan ayakkabılarımı seyrederek gülümsedim. Minik ayağım, üzerinde durduğum adamın ayakkabısının yarısı kadar büyüklüğündeydi. Babam sola, sonra sağa adım attı ve bizi döndürdüğünde kıkırdadım.

"Baba! Düşeceğim," diye bağırdım ama o elimi daha sıkı tuttu ve beni sabit tutmak için sırtıma daha sıkı bastırdı.

"Ben tutuyorum. Düşmene izin vermeyeceğim," diye mırıldandı.

"Dans ediyoruz!" diye bağırdım ve ayaklarının üzerinde zıpladım, her hareketinde ayak parmaklarımla ağırlığımı dengeliyordum.

"Evet, dans ediyoruz Laura. Şimdi sıkı tutun." Beni döndürdü ve kırmızı puantiyeli beyaz elbisem dizlerimde dönüyordu, ben de yedi yaşındaki kollarımın yapabileceği kadar sıkı bir şekilde beline sarıldım. Babamın keyfi yerinde olduğunda, ki son zamanlarda bu daha sık oluyordu, neredeyse her gece böyle dans ederdik.

Telefon çaldı ve babam hareketsiz kaldı. "Sıkı tutun, Laura," dedi ve ben onun ayaklarından indim. Telefonun diğer ucundaki sesi dinlerken gülümsemesinin kaşlarını çatmasına dönüştüğünü ve alnında derin çizgiler belirdiğini gördüm.

Tek kelime etmeden telefonu kapattı. "Gitmem gerek, bebeğim. Sonra görüşürüz." Anahtarlarını aldı ve beni mutfakta tek başıma bıraktı. Daha önce sayısız geceler yaptığım gibi, ben de polka noktalı elbisemle kanepede uykuya daldım.

*

Gözlerimi açtığımda, odanın tüm duvarını kaplayan pencereden ufukta güneşin doğuşunu gördüm. Kendimi toparlamak için birkaç kez gözlerimi kıptım ve Ryan'ın yatak odasında olduğumu ve yine aynı rüyayı gördüğümü fark ettim. Ergenlik çağımdan beri o zamanları rüyamda görmemiştim. Bu anıların şimdi beni rahatsız etmesi garipti. Ama o bana neden dans etmediğimi sormuştu, belki de o kadar garip değildi.

Hüzünlü ve biraz melankolik hissederek yataktan kalktım ve Ryan'ın uyumasını izledim. Koyu renkli kaşları doğal bir şekilde düzleşmiş, neredeyse şakaklarına kadar uzanıyordu. Dolgun dudakları aralıktı ve ben de onun da rüya görüp görmediğini merak ettim.

Onun rüyalarının benimkinden daha iyi olmasını umuyordum.

Ryan'ın ceketinin yanında kırmızı elbisemi ve kırmızı dantelli külotumu buldum. Bir an için kafam karıştı, sonra gülümsedim. Dün gece taktığı kırmızı mendil değildi. Kırmızı kumaş benim iç çamaşırdı. Vay canına, bu çok seksi.

Çantamda bir kalem ve fiş buldum ve Ryan'a bir not yazdım. "İnanılmaz bir gece için teşekkürler. Sana mutluluklar dilerim."

Sadece bir gece olacağını söylemiştik. Birbirimizden doyasıya yararlanıp yolumuza devam edecektik. Ama Ryan dün gece beni iki kez uyandırıp tekrar sevişmek istemesine rağmen, bu sabah hala onu istiyordum.

Bu iş yürümezdi. Telefonumdan araç çağırırken ve Ryan'ın evinden çıkarken bunu defalarca tekrarladım.

Ön kapıyı açtığımda, hemen koridordaki anahtarı çevirdim. Işık yandı. Tanrıya şükür, elektrik gelmişti.

Kahveye ihtiyacım vardı.

Demliki koyduktan sonra, parmak uçlarında banyoya gidip duşu açtım. Derse zamanında yetişmek için acele etmem gerekiyordu.

On beş dakika sonra, başımı havluyla sararak koridordan geçtim ve babamın yatak odasına kafamı uzattım. Yatak yapılmıştı ve babam ortalıkta yoktu.

"Baba?" diye

seslendim.

Cevap yoktu.

İşe gitmiş olmalıydı. En azından bu sabah bana soru yağmuruna tutmayacaktı. Bunun için şükretmeliydim.

Kendime büyük bir fincan kahve doldurdum, krema ve şeker ekledim. Fincanı karıştırarak mutfak masasına oturdum, telefonumda gazete okumaya hazırlandım. Ama tezgâhın üzerinde bir şey gözüme çarptı.

Mikrodalga'nın altına bir tomar para sıkıştırılmıştı. Bugün başka bir koltuğa oturmasaydım muhtemelen fark etmezdi. Elimi mikrodalga'nın altına sokarak paraları çıkardım.

Vay canına.

Üç yüz dolar saydım.

Bu paralar nereden gelmişti? Sadece babamın parası olabilirdi. Kim ona üç yüz dolar nakit para verirdi ve neden benden saklamak istesin ki?

Aklımın gittiği yer hoşuma gitmedi, bu yüzden hemen durdurdum. Okula geç kalacaktım ve spekülasyon yapmak bana bir fayda sağlamazdı. Sadece boşuna endişelenirdim.

Kendime bunun önemsiz bir şey olduğunu ve babamın iyi bir açıklaması olduğunu söyledim.

Hızlıca eşofman altı ve kapüşonlu sweatshirt giydim ve okula gitmek için kapıdan çıktım.

Şehir merkezindeki kampüs öğrencilerle dolup taşıyordu. İlk dersim psikolojydi ve profesörün Carl Jung'un kolektif bilinçaltı kavramı üzerine yaptığı uzun konuşmaya dikkatimi vermekte zorlandım. Bilinçaltım sürekli geçmişe ve uzun zaman önce gömdüğümü sandığım anılara kayıyordu. Babam ve arkadaşlarının oturma odamızda olduğu anılar. Gülüyor, küfrediyor ve yemek yiyorlardı. Onu mutfağımızın zemininde baygın halde bulana kadar her şeyin eğlence ve oyun olduğunu sanıyordum.

"Bugünlük bu kadar," dedi profesör. "Unutmayın, ödevleriniz bu Cuma teslim edilecek."

Dizüstü bilgisayarımı çantama tıktırıp kampüsten çıkıp eve koştum ve ödevimi yazmaya başladım.

Neyse ki konu beni o kadar meşgul etti ki, anıları beynimin derinliklerine gömdüm.

Saatler sonra, telefonumu kontrol ettiğimde yeni mesaj bulamayınca kalbim sıkıştı. Ryan'dan bir mesaj gelmesini umuyordum.

Ondan mesaj gelmesini gerçekten beklemiyordum, değil mi?

Ona mesaj da atmamıştım. Ne diyecektim ki? Dün gece için ona zaten teşekkür etmişim, söyleyecek başka bir şey kalmamıştı.

O zaman neden hayal kırıklığına uğramış hissediyordum?

Saati kontrol ettiğimde, barda vardiyamın başlamasına sadece bir saat kaldığını fark ettim. Dikkatlice giyindim, dar deri pantolon ve siyah deri kısa üst seçtim. Av peşinde olan Catwoman gibi hissediyordum, ancak kimseyle çıkmak istemiyordum. Ama uğrarsa, belirli bir avukatı çıldırtmak istiyordum.

Sam, ben oraya vardığımda çoktan barın arkasına geçmişti.

Dans pistinden geçip geldiğimde, "İşte benim kızım," dedi. "Çok da güzel görünüyorsun."

"Sen de çok iyi görünüyorsun, Sam." Sonra durdum. "Bekle. Sonra başka bir yere gitmeyeceksin, değil mi?"

"Delirdin mi kızım? Hayır, tabii ki hayır. Kendimi bir daha asla o duruma sokmayacağım. Bu durumdan zar zor kurtulduktan sonra olmaz." Başını salladı. "Hayır, çok çalışıyorum ve sonuçta Ryan beni kurtarmak için her şeyi yaptı. Hayır, aynı hatayı tekrarlamayacağım. Muhtemelen yeni hatalar yapacağım," diye kıkırdadı.

"Ne demek kurtardı? Ryan savcıyla anlaşma mı yaptı?"

"Hayır, daha da iyisi. Polisin suçlamaları düşürmesini sağladı." "Öyle mi yaptı?"

Sam geniş bir gülümsemeye, "Bu tür bir teklifin beni tekrar belaya sokacağını düşünmeseydim, ona içtenlikle teşekkür ederdim. Üstelik bunu bedavaya yapardım. O adam bana istediği her şeyi yapabilirdi. Değil mi?" dedi.

Başımı salladım. Bana yaptıklarını çok iyi anlıyordum. Neden onu unutmamı bu kadar zorlaştırıyordu? Neden arkadaşşıma yardım etmek için bu kadar uğraşıyordu?

Bu düşünce sonraki üç saat boyunca aklımdan çıkmadı. Ta ki o bara girene kadar. Sonra zihnim boşaldı.

Takım elbise ve kravat giymişti. Gri ya da mavi olabilirdi, ama loş ııkta her şey siyah görünüyordu. Barın içinden geçip arka taraftaki bir masaya otururken bana baktı. Gülümsemedi, el sallamadı.

Diğer garsonlardan biri siparişini almak için aceleyle yanına gitti. Gülümsediğini ve masaya menü koymak için öne eğildiğini izledim. Aslında o kadar eğilmesine gerek yoktu. Neredeyse hiç eğilmezdi. Bazen menüyü masanın öbür ucuna fırlattığını görmüştüm.

O da ona gülümsemedi. Kötü bir gün mü geçiriyordu acaba diye merak ettim.

Bu senin sorunun değil, Laura.

Barda servis yapmaya, sipariş almaya ve içki dökmeye devam ettim. Gözlerim ara sıra onun yönüne kayıyordu. Masasına birkaç adam daha katılmıştı ve hepsi hararetli bir tartışma içindeydiler. Ryan, diğer adamlar konuşurken ağzını sıkı tutuyor ve kollarını sürekli kavuşturuyordu.

"Beş dakika sonra dönerim," dedim Sam'e, ellerimi havluyla kurularken. Kalabalığın arasından geçerek tuvaletlere doğru ilerledim. Çalışan tuvaletinde kimse yoktu, ben de bu fırsatı değerlendirip orayı kullandım.

Ancak dışarı çıktığımda Ryan kapının diğer tarafında beni bekliyordu.

Siyah saçlarını eliyle taradı ve elini cebine soktu. Duvara yaslanarak beni izledi.

Hareket edemedim. Beni mi yoksa koridorun karşısındaki erkekler tuvaletini mi beklediğini bilmiyordum. Ama beni orada görünce şaşırmış gibi görünmüyordu.

"Merhaba," dedim, gergin bir genç gibi. Omurgamı düzelttim. Gergin olacak hiçbir şeyim yoktu.

"Merhaba." Gözleri vücudumu baştan aşağı süzdü, kısa bluzumun altındaki çıplak tenimde durdu. Bakışları tekrar benimkilerle buluştuğunda, göğsümden tüm vücuduma yayılan bir sıcaklık hissettim.

"Bu sabah veda etmedin," dedi. Başımı salladım.

"Etmedim... ama bir not bıraktım."

Kaşlarını kaldırdı. "Not mu?" Bir süre durakladıktan sonra, "Evet, gördüm. Ama ben başka bir şey bekliyordum." Başını eğdi.

"Ne demek istediğini anlamadım. Ne bekliyordun? Sadece bir gece için anlaşmıştık."

"Evet, öyle. Ve tek istediğin bu mu? Sadece bir gece mi?"

Başımı salladım. O anda ağzımdan çıkacak hiçbir söze güvenmiyordum.

Duvardan itti kendini. "Seni tekrar görmek istiyorum," dedi, bana bir adım daha yaklaştı. Hareketsiz kaldım, bana doğru yavaşça yürürken onu izledim, ta ki aramızda sadece birkaç santim kalana kadar. Başımı yukarı kaldırdım, gözlerinin benimkileri değerlendirdiğini izledim, başımı sallayarak saklanmak yerine konuşmam için beni zorladı. Ama sözleri ağzımdan çıkaramadım.

Orta parmağı şakağıma dokunduğunda gözlerimi kapattım, sonra parmağı çeneme doğru kaydı.

Gözlerimi açarak, "Bu iyi bir fikir değil," dedim.

"Neden olmasın? Dün gece harika bir fikir gibi gelmişti. Hayatımda sahip olduğum en iyi fikir."

Neden hain bedenim onun sözlerine ve takdir dolu bakışlarına bu kadar tepki verdi? Gözleri kırıştı ve dudakları sanki kalbimin göğsümde çarpıştığını duymuş gibi bir gülümsemeye dönüştü.

Başını kulağıma yaklaştırıp fısıldadı. "Bir gece senin için yeterli miydi?"

Söyle! Ona yalan söyle!

"Evet," diye fısıldadım.

Dudakları kulağımın yanında kaldı, nefesi saçlarımdan bir tutamını okşadı ve ben titredim.

Başını kaldırıp gözlerime baktı. Sözlerimi geri almam için bana meydan okudu.

Ben almadım.

Üç saniye boyunca kalbim deli gibi attı, sonra Ryan sonunda başını salladı ve kenara çekildi, ellerini tekrar ceplerine soktu. "Görüşürüz Laura."

Kısa bluzumu düzelttim, çünkü sesimi kontrol etmek için birkaç saniyeye ihtiyacım vardı. "Hoşça kal, Ryan."

Döndüm ama henüz ayrılamadım. Ona hak ettiği sözleri söylemeden ayrılamazdım. Daha önce söylemem gereken sözleri. "Teşekkür ederim."

"Dün gece için bana teşekkür etmene gerek yok. Bu his karşılıklı."

Kibirli piç. Kafamı salladım ve tekrar döndüm.

"Dün gece için sana teşekkür etmiyorum, Ryan." Gözlerimi devirme isteğiyle mücadele ettim. Bu, şükranımın samimiyetini kesinlikle azaltırdı. "Sam'e yardım ettiğin için teşekkür etmek istiyorum. Polis memurunun

suçlamaları düşürdüğünü söyledi. Bunu nasıl başardığını bilmiyorum. Ama minnettarım."

"Belediye başkanıyla birkaç toplantıya katıldığım için, şu anda fuhuşla ilgili yasaların değiştirilmesi veya en azından cezaların hafifletilmesi konusunda bir tartışma olduğunu biliyordum. Bu yüzden, şehre daha fazla baskı yapmak yerine bu sorunu ortadan kaldırmak için kiminle konuşmam gerektiğini biliyordum. Belediye başkanının şu anda yeterince sorunu var zaten."

"O zaman Sam, yanında doğru avukatı olduğu için şanslıydı."

"Belki. Ya da o kendini beğenmiş piçe yaklaşmaya cesaret eden bir arkadaşı olduğu için şanslıydı."

Gülmekten kendimi alamadım. Onu öyle düşünmüştüm ve o da bunu fark etti. Bu adamın beni bu kadar kısa sürede bu kadar iyi tanıması çok ilginçti.

Git buradan, Laura.

"Tekrar teşekkürler." Dudaklarımı ısırdım. "Görüşürüz."

O başını salladı ve ellerini ceplerine soktu, benim uzaklaşmamı bekledi. Ben de uzaklaştım. Ve karanlık koridorda ve kalabalığın içinde, tüm bu süre boyunca onun gözlerinin vücudumda olduğunu hissettim.

Ryan, konuşmamızdan sonra fazla kalmadı. O ve grubu kısa süre sonra ayrıldılar. Bu konuda ne hissedeceğimi bilemedim. Hayal kırıklığına uğramak yerine rahatlamış olmam gerekirdi. Çok kafa karıştırıcıydı. Uzun zamandır doğru şeyi yapmak konusunda çelişki yaşamamıştım. Şu anda Ryan'ın kafamı karıştırmasına ihtiyacım yoktu. Bu, kararımı kesinleştirdi. Ondan uzak durarak doğru şeyi yapıyordum.

Onu görmezden gelmeye devam edecektim. Kesinlikle aynı çevrelerde dolaşmıyorduk.

Ondan uzak durmak kolay olacaktı.

*

Sorun şu ki, Ryan benden uzak durmuyordu. Her gece bara geliyordu. Bazen tek başına, çoğu zaman arkadaşlarıyla birlikte. Hiç konuşmadık. Sam ya onun masasına bakıyordu ya da başka bir garson bakıyordu.

Geceleri, kapanış saatine kadar kalırdı ve nedense her zaman benim arabama bindiğim saatte kendi arabasına binerdi. Bunun sadece bir tesadüf olup olmadığını düşündüğümde, bu düşüncüyü kafamdan silerdim. Zaten bir sonuca varamayacaktım.

Birkaç hafta sonra, gündüz dersleri ve gece işinden dolayı vücudum yıpranmıştı ve soğuk algınlığına yakalandım. Başım zonkluyordu ve vücudum ağrıyordu. Terlemeden bacaklarımı zar zor hareket ettirebiliyordum.

"Dışarı çıkıyorum Laura," dedi babam koridordan. Yorganımın içinden boğuk bir sesle "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Dışarı. Uzun sürmez. Sana bir şey getireyim mi?" "Akşam yemeği iyi olur," dedim.

"İyi fikir, tatlım. Görüşürüz."

Yorganı başımın üzerine çekip yatağa geri döndüm. Birkaç saat sonra midemin derinliklerinden gelen acı verici bir gurultu beni uyandırdı. Saat sekizdi. İşe gitmeyeceğimi çoktan bildirmiştim ama babamın nerede olduğunu merak ediyordum. Bana akşam yemeği getirmesi gerekiyordu. Bunu rüyamda görmemiştim, değil mi?

Hatırlayamıyordum. Başım çok ağrıyordu. Ağır yorganı göğsümden ittim ve bir bacağımı yataktan salladım.

Ping!

Yatağımın yanındaki masadaki telefona uzandım. Ryan'dan bir mesaj gelmişti.

Ryan: İşe gelmedin. İyi misin?

Gülümsedim. Biraz sapıkça olsa da, beni kontrol etmesi düşünceli bir davranıştı.

Ben: Sadece evimi özledim. Hala hayattayım. En azından bu gece için. Şaka yapıyorum.

Ryan: Baban evde mi? Sana bakacak biri var mı?

Ben: Akşam yemeği getireceğini söyledi. Geç kalmış olmalı. Eminim yakında eve gelir.

Ryan: Henüz yemek yemedin mi?

Ben: Henüz yemedim.

Mesajın altında nokta yoktu. Ryan hiçbir şey yazmıyordu. Yine yataktan kalkmaya çalıştım.

Bacaklarım çok ağırlaşmıştı ve göğsüm çok ağrıyordu.

Of. Boş ver. Yatağa geri dönecektim.

Bir süre sonra gözlerim açıldı ve karanlık odama baktım. Bir şey, bir ses beni uyandırmıştı, ama şimdi hiçbir şey duymuyordum

Odam zifiri karanlıktı. Telefonuma baktım; saat dokuz olmuştu. Bir saat daha uyuyakalmıştım.

Biri kapımı hafifçe çaldı. Az önce duyduğum ses bu muydu?

Ping!

Telefonuma bir mesaj geldi. Ryan: Uyanık mısın?

Ben: Evet. Ama kapımda biri var.

Şu anda bir hırsızın olması düşüncesi beni gerçekten korkuttu. Onları savuşturmak için çok hastaydım.

Ben: Kim olduğunu bilmiyorum. Onlar gidene kadar telefonda kalabilir misin?

İçeri girmek isteyen biri olabilir diye akıllıca davranmak istedim.

Ryan: Benim. Kapının önündeyim.

Ne?

Kalbim göğsümde çarpıyordu ve bu bana yorganı tekmelemek ve koridora çıkmak için yeterli adrenalin verdi. Kapının iki yanındaki iki dar pencereyi şeffaf bir perde kaplıyordu, ama dışarıda karanlık bir silüet görebiliyordum.

Gözetleme deliğinden baktım.

Gerçekten kapımın önündeydi. Kilidi açıp kapıyı açtım.

"Hey, burada ne yapıyorsun?" diye sordum. Sesim meraklı olmaktan çok rahatlamış gibiydi.

Elinde beyaz bir plastik torba tutan adam elini kaldırdı. "Sana çorba, akşam yemeği ekmeği ve patates püresi getirdim. Bir de kahve, ama o arabada."

Tanrı bu adamı korusun!

Kapıyı daha fazla açtım. "Girin, girin."

Sonunda berbat görüldüğümü fark ettim. "Bir dakika izin ver."

Tuvalete sendeleyerek gittim ve aynada kendime baktım. Oh, durum kötüydü. Gerçekten kötüydü. Saçlarım dağınıktı, yüzüm solgundu ve hızlıca nefesimi kontrol ettiğimde ağızımda bir şeylerin öldüğünü anladım. Beş dakika boyunca dişlerimi fırçaladım, gargara ve diş ipi kullandım ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim.

Banyoda olduğum için giydiğim eşofman altı ve sweatshirt hakkında pek bir şey yapamadım, ama hızlı bir koku kontrolü bunun çok da kötü olmadığını gösterdi.

Ryan mutfak tezgahımın başında durmuş, iki bardak portakal suyu dolduruyordu. İçimden inledim. Buzdolabımın ne kadar boş olduğunu görmüş olmalıydı. Portakal suyu dışında içecek hiçbir şey yoktu, sadece süt vardı. Henüz market alışverişine çıkma fırsatım olmamıştı.

Benim için masayı hazırlamış ve çorbayı kaseye dökmüştü. Hâlâ buhar çıkıyordu. "Teşekkür ederim," dedim, çorbanın kokusunu içime çekerek sıcaklığını hissettim. "Tavuklu erişte orbası mı?"

"yle. Kardeşim ev yapımı çorba satan bir yer önerdi. Ailemizin aşçısı odur. Ona yapmasını istedim ama saatler süreceğini söyledi ve bunun yerine bir yer önerdi. Umarım tadı güzeldir."

Bir kaşık aldım ve ağzımı kaplayan lezzetli tatlara hayranlıkla inledim. "Tadı harika," dedim ve ağzzllkle bir kaşık daha aldım. Ve bir kaşık daha, ta ki çorbayı  dakikadan kısa bir sürede bitirene kadar. "ok özür dilerim. Sana da ister misin diye sormadım bile."

Gülümsedi. "Ben iyiyim. orbanı bitirmeni izlemek ne kadar tatmin ediciydi, anlatamam. Preye ne dersin?" Bana bir tabak dolusu patates püresi uzattı ve bu sefer ona da paylaşmak için başka bir tabak almaya nezaket gösterdim.

Ama o bana oturmamı işaret etti. "Ben iyiyim Laura. Yedim."

Karnım doyduktan ve vücudum enerji depoladığı için çok daha iyi hissettikten sonra, sandalyeme yaslandım ve Ryan'a baktım.

Ne halt ediyordum ben? Neden bu adamı kendimden uzaklaştırmıştım? Kendime onun benim için yanlış kişi olduğunu ve bu ilişkinin yürümeyeceğini söylemiştim, ama şimdi o benim mutfağımda, bana bakıyordu. Belki de onun hakkında tamamen yanılmıştım. Belki de Ryan'da hayal ettiğimden daha fazlası vardı. Belki de...

"Ryan?" Kafamı kaldırıp baktığımda onu telefonla konuşurken gördüm. "Kimi arıyorsun?"

"Kişisel asistanım." Parmağını kaldırdı. "Sarah? Evet. Eczaneden ve marketten birkaç şey alıp bu adrese getirmeni istiyorum. Listeyi sana mesaj atacağım. Teşekkürler."

"O liste benim için mi?"

"Evet, tabii ki. Çok hastasın, buzdolabını dolduramıyorsun ve dışarı çıkabilecek kadar iyileşene kadar aç kalmama izin veremem."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü değer verdiğim insanlara bakarım."

"Bana değer mi veriyorsun? Neden?"

"Neden mi? Benim yardımımı hak edip etmediğini mi sorguluyorsun?"

"Hayır. Senin niyetini sorguluyorum."

"Arkadaşlarımı ve ailemi önemsiyorum, Laura. Onları terk etmeyeceğim."

Başımı salladım. Bu adamı tamamen yanlış değerlendirmiştım. "Ryan?"

Bulaşıkları bulaşık makinesine koymak için ayağa kalkmıştı.

"Uh, ha?"

"Haftaya benimle çıkar mısınız?"

Dönüp mutfak tezgahına yaslandı. "Kahretsin. Bu gerçekten canımı yakıyor, biliyor musun?"

Kafam karışmıştı, kullandığım kelimeleri hatırlamaya çalıştım. Hasta olduğum için kafam karışmış olabilirdi. "Neyin canını yaktı?"

"Benimle seks yapınca fikrini değiştirirsin sanmıştım, ama çorba yüzündenmiş. Bu bir erkeği gerçekten alçaltır, biliyorsun."

Soğuktan sesim çatlayarak yüksek sesle güldüm. "Sen gerçekten kendini beğenmiş bir pisliksin. Benimle çıkmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Eğilip dudaklarıma öptü. "Asla sormayacağını sanmıştım."

12

Ryan

Luxor'da belediye başkanıyla görüştüktan sonra, yaşlı McArthur'ı araştırdım ve belediye başkanının planlarını bozabilecek bir şey buldum. Bu öğleden sonra Kaliforniya'dan bir adamla bunu görüşmek için telefonla görüştüm. Ama önce, yapmam gereken bir şey daha vardı.

"Bence safirden çok yakut sana yakışıyor," dedi Colton omzumun üzerinden.

Neredeyse koltuğumdan zıplayarak, sandalyemi ona dönerek çevirdim. "Siktir, beni korkuttun. Ne zamandan beri ofisime parmak ucunda giriyorsun?"

Sanki deli olan benmişim gibi bana baktı. "Parmak uçlarında yürümedim," diye homurdandı. "Ben parmak uçlarında yürüyorum lan. Yürüdüm ve sen o kadar dalmıştın ki..." Bilgisayarına bakmak için eğildi. "Bir kolye satın almaya o kadar dalmıştın ki, içeri girdiğimi bile duymadın."

Dikleşerek sırtıttı. "Peki, kız kim?" "Onu tanımıyorsun," dedim.

"Tabii ki hayır. Neden onu bizden saklıyorsun?"

"Onu saklamıyorum, Colton. Sadece ilişkimizi gizli tutuyoruz, hepsi bu."

Kaşlarını kaldırdı. "İlişki mi?"

"Kim ilişki yaşıyor?" Luke ofisime daldı.

Harika!

"Artık kimse randevu almıyor mu?"

"Ne zaman randevu aldık ki, Ryan?" Luke, sanki bu en tuhaf soruymuş gibi gözlerini kırıştıtararak sordu. Neden kardeşlerime karşı Laura'yı koruduğumu bilmiyordum.

Neredeyse bir aydır çıkıyorduk ve ben bunu kimseye söylememiştim. Randevularımız için benim evimde kalarak paparazzilerden kaçınıyorduk. Yemek sipariş etmek ve Laura'yı tatlı olarak yemek hiç de zor değildi.

Aslında, bir restorana gidip, tüm yemek boyunca ellerimi ondan uzak tutmayı hayal bile edemiyordum. Genellikle ana yemek sırasında birbirimizin kıyafetlerini çekip dururduk.

Colton, Luke'a dirsek attı. "Ona elmas alıyor. Ciddi bir ilişki olmalı."

"Bilgisayarımdan uzaklaşır mısın?!"

"Neden bize ondan bahsetmedin? Ne saklıyorsun? Silah tüccarı mı? Üçüncü gözü mü var?"

Colton'ın sorusu beni şaşırttı. Laura'ya kendisi hakkında pek bir şey sormamıştım. Elbette, zamanı gelince sorardım.

"Bekle," dedi Colton. Gözlerindeki o bakıştan nefret ediyordum. "Onun geçmişini araştırdın, değil mi?"

Sandalyeimde kıpırdadım, sonra tekrar bilgisayarıma döndüm.

"Dalga mı geçiyorsun? Bize yaptığın onca saçmalığın ardından her biriyle çıktığımız kişiyi araştırmamızı istediğin için nefret ediyordum. Onların sakladıkları sırları ya da bizi şantaj etmek veya işimizi mahvetmek için başka nedenleri olmadığından emin olmamız gerektiğini söyledin, ama sonra kendin için aynısını yapmıyorsun? Neyin var Ryan?"

"Hiçbir şey. Sadece henüz araştırmaya vaktim olmadı."

"Zamanın olmadı mı? Bir telefon görüşmesi yeter. Karım hakkında bilgi almak için tek gereken buydu."

"Hayatımızın geri kalanında bunu gündeme getirecek misin?"

Ben hata yaptım ve özür diledim. Frances beni affetti, ama Colton açıkça affetmedi.

"Hayır, affetmeyeceğim," dedi Colton. "Ama sana o zaman söylediğin nedenleri hatırlatacağım. Saklayacak bir şeyi yoksa, sorun ne ki?"

"Önemli bir şey değil. Bir ara halledeceğim. Sadece vaktim olmadı, hepsi bu."

Luke elini omzuma koydu. "Onu akşam yemeğine getir. Grace ve ben onu ağırlamaktan çok memnun oluruz. Ne yemeyi sever?"

"Hint yemeklerini çok sever."

Gülümseyerek ellerini ovuşturdu. "Harika. Çok güzel bir Tavuk Marsala tarifim var. Bu cuma diyelim mi?"

Colton bana baktı, ben de kravatımı çektim. "Ona elmaslar alıyorsun, hatta en sevdiği yemeği bile biliyorsun. Bu ciddi bir şey, kardeşim."

"Ciddi değil, Colton."

"Yalan söylüyorsun. Sol gözün seğiriyor." "Siktir git, Colton. Seğirmiyor."

Ama titriyordu, lanet olsun.

"Tamam. Bu cuma akşam yemeği için onu senin evine davet edeceğim. Şimdi, işimi yapabilmem için hepiniz ofisimden çıkabilir misiniz?"

"Tabii, Ryan," dedi Colton kapıya doğru yürürken. "Sadece kontrol etmeyi unutma, tamam mı?"

Başımı salladım ama arkama bakmadım. Laura'nın geçmişini araştırmayı düşünmüştüm. Ama bunun ciddi bir şey olmadığını ve sadece arkadaş olduğumuzu kendime söyledim.

Ama son zamanlarda bu konuda farklı hissediyordum. Onun hakkında her şeyi ve onu neyin mutlu ettiğini bilmek istiyordum. Sürekli onu düşünüyordum. İşle meşgul olduğumda bile, onun söylediği veya yaptığı bir şeyi düşünür ve gülümserdim.

Telefonumu aldım ve Laura'ya mesaj attım. Ben: Bu cuma meşgul müsün?

Laura: Sabah bir sınavım var, sonra bütün gün boşum. Ne yapmayı düşünüyorsun? Bayview Park'ın yanında çok güzel bir restoran buldum. Oradan sipariş vermek ister misin?

Ben: Aslında kardeşim Luke bizi akşam yemeğine evine davet etti. İster misin?

Hemen cevap vermedi. Ne diyeceğini beklerken masanın altında bacağımı sallıyordum.

Sonunda bir mesaj geldi. Laura:

Tabii. Kulağa hoş geliyor.

Tabii. Kulağa hoş geliyor.

Bu ne anlama geliyordu? Sadece nazik mi davranıyordu? Fikri beğenmemiş ama bunu söylemek istememiş miydi? Bu belirsizliği kaldıramadım ve onu aradım.

"Alo?"

"Sana baskı yapmak ya da senin rahat hissettiğinden daha hızlı ilerlemek istemiyorum. Muhtemelen seni kardeşimin evine davet etmek için aramalıyım, ama sanırım düşünemedim. Hazır değilsen, söyle yeter, iptal ederim."

Sessiz kaldı. Nefes alıp verme sesi ve arka planda bazı sesler duydum ve konuşmasını bekledim.

"Öyle değil. Sanırım aramızdaki bu şeyin..."

Ne olacaktı?

"Bilmiyorum, daha rahat. Ailelerimizi de işin içine katarak ilişkimizi başka bir düzeye taşıyoruz gibi görünüyor ve buna karşı değilim ama sanırım sadece şaşırdım."

"Anlıyorum."

Düşüncelerimi toparlamak için bir süre durdum ve sonra şöyle dedim: "Bu ilişkiyi bir sonraki aşamaya taşımak istiyorum, Laura. Kardeşlerimle tanışmanı istiyorum. Çok geç olmadan ve sana deli gibi aşık olmadan önce, neye bulaştığını bilsen iyi olur."

Kahretsin. Neden bunu telefonda söyledim ki? Keşke karşımda olsaydı da tepkisini görebilseydim, ama bunun yerine hayal etmek zorunda kaldım.

"Çok isterim."

"Kardeşlerimle tanışmak mı, yoksa sana deli gibi aşık olmam mı?" Aptal kalbim, onun cevabını beklerken güm güm atıyordu.

"Şimdilik ilkinden başlayalım."

"İyi fikir. Daha önce hiç aşık olmadım. Ne kadar mantıksız davranacağımı bilmiyorum."

Gülüldü. Tanrım, gülüşünü ne kadar seviyordum. Gülümsemesi, gözleri benimkilerle buluştuğunda. Kendime yalan söylemiyorsam, bu kadına neredeyse yarı yarıya aşık olduğumu söyleyebilirim.

"Cuma günü saat altıda seni alacağım. Uygun mu?" "Harika. Görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz o zaman? Beş gün boyunca seni beklememi bekleyemezsin. Bu akşam bara uğrayıp seni eve bırakırım."

"O da iyi olur. Görüşürüz Rye." "Görüşürüz Laura."

Rye.

Kimse bana hiç öyle dememişti. Adımı kısaltmaya çalışan herkesten nefret ederdim. Alay ediliyormuşum gibi gelirdi. Ama onunla birlikteyken, sanki

sadece ona vereceğim özel bir yanım. Onun Rye'ı olurdum.

Elim bilgisayar faresinin üzerinde duruyordu. Favoriler sekmesine bir tıklama ile Laura'nın geçmişine dalmak için bağlantıyı açacağımı biliyordum. Daha önce çıktığım diğer kızlara ve kardeşlerimin akşam yemeğine getirdiği kadınlara da aynısını yapmışım. Laura'ya da aynı şekilde davranmak adil olurdu.

Ama bu adil olmazdı, değil mi? Frances'in bizim onu araştırmamıza nasıl tepki verdiğini hatırladım ve Laura'nın da aynı şekilde tepki vereceğinden endişelendim.

Masadan uzaklaştım. Onunla bu konuyu konuşacaktım. Ona geçmişini soracak ve bana gerçeği söylemesini bekleyecektim. Cumaya kadar beş günüm vardı. Ona basit bir soru sormak için bolca zamanım vardı.

Başımı ellerimin arasına gömdüm.

O zaman neden bu kadar zor geliyordu?

*

Pazartesi gecesı barda beklediğimden daha fazla insan vardı. Laura'yı hemen gördüm. Düşük V yakalı beyaz bir kazak giymişti. Kolye o kıyafetle mükemmel uyum sağlayacaktı.

Bu gece kolyeyi yanımda getirmediim. Cuma günü ona vermek, can sıkıcı kardeşlerimle buluşmadan önce onu yumuşatmak için planlamışım.

Dün gece geçmişı gündeme getirmem gerekiyordu, ama her şey o kadar iyi gidiyordu ki, konuşmaya doğal bir şekilde dahil etmek mümkün olmadı. Ancak bu gece bunu doğal bir şekilde yapmaya kararlıyım.

Masama doğru yürüyerek geldi ve kalçalarını bir yandan diğer yana sallarken dar mavi kot pantolonunu ve yüksek botlarını izlemekten keyif aldım.

Bu kadın bana ona yapmak istediğim şeyleri yaptırıyordu. Tekrar tekrar.

"Merhaba güzelim," dediğimde, elini kalçasına koydu

ve gözleri kırıştı.

"Sizin için ne getireyim, Bay Crawford?" Bütün bu süre boyunca bana bakarak öne eğildi. Diğer garsonların da bu hareketi yaptığını görmüştüm, ama sikim hiç bu kadar titrememişti.

"O güzel poponu kucağıma oturtabilirsin," dedim ve uyluğumu okşadım.

Gülümsedi ve bacaklarımın arasına geçti. "Bu teklif çok cazip olsa da, bir dahaki sefere kabul etmek zorundayım."

Elim istem dışı olarak kalçasını okşamak için uzandı. Sıkıca tuttum ve heyecandan göğsünün yükselmesini izledim. Aramızdaki bu inkar edilemez kimya heyecan vericiydi. Bu kadını kaç kez alsam da, vücudum daha fazlasını istiyordu.

"Biraz kal," dedim.

Arkasına, barda oluşan küçük kalabalığa baktı. "Yapamam. Bu gece sadece ben ve Sam varız."

"Peki. Ama daha sonra benimle eve geleceksin. Sana ihtiyacım var."

Başını salladı ve bana öpücük vermek için eğildi, sonra bara geri döndü. Birkaç dakika sonra, ben sipariş vermemiş olmama rağmen, sek viskiyle geri geldi.

İçkimi yudumlarken, onun geçmişinin umurumda olmadığını fark ettim. Onu küçümsememe neden olacak ne olabilirdi ki? Çok çalışıyordu, üniversiteden mezun olmak için okuyordu ve babasıyla yaşıyordu. Aramayı ertelerek ve bir an önce bitirerek durumu daha da kötüleştiriyordum galiba.

Girişte gri takım elbiseli bir adam gördüm ve bir sonraki randevumun burada olduğunu anladım. Bu konuyu bırakıp şimdiki ana odaklanacaktım.

Toplantım uzadı. Diğer avukat, benim umursamadığım yasal boşluklardan bahsedip durdu. Yaklaşık bir saat sonra ayrıldı, ben de akşamın geri kalanını Laura'nın çalışmasını izleyerek geçirdim. Vücudunun barın bir ucundan diğer ucuna zahmetsizce hareket etmesini izledim. Baloyu izlemek gibiydi, sadece çok daha seksi.

Sonunda kapanış saati geldiğinde, Laura kollarımı açtığımda bana koştu ve ben de bizi evime götürdüm.

Kapıyı daha açmamıştım ki, o kravatımı çözmeye başladı. Eli göğsümü okşarken kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Parmakları hevesle düğmelerimi açarken, ben adrenalinimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım.

Yavaş ol, Ryan. Acele etme.

O beni soyarken ben bu mantrayı tekrar ettim. Gömleğimi koridorun zeminine, kravatımı giriş kapısının yanına attı ve şu anda pantolonumun düğmelerini açıyordu.

Aramızdaki bağı inkar etmek mümkün değildi. Bazen o kadar yoğundu ki, o durursa kalbim de duracakmış gibi hissediyordum.

Onu hemen yukarı çıkarmalıydım, yoksa bu lanet merdivenlerde onu becermek zorunda kalacaktım.

Kollarımı onun altına sokarak onu merdivenlerden yukarı taşıdım. Kollarını boynuma doladı ve göğsümü öptü, dilini meme ucumun etrafında dolaştırdı.

Tanrım!

"Laura," diye homurdandım ve o meme ucumu ısırdı. "*Siktir!*"

Onu yatağıma yatırdım ve pantolonumu çıkardım. O hala tamamen giyinikti, ama vücudunu keşfetmek için zaman ayırmaktan çekinmedim. Aslında, bundan zevk alacaktım.

Başımı boynunun V yakasına eğerek, bir göğsünden diğerine doğru izi yalarken, ellerim sütyenini çıkarmakla meşguldü. Zevkinden mırıldanıyordu ve elleri çıplak sırtımı okşarken, dokunduğu her yerde tüylerim diken diken oldu.

Sonra, tek bir hareketle süveterini çıkardım ve meme ucunu dudaklarımın arasına aldım. Onun tatlı tadı, teninin kokusu ve yumuşak kıvrımları bedenimi onu sahiplenmeye itti. Ama direndim, acele etmemem ve bunu onun için de güzel hale getirmem gerektiğini biliyordum.

Meme ucunu bir patlama sesiyle serbest bırakarak, yatağımın üzerine diz çöktüm ve botlu bacağını tuttum. Yavaşça, ilk botun fermuarını açtım ve omzumun üzerine attım. Bot, yüksek bir sesle yere düştü. Diğer botla da aynısını yaptım. O, bu teatral hareketi çok severek kıkırdadı.

Kot pantolonu da hemen ardından geldi. Ayağını omzuma yerleştirdikten sonra, parmaklarım ayak bileğinden dizinin arkasına doğru kaydı. Eğlence bittiğinde Laura dudağını ısırdı ve sonra birden çekildi. Ah, kadını gıdıklanıyordu.

Diğer bacağını da kaldırdım ve onu okşarken ellerimi baldırlarında yukarı aşağı hareket ettirdim. Belden yukarısı muhteşem bir şekilde çıplak olan Laura, gözleri beni izlerken, göğsü beklentiyle inip kalkarken yatağımda uzanıyordu. Ellerimi kalçalarının altına soktum ve külotunu aşağı çektim. Onu elimde topladım ve kokladıktan sonra botlarının yanına attım.

Kokusu beni çılgına çevirdi. İlkel bir hayvan gibi, vücudunu arzuluyordum.

Ağzım sulandı ve penisim acı verici bir şekilde zonkladı. Artık daha fazla dayanamazdım. Yüzümü bacaklarının arasına gömdüğümde, onun

ıslak ve benim için hazır olduğunu gördüm.

O benim ellerimin altında kıvrana kadar yaladım ve onu tahrik ettim.

Yukarı çekildim ve geriye yaslandım, Laura'yı yataktan kaldırdım. Bacaklarını bana doladı ve kucağıma otururken girişini buldum. Kulağıma inerken kollarıyla boynumu sıktı. "Rye," diye fısıldadı.

Böyle birlikte olduğumuzda, dünyanın geri kalanı umurumda değildi. Sadece bu kadını mutlu etmek.

Arzum büyürken hareketsizce bekledim.

Onu penetre etmeden önce orgazm olmasını sağlamamıştım, bu yüzden hala benim için çok dardı ve tamamen içine giremiyordum. Önce yavaşça klitorisini daireler çizerek okşadım, sonra nefes alış hızlandıkça tempomu artırdım.

"İşte böyle. Bana açıl, bebeğim."

Vücudu benimkine karşı ileri geri sallanıyordu, ta ki hızını artırıp, ben çömelmişken daha sert bir şekilde üstüme binene kadar. Göğüsleri yüzüme yakın sallanıyordu ve ben bir meme ucunu ağzıma aldım. Yüksek sesle inledi ve ben boşalmanın beklentisiyle testislerim gerildi.

Tempoyu kontrol edebilmek için vücudumu kaldırdım ve onu arkadan kavrayarak daha derine girdim. Bana sarıldı ve bacaklarının titrediğini hissettim. Yaklaşmıştı.

Ve bu pozisyondan yeterince derine giremiyordum. Daha yakın olmam gerekiyordu.

Siktir. Yatağın üzerinde üstüne düştüm ve dirseklerimin üzerine kaldırdım.

Yüzünü ellerimle kavrayarak, bir kez daha içine girdim ve onun nefes nefese kalıp boynunu yukarı doğru gerdiğini izledim.

"Evet," diye inledi.

Kalçalarımı aşağı doğru ittim, vücudumu yukarı doğru eğdim ve bu sefer o çığlık attı. "Evet, evet!"

Onun noktasını bulduktan sonra, elimden geldiğince sertçe sikiştim, vücudunu ve yüzünü tutarak, vücudu benim altımda titrerken gözlerinin donuklaşmasını izledim.

Tanrım!

Tüm kontrolümü kaybettim ve sanki hayatım buna bağılıymış gibi utanmaz bir hayvan gibi çiftleşmeye başladım. Ve öyleydi. *Hayatım* buna bağılıydı. Nefes alamıyormuşum gibi hissettim, ta ki sonunda, hatırladığımdan daha sert bir şekilde boşalırken onun adını haykırıncaya kadar.

Benim!

Bu düşünce beni şaşırttı, yatağın üzerine yanına uzandım ve onu üstüme çektim. Onun benim olmasını istedim. Onu hayatımda istedim. Bu düşünceler beni korkuttu.

Parmaklarımla sırtını ne kadar süre okşadığımı bilmiyorum, ama sonunda nefes alışını düzeldi.

"Laura," diye fısıldadım.

Hiçbir şey söylemedi. Nefesi daha da hızlandı. İki kalp atışı daha bekledim.

"Sanırım sana aşık oluyorum."

Korkak. Uyuduğunu biliyordum. Ama bu sözleri yüksek sesle söylemek, onun için olduğundan çok benim için önemliydi. Önce kendime gerçeği itiraf etmem gerekiyordu.

Sabah onun gerçeğiyle yüzleşirdim. Yarın zamanım olacaktı.

Ryan

Laura'nın yanında uyanmayı seviyordum. Parmaklarımla altında yumuşak teni, burnumun altında kokusu ve kolumda hissettiğim nefesinin gıdıklaması. Hepsini seviyordum.

Vücudunu bana doğru çekerek, dudaklarımı çenesine bastırdım. "Günaydın, bebeğim," diye kulağına fısıldadım.

O inleyerek kolumu sıktı ve beni daha sıkı kucakladı. "Bu sabah derse gitmek istemiyorum. Sadece burada seninle yatakta kalmak istiyorum."

Boynuna burnumu sürttüm ve gülümsedim. "Ben de." Onu bana dönük olacak şekilde çevirdim. "Seninle yatakta kalmak için bana iki kez sormana gerek yok."

Kolunu boynuma doladı ve kıkırdadı. Onun gülüşünü seviyordum.

"Annenin gülüşünü almışsın," dedim.

Tavana bakarak düşündü. "Mmm, sanmıyorum. Babamın geniş ağzını almışım. Annemin yüz hatları benimkinden çok daha narin."

Yanağımla okşadı. "Peki ya sen? Kime benziyorsun?" "Kesinlikle babama. Colton ve ben, babam bizim yaşımızdayken ona tıpatıp benziyoruz."

Luke daha çok yakışıklı çocuk."

Parmağını dudaklarımla üzerinde gezdirdi. "Bilmiyorum. Bana bu yüz oldukça güzel görünüyor."

Güldüm. Bu sözler başkası tarafından söylense nefret ederdim. Ama o değil. Laura'dan gelen bu sözler kalbimi hızla attırdı.

“Küçükken babamın takım elbisesini ve kravatını giyip onun gibi davranırdım. Onu idolüm olarak görürdüm ve onun gibi büyümek isterdim. O her zaman ne yapacağını ve doğru şeyleri nasıl söyleyeceğini bilirdi.”

“Bence her çocuk, ebeveynlerinin sadece hata yapan sıradan insanlar olduğunu anlayacak yaşa gelene kadar onları idol olarak görür.” Yüzü değişti. Dudaklarında artık bir gülümseme yoktu, bunun yerine gergin ağzının etrafında kırıksıklıklar oluşmuştu.

Hareketsiz kaldım, sanki istemeden daha önemli bir şey söylemiş gibi hissettim. “Ailen ne gibi hatalar yaptı?”

“Onlar...” Başını eğdi ve gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında, ihtiyatlı bakıyordu ve yüzündeki gülümseme gözlerine kadar ulaşmıyordu. “Her zamanki hataları yaptılar.”

Kendini kaldırdı ve yataktan yuvarlandı. Gömleğimi buldu ve giydi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Derse gitmeliyim." Yerdeki külotunu ve kot pantolonunu buldu ve giydi.

Odanın havası değişmişti. Sanki bir soğukluk hissediliyordu. Hareketleri bile soğuktu. Belki de botlarına ayağını hızlıca sokması ya da yanağıma sertçe dudaklarını bastırması yüzündendi.

O ayrılmadan önce belinden tuttum ve yüzünü bana doğru çektim. "Kaçırdın," dedim ve onu düzgünce öptüm. Dudakları benimkilerle birlikte hareket etti, ama nefes alışışı her zamanki gibi değişmedi. Kalbi, boynundaki parmaklarıma çarpmıyordu.

"Gitmem gerek," dedi zayıf bir gülümsemeyle ve gitti.

"Bekle. Seni ben götürürüm."

"Sorun değil. Sen işe gitmelisin, ben de okula gitmeden önce duş almam lazım. Taksi çağırırım."

Onu ön kapıya kadar geçirdim, araba çoktan garaj yoluna girmişti. Bu durum bana yanlış geldi. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Bu akşam Luxor'da görüşürüz," dedim ve onu bir kez daha öpmek için kollarımın arasına çektim. Ama yavaş ve şehvetli bir öpücük yerine, dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurdu ve uzaklaştı.

Sanki yeterince hızlı kaçamıyormuş gibi arabaya koştu.

Onun ailesinden bahsettiğim anda bu soğukluğun başladığını düşünmeden edemedim.

Arabanın uzaklaşmasını izledim ve orada dururken zihnim karışmış, midemde mide bulantısı hissi büyümüştü. Kendimi bunun doğru olmadığına ikna etmeye çalıştığım bir his.

Laura bir şey saklıyordu.

Yavaşça yatak odama geri döndüm ve duşu açtım. Su yüzüme ve enseme çarptıkça kendimle tartıştım.

Kurulanana kadar, bilgisayarını açar açmaz ne yapacağımı biliyordum.

Her zamanki arama komutlarını yazdım. "Laura Stevens" yazdığımında hiçbir sonuç çıkmadı. Birkaç farklı arka plan kontrolü denedim. Hiçbir şey çıkmadı. Bu kız temizdi. Rahatlamam gerekirdi, ama bunun yerine, neden hiçbir şey çıkmadığını merak ettim. Bir şeyler olması gerekmez miydi? Arşivlenmiş fotoğrafları ve gazete kupürlerini inceledim. Lise fotoğrafları, sosyal medya hesapları, hatta onunla ilgili etiketler bile yoktu. Sanki bir hayalet gibiydi.

Birinin bu kadar temiz olması mümkün müydü? Evet demek istedim, ama bu dünyadaki yıllarım bana herkesin sırları olduğunu öğretmişti. Belki Laura sırlarını daha iyi saklıyordu.

Telefonum çaldı ve bu sabah olanları açıklamak için onun aradığını umdum. Ama arayan sadece özel dedektifimdi.

"Alo?"

"Bay Crawford, kayıp kişi talebinizle ilgili bir ipucu buldum galiba."

Kalbim durdu ve iki kat hızla atmaya başladı. *Kahretsin*, bu adamın kim olduğunu bilmek istiyor muydum?

"Söyle bana," dedim alçak sesle.

"Henüz onun hakkında pek bir şey bilmiyorum, sadece senden çok uzak olmayan bir yerde yaşadığını biliyorum. Ama umut verici bir ipucu buldum. Bilgileri doğrulayabilir doğrulayamaz, sana daha fazlasını anlatacağım. Kaynağım güvenilir. Sadece sana son gelişmeleri vermek istedim."

Başım zonkluyordu ve ellerimin avuç içlerini kapalı gözlerime bastırdım. Ona sormak istediğim şeyi biliyordum ve bunun annemle hiçbir ilgisi yoktu.

"Başka birini araştırmanı istiyorum," dişlerimi sıkıp gözlerimi kapatarak kendimi söylerken duydum.

"Adı ne?" diye sordu. "Laura Stevens."

Boğazım düğümlendi, ama devam ettim. "Onun hakkında bulabileceğiniz her şeyi, özellikle de geçmişini bilmem gerekiyor."

"Hemen hallederim."

İsteğimi geri almadan telefonu kapattım.

Laura

Profesörümün ne hakkında saçmaladığını hiç anlamıyordum. Tek düşünebildiğim, bu sabahki tepkimdi. Tamamen paniklemiştim. Ryan'ın sesindeki sorgulayıcı tonu hissettim ve zihnim kapandı. Oraya gitmek istemiyordum, özellikle de onunla birlikte. Her türlü hikayeyi anlardı ve ben ona yalan söylemek istemiyordum. Teyzesi ve annesiyle yaşadığı onca şeyden sonra bunu yapamazdım.

Ama ona geçmişimi anlatmaya henüz hazır değildim. Kimseye anlatmaya hazır değildim. Nokta. O geçmiş gömülmüş ve unutulmuştu. En azından unutmaya çalışmışım. Son zamanlarda anılarım sürekli akın ediyordu, ama ben onları çabucak bastırıyordum.

Ryan'a geçmişim hakkında konuşmak istemediğimi, onu daha da meraklandırmadan nasıl söyleyecektim?

Belki Sam yardımcı olabilirdi. Okuldan eve gelir gelmez onu aradım. O bana doğruyu söyleyecekti.

Sam ilk zil sesinden sonra cevap verdi. "Selam, kızım." "Selam, bebeğim," dedim. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey, işe gitmeden önce biraz dinleniyorum. Sen?"

"Şey, ben de öyle. Bir nevi. Ama önce bir konuda tavsiyene ihtiyacım var."

"Kesinlikle uzun çizme. Bacaklarını çok güzel gösteriyor." "Hayır. Moda tavsiyesi değil ama teşekkürler. Ryan hakkında bir tavsiyeye ihtiyacım var."

Ryan hakkında bir tavsiyeye ihtiyacım var."

"Anlat bakalım."

Derin bir nefes aldım. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Ama beni bilirsin. Kendim ve yaşadıklarım hakkında konuşmayı sevmem."

"Bu konuda sana baskı yapıyor mu? Avukatların, sadece sohbet ederken bile sürekli soru sorduklarını bilirsin."

"Bence bundan daha fazlası var."

"Sana nasıl baktığını görüyorum. O adam sana aşık, Laura. Senden daha fazlasını isteyecek."

Gözlerimi kapattım. Onun sözleri kalbimi mutlu etti, ama zihnimde alarm zilleri çalmaya başladı. Ya o bunu öğrenip beni terk ederse? Bunun beni mahvedeceğini itiraf etmekten nefret ediyordum. Mesafemi korumaya çalışmıştım ama son zamanlarda bu gittikçe zorlaşmıştı.

"Geçmişimde bir şey var. Kimseyle paylaşmaya hazır değilim, ama bu şey ikimizin arasına giriyor gibi hissediyorum."

Birkaç dakika sessiz kaldı. "Hayatını herkese anlatmak istememeni anlıyorum. Mahremiyetine hakkın var. Ama Ryan'la gerçekten bir şey başlatmak istiyorsan, ona karşı dürüst olmalısın. Güveni sallantılı bir zeminde inşa edemezsin."

"Biliyorum." Alnımı ovuşturdum. "Kalbim ona güvenmek istiyor, ama aklım... beni korumak istiyor. Hayatımın çoğunda böyle yaptım."

"Onunla konuş, Laura. Onu yokla. Ona biraz açıl ve nasıl tepki vereceğini gör."

Mmm... Fena fikir değil.

Belki de ruhumu bir anda tamamen açığa vurmam gerekmez. Belki de her seferinde sadece birkaç parça açığa vurmam yeterlidir.

Nefes aldım ve göğsüm rahatladı, sanki artık biraz daha rahat nefes alabiliyormuşum gibi. "Teşekkürler, Sam. Bu gerçekten yardımcı oldu."

"Ne zaman istersen. İş yerinde görüşürüz." "Evet. Görüşürüz."

Telefonumu yatağıma attım ve işe gitmeden önce duş almak için bir havlu aldım.

"Merhaba tatlım, ben geldim."

"Merhaba baba. Banyodayım, işe gitmek için hazırlanıyorum."

"Tamam."

Sıcak suyun altına girdim. Kaslarım gevşedi ve omuzlarım düştü. I hadn't realized how tense I'd been but

Sam ile konuşmak kendimi çok daha iyi hissettirmişti.

Saçımı kuruttum ve saç maşasıyla dalgalar yaptım. Sam'in önerdiği gibi bu gece uzun çizmeleri bile giydim.

Babam mutfakta telefonuna bakıyordu.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordum. Her zamanki iş çıkışı kıyafetleri yerine siyah bir beyzbol şapkası ve siyah bir ceket giymişti.

"Ha?" dedi, telefonundan başını kaldırarak.

Kot pantolonunu işaret ettim. "Dışarı çıkacakmış gibi görünüyorsun. Nereye gidiyorsun?"

"Oh, sadece birkaç arkadaşla buluşmaya."

Yavaşça bir kez başımı salladım, babamın arkadaşlarını düşündüm ama aklıma sadece beş kediyle yalnız yaşayan yakın arkadaşı Joe geldi.

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Oh, dışarıda. Henüz emin değilim."

Alarm zilleri tekrar çalmaya başladı. Babam tuhaf davranıyordu, kaygan gözleri ve titrek elleri beni tedirgin ediyordu. Dudaklarımı ısırđım ve gözlerimi kapattım.

Sakin ol, Laura. Olmayan bir şeyi var ediyorsun. Sadece geçmişe tepki gösteriyor ve bunun şimdiki zamanı etkilemesine izin veriyorsun.

"Görüşürüz tatlım," dedi ve ön kapıdan çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz, babamın odasına koştum. Şifonyer çekmecelerini açtım ve her birini karıştırarak şırınga, şişe, ilaç paketi aradım. Babamın tekrar uyuşturucu kullandığını kanıtlayacak herhangi bir şey.

Hiçbir şey bulamayınca, rahatlamadan neredeyse bayılmak üzere derin bir nefes aldım. Ellerimi belime koyarak odasını taradım. Komodinin üzerinde annemin eski bir mücevher kutusu vardı. Annem onu geride bırakmıştı ve babam genellikle saatini ve eski alyansını içinde saklardı. Çocukluğumdan beri onu açmamıştım, ama içimden bir ses beni ona çekti. Dikkatli adımlarla ona doğru yaklaştım ve kapağını kaldırdım. Kadife ruloların arasında altın bir yüzük vardı, ama saat yoktu. Muhtemelen takıyordu. Ama bunun altında bir bölme vardı, ben de kadife rulolardan birini sıkıştırıp küçük rafı kaldırdım.

Aman Tanrım.

Uyuşturucu değildi.

Daha da kötüsü vardı.

Elastik bir bantla sarılmış kalın bir para destesi vardı. Avucumda ağır hissettim. Yirmi dolarlık banknotları sayarken, en az bin dolar olduğunu tahmin ettim.

Ne oluyor? Babam bu parayı nereden buldu... Hayır... Tanrım... Hayır.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu babam açık kapıdan.

Sesi ürkütücü bir şekilde sakindi.

Zıpladım ve parayı yere düşürdüm. Sessiz odada bomba patlaması kadar gürültülü bir sesle yere çarptı.

Babam eğilip parayı aldı. "Benim eşyalarımı karıştırmaya hakkın yok, Laura."

"Bu parayı nereden buldun?" diye sordum, titrek bir nefes alarak. Panik atak geçireceğimi hissettim. Gözlerimi kapatıp nefes aldım ve beşe kadar saydım, nefesimi tutup yavaşça bıraktım.

"Bu seni ilgilendirmez."

Gözlerimi açtım. O anda öfkem paniğimi aştı. "Beni ilgilendirmez mi? Beni ilgilendirmez mi?" Onun sözlerine inanamıyordum. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Sözlerine dikkat et."

"Oh, şimdi yine ebeveyn mi oldun?"

"Bu senin düşündüğün gibi değil, Laura."

"Umarım öyledir baba, çünkü bunu bir daha yapamam. Bir daha aynı şeyi yaşamayacağım."

Mutfak zemininde, zar zor nefes alan, göz bebekleri büyümüş babamın ve onun göğsüne vurarak ağlayan benim bir anısı. Bu anı, içimi parçalayan duygularla birlikte zihnimden silip attım. Ama başka bir anı hızla onun yerini aldı. Bileklerimde kelepçeler, yatak odamda sıkışmış polis memurları, üzerime eğilmiş, beni boğan. Bu sefer bacaklarım tutmadı ve yere yığıldım.

"Hayır," diye ağladım. "Yapamam..." diye hıçkırarak ağladım.

Babam önümde diz çöktü. "Şşş, ağlama Laura. Yanlış sonuçlara varıyorsun. Artık uyuşturucu kullanmıyorum." Yanağımdan akan gözyaşlarını sildi. "Öyle değil. Söz veriyorum."

Yüzü gözyaşlarının ardında bulanıklaşıyordu ve sesindeki samimiyeti fark etsem de yüzü kafamı karıştırıyordu. Gözleri temkinliydi ve yüzündeki kaslar seğiriyordu. Yalan söylüyordu. Bunu hissedebiliyordum.

"Gitmeliyim," dedi.

"Gitme," diye yalvardım. Gömleğini tuttum. "Lütfen. Burada kal. İşe gitmeyeceğim. Benimle kal." Sesim kırıldı. Kalbim hızla atıyordu, beni seçmesini bekliyordum.

Babam gözlerini kapattı ve tekrar açtığında, gözleri sertleşmişti. Onları tanıyamadım.

"Çocuk gibi davranmayı bırak Laura. Sana söyledim, bu senin düşündüğün gibi bir şey değil." Yerdeki parayı aldı ve ceketinin cebine koydu. "Gitmeliyim. Sabah görüşürüz."

Gözlerim onun arkasından gitti. Bu tartışmadan kaçıyor, hayır, benden kaçıyor. Benden yeterince hızlı kaçamıyordu.

Ön kapıyı çarptı ve ev yine sessizliğe büründü, kalbimin atışı ve ellerimin titremesi dışında.

Birkaç dakika sonra, arabası gürültüyle çalıştı. İçimden bir şey gürlledi. Yerden atladım ve araba anahtarlarımı aldım. Babamın arabası yola çıktığında, ben de arabamı çalıştırdım ve yavaşça garajdan çıktım.

Arabayı ileriye doğru sürerek, gözlerimi dümdüz ileriye dikip, gaz pedalına bastım ve onu takip ettim. Artık çocuk değildim. Bu sefer kontrolü ele alacaktım.

Birkaç dakika sonra arkadaşımı aradım.

"Alo?" Sam'in sesi Bluetooth araç hoparlöründen geldi. "Sam, benim. Beni idare etmen gerekiyor."

"Ne oldu? Başın belada mı?"

"Hayır, öyle bir şey yok. İşe geç kalacağım. Tam olarak ne kadar geç kalacağım bilmiyorum. Ben gelene kadar diğer garsonlardan birinin biraz daha geç kalmasını sağlayabilir misin? Bir dahaki sefere onların iki vardiyasını ben alırım."

"Tamam, merak etme. Ben hallederim. Dikkatli ol, tamam mı? Sesin hoşuma gitmedi."

"Olur. Teşekkürler."

Daha önce hiç kimseyi takip etmemiştim, ama yeterince film izlemiştim ki, aramızda bir araba mesafesi ve mümkün olduğunca fazla mesafe bırakmam gerektiğini biliyordum

. Neyse ki babam yoğun yollarda gidiyordu ve diğer arabaların arasında saklanmak kolaydı.

O yerel bir restoranın otoparkına girdiğinde, ben de caddenin karşısındaki ATM'nin önüne park ettim ve arabada onun içeri girmesini bekledim.

Restoranın adı Luna Rossa idi ve tabelasında "Kaliteli İtalyan restoranı" yazıyordu. Bu restoranı duymamıştım, ama zaten pek dışarıda yemek yemem. Belki de kasabanın en popüler restoranıydı.

Belki de aceleci davranmıştım. Belki de burada biriyle buluşacaktı. Belki de bu buluşma için para biriktirmek ve yeni kız arkadaşına yeni kıyafetler ve hediyeler almak için banka hesabından para çekmişti.

Bu, bana bundan bahsetmekten neden çekindiğini açıklardı. Belki de kendini kötü hissetmiş ve parayı bu şekilde harcadığı için bana kızacağını düşünmüştü.

Ah, baba. Anlardım!

Ayağım fren pedalına bastı, gitmeye hazırdım. Ama sonra fikrimi değiştirip ayağımı tekrar kaldırdım.

Bu kadar yol gelmişim. Bunu kontrol edip şüphelerimi gidermem gerekiyordu, çünkü kalbim yeni teorime inanmak istese de, kafam geçmişini unutamıyordu.

Caddeyi geçip restorana doğru yürüdüm. İçeri girmeden önce pencerelerden içeri baktım ama babamı göremedim.

Beni görürse görünüşümü nasıl açıklayacağım? Tereddüt ettim. Eğer bu gerçekten bir yanlış anlaşılma ise, bana çok kızacaktır.

Ama, eğer şüphelerim doğruysa... İkimizi de büyük bir üzüntüden ve zamandan kurtarabilirdim.

Restoranın kapısını açtım ve odayı gözden geçirdim. Babam ortalıkta yoktu.

"Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?"

Hostesin sesine doğru döndüm. Gözlerim odayı tekrar taradı. "Şey... tuvaletinizi kullanabilir miyim? Bir arkadaşımı bekliyorum, sonra masamıza geçebiliriz."

Umarım bunu acil tuvalet ihtiyacımla karıştırır diye utangaç bir gülümsemeyle gülümsedim.

O da gülümsedi. "Tabii. Tuvalet koridorun sonunda, arkada."

Ellerimi birleştirdim. "Teşekkür ederim."

Başımı dik tutarak, akşam yemeğini yiyen birkaç masanın önünden geçtim. Makarna, dana parmigiana, pizza ve düzinelerce başka yemekler dikkatimi çekmek için yarışlıyordu, ama gözlerim odaklanmış halde, siyah bir beyzbol şapkası ve ceket arıyordu.

Sonra babamın sesini duydum. Ses, arka tarafta bulunan özel bir odadan geliyordu. Dönüp baktığımda, hostes diğer misafirleri karşılamakla meşguldü. Birkaç adım geri çekilip kapının dışında dikkatle dinledim.

"Kabul ediyorum, bizim için elinden geleni yaptın. Yapacağını düşünmemiştim." Adamın sesi, daha önce duyduğum hiçbir ses kadar derin değildi. Aynı yerel aksanı vardı, yabancı ya da fazla rafine bir aksanı yoktu. Sesi, benimle birlikte büyüyen çocuklardan biri gibi geliyordu ve bu beni endişelendirdi.

"Halledebileceğimi söylemiştim," dedi babam.

"Evet, bunu daha önce de duymuştum, ama sen sözünü tuttun. John, adama parasını öde de yemek yiyebilelim."

Kumaş hışırdadı ve bir avuç içi masanın üzerinde kaydı. "Teşekkür ederim," dedi babam. Sonra boğazını temizledi. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

Kalbim bir kez attı.

"Anlamadım?" dedi derin ses.

"Yani, durmam gerekmiyor. Senin için bunu tekrar yapabilirim."

"Bak, hevesini takdir ediyorum. Ama şimdiye kadar yüzünü iki kez gördüler. Kimsenin şüphelenmesini istemiyoruz. İşin bitti, Peter."

"Ama buna ihtiyacım var. Ödemem gereken faturalar ve okula göndermem gereken bir kızım var. Şu anda masraflarını kendisi karşılıyor ama yüksek lisans yapmaya parası yetmiyor. Lütfen, başka ne yapabileceğimi söyle."

"Eve gidebilirsin, Peter. Senin için başka bir şeyim yok."

Biri sandalyeyi geri çekti ve sandalyenin ayakları ahşap zeminde sürtündü.

"Bekle," dedi babam. "Ya sana verecek bir şeyim varsa?"

"Bekle, John."

Sessizlik. Keşke kafamı içeri sokup neler olduğunu görebilseydim.

"Neden bahsediyorsun, Peter?"

"İş yerinde seni ilgilendirebilecek bir şey olabilir. Senin için değerli olabilir."

"Peki bu işi nasıl yapmayı planlıyorsun?"

"Henüz ayrıntıları belirlemedim. Ama bana bırak."

"Sabrım çok fazla değildir. O yüzden benimle dalga geçme."

"Birkaç gün içinde hallederim, söz veriyorum."

"Peki," dedi alçak sesle. "Birkaç gün içinde bir araba göndereceğiz. Ama zamanımı boşa harcamasan iyi olur."

"Kaybetmeyeceğim. Teşekkürler."

İlk ayak sesini duyduğumda, koridora koştum ve banyo kapısını iterek açtım.

Sırtımı kapıya dayadım. Kalbim göğsümde çarpıyordu ve nefesimi düzenlemek için gözlerimi kapattım.

O adamlar kimdi? Ve...

Babam neyi kabul etti?

Ryan

Salı gecesi Luxor'a gitmemiştim. Kafam çok karışık. Özel dedektife onu araştırmasını istediğim için pişman oldum ve onu durdurmadığım için kendimden nefret ettim. Gerçeği bilmek istiyordum. Laura benden bir şey mi saklıyordu?

O gece Luxor'a gitseydim, yüzümdeki çelişkiyi fark edeceğini ve bunu nasıl açıklayacağımı bilmediğimi biliyordum. Bu yüzden ondan kaçındım. Korkak olduğumu itiraf ediyorum.

Yine de ona mesaj attım. Geç saatlere kadar çalışmam gerektiğini ve ardından birkaç müşteriyle ofislerinde buluşmam gerektiğini söyledim. Son zamanlarda tüm toplantılarımı onu görebilmek için barda ayarladığımı biliyordu, ama neyse ki bunu sorgulamadı.

Ne yazık ki, pek bir şey söylemedi. Sadece mesajla "tamam" diye cevap verdi.

Hayal gücüm varsayımlarla çılgına döndü, ama onları susturdum. Onları düşünmenin aramızdaki mesafeyi sadece artıracığını biliyordum. Özel dedektifim bana geri dönüp Laura'nın geçmişinde gerçekten hiçbir şey olmadığını doğruladığında, bu düşünceleri kafama soktuğum için pişman olacaktım. Bu yüzden onlara zaman ayırmamak en iyisiydi.

İki gün sonra, Perşembe sabahı, kardeşlerim ve Laura ile akşam yemeğini iptal etmeyeceğime karar verdim. Ona bunu yapamazdım, özellikle de henüz hiçbir şey keşfetmemiştim. Ama bu akşam Luxor'da Laura ile görüşmeden önce Luke ile korkularım hakkında konuşmak istedim. O daha iyi bir fikir sahibi olabilir ve beni sakinleştirebilirdi.

Asansörle on ikinci kata çıktım. Kapılar açıldığında, on ikinci kattaki resepsiyonist beni karşıladı.

"Günaydın, Bay Crawford," dedi.

"Günaydın, Erika."

O başını tekrar eğdi ve ben koridorda yürümeye devam ettim. Benim randevusuz olarak Colton ve Luke'u ziyaret etmeme alışmıştı.

Ama Luke'un ofisine vardığımda, orada zaten biri vardı: bir polis memuru.

"Tanımlamanız için teşekkürler, Bay Crawford," dedi memur, not defterine bir şeyler yazarken. "Ofisinize erişimi olan herkesin listesi var mı? Burada bulunması gereken biri var mı? Son zamanlarda bir toplantı oldu mu? Bunun gibi şeyler."

"Burada neler oluyor?" diye sordum.

Luke bana döndü. Gözlerinin kenarları aşağı doğru sarkmış, parlak yeşil irisleri adaçayı rengine dönüşmüştü. "Gitti," dedi ve ağzı titredi, sonra elini ağzına götürerek duygularını gizlemeye çalıştı.

"Ne yok?"

Luke'un yüzündeki acıdan kalbim sıkıştı.

"Hank Aaron'ın home run topu." Eliyle ağzını kapatarak konuşuyordu.

Nefesim ciğerlerimden bir hışırtı ile çıktı.

Luke'un acısını anlıyordum. O topu büyükbabam yakalamıştı. Onu babama vermiş, babam da annemle babam ölmeden kısa bir süre önce Luke'a vermişti. Luke'un beyzbol tutkusu bu top ile başlamıştı ve onu kaybetmek onu kesinlikle yıkardı.

"Onu kutusundan çıkardın mı?" diye sordum, ne olduğunu anlamaya çalışarak.

Luke başını salladı. "Tabii ki hayır."

"O zaman nasıl kayboldu?" diye sordum.

"Birinin çaldığını düşünüyoruz," dedi polis memuru. "Kardeşinin ofisine erişimi olan biri."

Çaldı mı?

"O listeyi ne kadar çabuk getirirseniz, Bay Crawford, o kadar iyi olur."

Luke başını salladı, ama gözleri odaklanmamış haldeydi. Dinlemiyordu.

"O listeyi hazırlayacağım, memur bey. Nereye göndermemi istersiniz?"

"Bu benim e-posta adresim." Bana kartını uzattı ve ben de onu cebime attım.

"Sizinle iletişime geçeceğim," dedim ve o ayrılırken onu izledim.

Yalnız kalmamızı bekleyerek Luke'un yanına gittim. "İyi misin?" diye sordum.

Başını salladı, ama gözleri yaşlarla dolmuştu. Sanki yine çocukluğumuza dönmüştük ve biri küçük kardeşimi hayal kırıklığına uğratmış gibi hissettim. "Gel buraya." Onu kollarımın arasına aldım. İlk başta direndi, ama sonra bir kez sırtını okşamama izin verdi ve sonra uzaklaştı. Yüzünü sildi.

"Özür dilerim. Neden bu kadar aşırı tepki verdiğimi bilmiyorum." "Ben biliyorum," dedim. "Sen her zaman en çok önemseyen kişi oldun."

"Hayır, ben umursamadım. Sadece sen ve Colton'dan daha fazla gösterdiğim için öyle göründü. Umursadığımı biliyorum Ryan. Sen de bizim gibi anne ve babamızı umursuyorsun."

Şu anda ona, çocukluğumla ilgili inandığım her şeyin bir yalan olabileceğini söylemeye gönlüm el vermedi. Annem, benim sandığım kadar sadık bir kadın değildi. Ama bugün, kardeşimin kalbini kıracağım gün değildi.

"O listeye başlayalım mı?"

Kardeşimin masasına oturdum ve dizüstü bilgisayarını açtım. "Dün gece ofisten saat kaçta çıktın?" diye sordum. "Altı civarı."

"Tamam," dedim ve boş bir mesaj açtım. "Güvenlik departmanına e-posta gönderip dün akşam saat 6'dan sonra kimlerin giriş yaptığını öğreneceğim. Sonra, mülk yönetimine e-posta gönderip odana erişim izni olan kartları kontrol edeceğim. Bu bize başlangıç için iyi bir liste sağlayacaktır."

"Çalışanlarımızdan biri olduğunu düşünmek istemiyorum," dedi Luke, elini saçlarında gezdirerek.

"Biliyorum. Ama bu konuda yumuşak davranamayız Luke. Biri bizden bir şey çaldıysa, bunu bilmeli ve ondan kurtulmalıyız."

"Bu listeyle başlayalım," dedi Luke, elini saçlarında gezdirerek. "Belki iyi bir açıklaması vardır. Belki sadece bir şey görmüşler

bir şey gördüler ve bunu bildirmeyi düşünmediler."

"İyi kalbin, sağduyunu engellemesine izin verme. İnsanlar değişmez, Luke. Sadece senin inanmak istediğin şeye inanman için seni kandırırlar."

"Bu oldukça alaycı bir yaklaşım, Ryan."

Omuzlarımı silktim. O ne derse desin, benim için fark etmezdi. Ben buna gözleri açık yaşamak diyordum.

İki e-postayı da gönderdim ve cevaplarını bana da iletmelerini söyledim.

"Hadi," dedim, kolumu Luke'un omzuna atarak. "Bence kafanı bu konudan uzaklaştırman lazım. Ofisime gidip bir şeyler içelim."

"Saat sabahın dokuzu, Ryan."

"Evet, ama dünyanın bir yerinde saat beş."

Laura

Babam dün gece eve gelmemişti. Kollarımı kavuşturmuş, boş odasında duruyordum, içimde yanan öfkeden göğsüm inip kalkıyordu. Babamın neyi kabul ettiğini bilmiyordum, ama o adamın derin sesinin hatırası beni ürpertmişti. Bu sıradan bir ek iş değildi. Babam kendini kötü bir şeye bulaştırmıştı ve bu sefer ne olduğunu öğrenmek için beklemeyecektim. Benden kaçamazdı. Onu iş yerinde bulacaktım.

Sade siyah bir elbise ve ten rengi topuklu ayakkabılar giydim. Çıkmadan önce rujumu kontrol ettim, çantamı aldım ve arabayı çalıştırdım.

Bunu yapabilirsin. Ryan senin orada olduğunu bile bilmeyecek.

Dün gece yine Luxor'a gelmemişti. İki gece üst üste gelmemişti. Ne yazık ki, Ryan'ın gelmemesine sevindim. Kulak misafiri olduğum konuşmalar kafamda dönüp duruyordu ve içki siparişlerini zar zor tamamlayabiliyordum. Son birkaç gecedir Ryan'la anlamlı bir sohbet yapmam imkansızdı. Ve ona

bir açıklama borçluydum. Bu durumu kontrol altına almak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Crawford Corporation'ın otoparkına girdiğimde motivasyonum buydu. Babam evde benden kaçabilirdi, ama işten kaçamazdı ve ben tam olarak neler olup bittiğini öğrenmem gerekiyordu. Babamı bulmadan önce Ryan'dan kaçınmayı umuyordum.

Crawford Corporation'ın yükselen kulesine giden en az bir düzine beton basamak vardı, yüksek bir bina, en az yirmi katlı olduğunu tahmin ediyordum.

Otomatik cam kapılardan geçerken, topuklarım beyaz mermer zeminde tıklıyordu ve güvenlik masasına yaklaşırken kalbim de aynı ritmi yansıtıyordu.

"Merhaba, Peter Stevens'ı görmeye geldim," dedim.

Masadaki adam bilgisayarını kontrol etti. "Hangi departmanda çalışıyor?"

Boğazımı temizledim. "Muhafaza." Başparmağımdaki gümüş yüzüğü çevirdim.

Adam başını kaldırdı ve kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Anlamadım?"

"O burada hademe," diye açıkladım ve evden çıkmadan önce aldığım kahverengi kağıt torbayı kaldırdım. "Ben onun kızıyım. Öğle yemeğini tezgahın üzerinde bırakmış."

"Bir saniye bekleyin," dedi ve telefonu eline aldı.

Babamı arama. Beni evden kovar.

Ama adam telefonu kulağına dayamış beklerken, ben ellerimi yanımda yumruk haline getirdim. Sonunda, telefonu kapattığında rahat bir nefes aldım.

"Hademe odasında kimse telefonu açmıyor. Buraya bırakabilirsin."

Kaşlarımı çatıp dudaklarımı büzdüm. "Ton balığı. Bir süredir tezgahın üzerinde duruyor. Onu yukarıdaki buzdolabına koymam gerek."

Kafasını eğdi, sanki onu aptal falan mı sanıyorum diye merak ediyormuş gibi. Ellerim yanlarımda sıkı sıkı kenetlendi, tırnaklarım elimin etli kısmına acı verici bir şekilde bastırdı. Muhafızı geçmek için sahte gözyaşları kullanmaktan çekinmezdim. Ama cesaretimi toplayamadan

cesaretimi toplayamadan, başka bir arama geldi ve güvenlik görevlisi telefonu açtı.

"Güvenlik," diye cevapladı. Bir süre durakladıktan sonra devam etti, "Luke Crawford'un beyzbol topu çalındı mı? Evet, o isimleri size bulabilirim. Bir saniye..."

Konuşmanın geri kalanını duymadım çünkü gözümün ucuyla asansör kapılarının açıldığını gördüm ve bu fırsatı kaçırmadım. Kapılara doğru koştum ve güvenlik görevlisi "Hey!" diye bağırırken kapıdan geçtim.

Asansördeki diğer iki kişi bana dönüp baktığında gülümsedim. "Kalemimi güvenlik masasında unuttum. Çıkarken alacağım."

Gülüştüm biraz histerik gelmiş olsa da, onlar bundan bahsetmediler. Asansörün önüne döndüm ve derin bir nefes aldım.

Hademe odasının hangi katta olduğunu bilmiyordum, ama asansördeki yolcuların bastığı düğme on ikinci kattı, ben de resepsiyoniste orayı sormaya karar verdim.

Kapılar açıldığında ve onlar yanımdan geçtikten sonra, on ikinci kattaki resepsiyoniste doğru yürüdüm. Parlak sarı bir elbise giymişti ve sıcak bir gülümsemeyle karşıladı beni.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, lütfen. Temizlik görevlilerinin yemek odasını arıyorum." Kahverengi kağıt torbayı tekrar kaldırdım, bu sefer daha işe yarayacağını umarak.

"Bir dakika..." Masasına bantlanmış laminasyonlu bir kağıda baktı. "Yedinci katta."

"Teşekkür ederim." Rahatlamış bir şekilde gülümsedim ve asansörlere doğru döndüm.

"Oh, Bay Crawford, bir saniye bekleyin," resepsiyonist arkamdan seslendi.

Bay Crawford! Oh, tanrım. Hayır! Lütfen, bu asansöre binmeme izin verin. Söz veriyorum kiliseye gideceğim ve küfür etmeyi bırakacağım.

Asansör düğmesine kırıla kadar defalarca bastım, ama kapılar kapalı kaldı.

Ayak sesleri yaklaştı ve burada bulunmamı açıklayacak bir bahane bulmak için kafamı yordum.

Toplantı mı?

Hayır.

Kayboldum

mu? Hayır.

İyi bir gayrimenkul yatırımı mı arıyorsunuz? Hayır.

Kahretsin!

Kumaşın hışırtısı, onun sadece birkaç metre uzakta olduğunu gösteriyordu. "Evet, Erika?"

O ses.

Onun sesi değildi.

Onun sesini ve tüm tonlarını, en sevdiğim şarkının ilk akorları gibi tanıyordum. Ve bu ses onun sesi değildi.

Rahatlamaktan neredeyse bayılacaktım.

Tanrıya şükür.

Asansör kapıları açıldığında, hızla içeri girip sırtımı yan duvara dayadım. Ryan'ın kardeşleriyle hiç tanışmamıştım, ama yarın akşam onlarla tanışmam gerekiyordu. Onlardan biri beni önceki gün ofiste gördüğünü fark ederse nasıl açıklayabilirdim?

Bu durumdan kıl payı kurtulmuştum.

Kapılar kapandı ve sırtım çöktü.

Yedinci katın düğmesine bastım ve kapılar tekrar açıldığında, köşede seksi bir Crawford var mı diye her iki tarafa da baktım.

Ortalık temizdi, yedinci kattaki resepsiyoniste doğru yürüdüm. "Bana temizlik personelinin odasını gösterir misiniz?" diye sordum, elime aldığım aksesuarı kaldırarak.

Kulağına dokundu ve beyaz bir kulaklık fark ettim. Oh, telefonda olduğunu fark etmemiştim. Soluma, dar bir koridora doğru işaret etti.

"Teşekkürler," diye dudaklarımla söyledim.

Açık bir bölme alanından geçtim ve takım elbiseli birkaç adam bana doğru baktı. Bakışlarımı kaçırarak, dümdüz önüne baktım.

Koridorun sonunda geniş pencereleri, masaları ve sandalyeleri olan büyük bir oda vardı. Tulum giyen birkaç kişi oturmuş yemek yiyordu, ama babam onlardan biri değildi. Babamın yaşlarında bir adam bana baktı. Gözleri, ağzından önce soruyu sordu.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, hanımefendi?"

"Evet," dedim. "Peter Stevens'ı arıyorum. Onu nerede bulabilirim, biliyor musunuz?"

"Peter..." dedi ve başını çevirerek odayı taradı. "Az önce buradaydı. Sanırım tuvalette olabilir. Koridorun diğer ucunda."

Tabii ki öyleydi.

"Teşekkürler," dedim ve dışarı çıktım.

Koridorda konuşmamı prova ettim. Babama, onun ve benim iyiliğim için onu takip ettiğimi açıklayacaktım.

Artık çocuk değildim, ama onun davranışları hala beni etkiliyordu, bu yüzden müdahale etmeye hakkım vardı. Sonra ona restorandaki konuşmanın ne hakkında olduğunu söylemesini isteyecektim.

Koridorda bir kapı gıcırdayarak açıldı. Bir adam benim adımı söyledi. "Laura?"

Donakaldım. Hareket edemiyordum. Sanki sesi beni tuzağa düşürmüştü ve damarlarımdaki tüm kan ayak tabanlarımdan boşalmış, beni soğuk ve titrek bırakmıştı.

Buna rağmen, sesinin geldiği yöne döndüm.

Benden yaklaşık bir buçuk metre uzakta duruyordu, elleri belinde, beyaz gömleği göğsüne gergin bir şekilde yapışmıştı. Ağzı, kaşlarıyla uyumlu düz bir çizgi oluşturunuyordu.

Başını eğerek, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Ryan

Güvenlik görevlilerinin bana kardeşimin ofisine erişimi olan kişilerin listesini e-posta ile göndermesini beklemek için çok sabırsızdım. Bu yüzden, temizlik ve güvenlik personelinin odalarına gidip çalışanların çalışma programlarına göz attım ve birkaçıyla konuştum. Belki dün gece birisi bir şey görmüştür. Polise konuşmak için çok korkmuş olabilirler, ama belki bana bir şeyler söylerler. Tamam, bu şüpheliydi, ama yine de denemeye değerdi. Oturup cevapları bekleyemezdim.

Temizlik görevlilerinin odasına doğru köşeyi döndüğümde onu orada dururken gördüm ve sanki duvara çarpmış gibi durdum.

Gözlerime inanamıyordum. Bu kadına o kadar takıntılı mıydım ki onu iş yerinde hayal mi ediyordum? Uzun bacaklarına ve dalgalı kahverengi saçlarına bakarken, kesinlikle bir hayalet gibi görünüyordu. Büyük gözleri yuvarlaklaşmış, yanakları kızarmıştı.

Kafam binlerce soruyla dolarken kalbim sıkıştı.

Ama sadece biri ortaya çıktı.

"Burada ne yapıyorsun?"

Kahverengi bir kağıt torba gibi görünen şeyi yere düşürdü ve utangaç bir şekilde gülümsedi.

Yavaşça bana doğru yürüdü, kalçaları bir yandan diğer yana sallanarak dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Tereddütle, bakışlarım yüzünde dolaştı ve gözleriyle buluştu. Yumuşak kahverengi bakışlarının ardındaki sıcaklık, soğuk ve karanlık kalbimin etrafında biriken buzu eritti.

"Ryan, ben..." dedi ve dudağını ısırđı. Başını eğdi ve dudağını o kadar sert ısırđı ki kanayacağını sandım. Alt dudağının hemen altına başparmağımı bastırdım, ta ki o ısırmayı bırakana kadar. Dudakları ıslak ve pembiydi, çok seksi görünüyordu.

"Ryan, geçen sabah olanlar için özür dilemek istedim," diye başladı.

"Ben

..."

Gerisini duymama gerek yoktu. Tepkisi için özür dilemesi, bunu hayal etmediğimi, ama kabul etmeye hazır olduğunu doğruluyordu. Hayatımdaki hiçbir kadın bunu yapmamıştı. Bu benim için her şeyden daha önemliydi.

"Şşş," dedim, başparmağımı alt dudağına sürterek ileri geri hareket ettirdim. Onu iki gün ve iki uzun gecedir görmemiştim. Vücudum onu arzuluyordu ve beni ona doğru çekiyordu, ta ki ellerimi beline dolayana kadar. "Bana her şeyi sonra açıklayabilirsin. Şu anda aklımda başka bir şey var."

Elini bulup onu asansörlere doğru çektim ve katımın düğmesine bastım. Kapılar kapanmadan onu kucaklayıp kollarıma aldım.

Kalçalarının benimkine değmesi, göğüslerinin göğsüme baskı yapması, başının omzumun altına yaslanması. Her şey çok doğru geliyordu.

Başımı eğip dudaklarını öptüm ve dişlerimle alt dudağını çektim. Daha önce hissettiğim cazibeye karşı koyamadım.

O inlediğinde, dilimi içeri kaydırđım ve onun güzel ağzını keşfettim. Tadı kahve ve krema gibiydi. Cesur ve tatlı.

Zil sesi duyulduğunda, öpücükten kurtuldum ve parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirerek onu ofisime götürdüm.

Neden asansörlerden en uzak olanı seçtim ki?

Sonunda camla çevrili odaya vardık ve hemen perdeleri indirdim. Kapı kilidinin sesi onu irkitti ve ben yüzüne uzandım. "Seni korkutmak istemedim. Sadece seni elde etmek için çok sabırsızlanıyorum."

Onu yatıştırmak umuduyla nazikçe öptüm. Seks açlığı çeken bir ergen gibi davranıyordum. Daha utanç verici bir şey yapmadan önce sakinleşmem gerekiyordu, örneğin çok erken boşalmak gibi.

Nefesi kulağıma çarptığında, neredeyse dengemi kaybediyordum. Bu kadın beni çılgına çeviriyordu.

Ceketimi çıkarıp sandalyemin arkasına attım. Masamda sadece kağıtlar ve kalemler gördüğümde, kolumu masanın üzerinde gezdirdim. Dosya yığınları yere düştü ve beklentiden göğsüm kabardı.

"Vay canına, filmlerde görüldüğünden daha ateşliydi," dedi gülümseyerek, düşen bir anahtar takımı almak için eğilirken. Ama o anda hiç eğlenceli bulamadım. Dikkatim tamamen o sıkı kıçtaydı.

Onu kendime doğru çektim ve kalçalarımı sürttüm. Onu ne kadar istediğimi hissetmesini umuyordum. Sanırım hiç bu kadar bir şeyi istememiştim.

Parmaklarım elbisesinin içine girip onu ıslak buldu. Yavaşça kıvrımlarının üzerinde gezdirdim ve o inledi, ama henüz nefes nefese değildi. Ve benim için nefes nefese olmasını istiyordum.

Elbisenin fermuarını açtım ve elbise ayaklarının dibine düştü. Külot da elbisenin peşinden gitti. Tamamen çıplak kaldığında, onu bana dönük olacak şekilde çevirdim. Bacağını tutup belime doladım ve masamın kenarına oturdum.

Kafasını eğdi ve yüzümü okşadı. Yumuşak dokunuşu beni değerli hissettirdi ve etkisinden keskin bir nefes aldım.

Sırtımı okşadı ve parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi, kafa derim karıncalandı ve omurgamdan aşağı titreme geçti. Başparmağım klitorisini buldu ve önce yavaşça daireler çizdi, ama sertleşince daha sert ve daha hızlı bastırdım. Arkamda bacağı düzeldi ve kollarını boynuma doladı ve sıkıca tutundu. "İşte böyle," diye fısıldadım. "Benim için boşal."

Kalçalarını salladı, başparmağıma sürtündü, ritmime uyarak sonunda boynuma nefes nefese boşaldı.

Alnını omzuma dayadı ve ben onun nefesini toparlamasını bekledim.

"İyi misin?" diye sakın bir şekilde sordum, vücudum onun içine girmek için can atsa da.

Başını salladı ama kıpırdamadı, tüm ağırlığı üzerimdeydi. Onu kucaklayarak, bizi döndürdüm ve nazikçe masamın üzerine yatırdım.

Masasının üzerine yatırdım. Saçları masanın kenarından dökülüyordu ve o mutlu ve memnun bir şekilde gülümsüyordu.

Dudaklarımı yaladım ve dilimle meme ucunu yaladım. Sırtını kavisledi ve inledi. Kendini örtmemişti. Henüz bitirmemişti. Bu çok iyiydi.

Onun meme uçlarıyla oynadım, yaladım, emdim ve ikiz tepeler gibi sertleşene kadar onu tahrik ettim.

Pantolonumun fermuarını açtım, kendimi elime aldım ve onun girişine bastırdım. İlk başta sadece birkaç santim. Bacaklarını açtığında, daha derine bastırdım ve o biraz daha yüksek sesle inledi. Sarah'nın bunu duyup duymadığını merak ederek başımı kapıya doğru çevirdim.

"Şşş," dedim, kulağına eğilerek. Ama ona tekrar sertçe girdiğimde ve o çığlık attığında, her çığlığı ve iniltiyi bastırmak için ağzını kapattım.

Kalçalarım onun kalçalarına çarptığında, o masanın kenarlarını kavradı. Vücudunun beni sıkıca kavradığını hissedince kontrolümü kaybettim. Kalçalarım öfkeyle vuruyordu ve masa altımızda sallanıyordu. Masadan çıkan gıcırta ve inilti sesleri, bizim boşalma çığlıklarımızdan daha yüksekti.

Ve sonra her şey çöktü.

O masayla birlikte düşmeden önce, Laura'yı kucakladım, vücudum hala onun içindeyken, ve onu uzaklaştırdım.

İkimiz de bir tarafı kırılmış, eğri büğrü masaya baktık. Sonra birbirimize döndük, başlarımızı eğip ağlayana kadar güldük.

"Aman Tanrım," dedi, nefesini tutmaya çalışarak. "Masayı kırdın!"

"Kahretsin. Sanırım kırdım."

"Bunu nasıl açıklayacaksın?"

"Ben patronum, tatlım. Kimseye açıklama yapmak zorunda değilim." Belki Colton hariç, ama onun için endişelenmiyordum.

Laura'yı ofisimin banyosuna taşıdım ve duşu açtım.

"Şaka yapıyorsun herhalde. Ofisinde tam boy bir banyo mu var?"

"Bazen olması gerekenden daha geç saatlere kadar çalışıyoruz, bu yüzden çok kullanışlı oluyor." "Şu anda oldukça kullanışlı olduğunu söyleyebilirim."

Hızlıca duş aldık. Laura'yı fayanslara doğru itmeye çalıştım ama o buna izin vermedi. "Derse gitmem lazım," diye gülerek kollarımdan kurtuldu.

"Ben de gitmeliyim. Biri Luke'un beyzbol topunu çaldı. O top onun için çok önemliydi. Babam ona o topu vermişti."

Gözleri benimkileri aradı ve yüzü soldu. "Çok üzüldüm," dedi.

"Üzülme. Sen çalmadın ki," diye güldüm. Ama gözleri arkamdaki bir şeye bakıyordu.

Kendimizi toparladıktan sonra, onu asansöre kadar geçirdim ve veda öpücüğü verdim. "Luxor'da görüşürüz."

Gülümsedi, gözleri parlıyordu. "Görüşürüz."

Ofisime döndüğümde hasarı değerlendirdim. İki ayak tamamen kırılmıştı. Hala altında sıkışmış olan parçayı söküp yeni ayaklar takmam gerekecekti. Ceketimi alıp hırdavatçıya gittim.

Ofisteki birinden bunu benim için yapmasını isteyebilirdim, ama bir şeyleri açıklamak ya da başkalarının gerçeğe oldukça yakın senaryolar uydurmasını istemiyordum.

Bir saat sonra, son yeni ayağı vidalarken, vidalamak tam da beni dizlerimin üzerine çöktüren şeydi diye aklıma geldi.

Gülümsedim, şu anki durumumdan hiç pişmanlık duymuyordum.

Laura, tüm mantığımı ve ihtiyatımı kaybetmeme neden oldu. Genelde seviştiğim yer konusunda dikkatliydim ve hiç kimseyi ofisime götürmemiştim. Ama o yanımdayken mantıklı düşünemiyordum. Ona insan olarak mümkün olduğunca yakın olmak istiyordum.

Ona deli gibi, aptalca ve tehlikeli bir şekilde aşıktım.

Dizüstü bilgisayarımı açıp masama otururken gülümsedim.

Gelen kutumda birkaç e-posta vardı, ama ilk olarak güvenlikten gelen e-postayı açtım.

Sayın Bay Crawford,

Talebiniz üzerine, Bay Luke Crawford'un ofisine erişimi olan çalışanların listesini ekte bulabilirsiniz.

Luke Crawford'un ofisine erişimi olan çalışanların listesini bulabilirsiniz.

Ekli dosyayı açtım ve isimleri taradım. Listede muhtemelen bir düzine kadar isim vardı. Çok fazla değildi.

çoğunu bir veya iki günde kolayca sorgulayabilirdik.

Gözüm bir isme takıldı.

Peter Stevens.

Bu bir tesadüf müydü? Öyle olmalıydı. Laura, Crawford Corp'ta tanıdığı kimse olduğunu hiç söylememişti.

Ama içimde tanıdık bir his uyandı. Bu sefer onu bir kenara ittim.

Yine batırma, Ryan. O hiçbir şey saklamıyor.

Peter Stevens'in adını araştırma veritabanıma girerken bu sözleri tekrarladım.

Bir sonuç buldum.

Profiline tıkladım ve bir resim belirdi. Bana bakan bir adam vardı. Laura'nın geniş ağzına ve gözlerine sahipti.

Ne oluyor lan?

Öfkeyle başka bir tarayıcı açtım, bu seferki polis geçmiş kontrolü için. O departmanda birkaç arkadaşım var ve bana bir kullanıcı adı ve şifre ayarladılar.

Peter Stevens adını yazdım ve nefesimi tuttum. Ama sabıka kaydı listesi çıkmaya başladı.

Yirmi defadan fazla tutuklanmıştı. Hırsızlık, uyuşturucu bulundurma, uyuşturucu satma ve darp suçlarından, hepsi de yaklaşık on beş yıl boyunca defalarca. Tarihleri inceleyince, son suçun on yıldan fazla önce işlendiğini fark ettim.

Crawford Corporation'ın sıkı bir işe alım politikası vardır. Ancak en az on yıldır herhangi bir suç faaliyeti olmamışsa, potansiyel bir çalışanın geçmişini aleyhine kullanmayız.

Belki de tüm bunlar sadece bir tesadüftü.

Ama Laura'yı daha önce gördüğümde elinde kahverengi bir kağıt torba tutmuyor muydu? Ve o, temizlik personelinin odasının hemen dışındaydı. Torbanın içinde nakit para mı vardı? Uyuşturucu mu?

Tanrım!

Uyuşturucu kullanıyor gibi görünmüyordu, ama daha önce de yanılmıştım. Tanrım, yine mi? Bu tekrar olamaz.

Güvenliği aradım.

"Alo?"

"Ben Ryan Crawford. Yedinci katta, personel odasının yanında kahverengi bir kağıt torba var. Birinin onu bana getirmesini istiyorum. Torbayı açmayın, kanıt olabilir."

"Anlaşıldı."

Güvenlik görevlilerinin çantayı getirmelerini beklerken, ofisimde düzensiz nefes alıp vererek volta atıyordum. Kendime güvenmiyordum. O anki ruh halimle, Peter Stevens'la karşılaşsam nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Onu duvara itip tehdit mi edecektim? Her iki durumda da hapse girecektim ve bu sorunu çözmem gerekiyordu.

Bir daha kandırılmayacaktım. Hayatta olmazdı.

"Efendim." Güvenlik görevlisi biraz nefes nefese ofisime girdi ve bana kahverengi bir kağıt çanta uzattı. "Yerde bulduk. İçeri gizlice giren kadın, babası için ton balıklı sandviç olduğunu söyledi."

Torba biraz buruşmuştu ama üst kısmı hala katlanmıştı. İki kenarı ayırdım ve içine baktım.

Midem düğümlendi.

Çanta boştu.

Laura

Güvenlikten gizlice geçmek çok riskli olurdu, bu yüzden arka kapıdan kaçtım. Dışarıdaki serin hava, ısınmış vücuduma bir kova soğuk su dökülmüş gibi geldi. Ryan beni koridorda yakaladığında ne diyeceğimi bilemedim, özür dilemekten başka. Bu sözler tereddüt etmeden dudaklarımdan döküldü.

Babamı aradığımı açıklayabilirdim, ama çok korkaktım. Babamın tekrar uyuşturucu sattığını düşündüğümü nasıl söyleyebilirdim? Özellikle de henüz yüzde yüz emin olmadığım halde.

İşler daha da karmaşıklıktan önce gerçeği öğrenmem gerekiyordu.

Telefonumu çıkarıp Luxor'daki patronumu aradım. "Jim, merhaba, ben Laura. Bu akşam işe gelemeyeceğim... Son dakika olduğunu biliyorum, ama kaçınılmaz bir durum çıktı."

O benimle tartışıp beni kovmakla tehdit ederken, ben bacağıma hafifçe vurdum. "Anlıyorum," dedim.

Risklerin farkındaydım, ama şu anda babamın ve benim özgürlüğümüz işten daha önemliydi. Jim'in öfkesi yatıştı ve bu seferlik beni affetmeye razı oldu. "Teşekkürler Jim. Çok minnettarım."

Eve geldiğimde, siyah bir kot pantolon ve siyah bir kazak giydim. Kanepede babamın eve gelmesini bekledim.

Beklendiği gibi, gelmedi.

Gözlerim yaşlarla doldu. Onun kaçınması, suçluluğunu kanıtlamaktan başka bir şey değildi.

Neden baba? Neden bunu yapmak zorundaydın?

Telefonumun kilidini açarak "Telefonumu Bul" uygulamasını açtım. Babam telefonu ilk aldığı anda, sürekli bir yerlere unuttuğu için onun telefonunu kurmuş ve uygulamayı yüklemiştim.

Haritayı açtım. Harita, babamın ve telefonunun banliyöde, benim hiç gitmediğim bir yerde olduğunu gösteriyordu. Babamın banliyöde tanıdığı kimse yoktu. En azından şimdiye kadar yoktu.

Ceketimi alıp onu bulmak için dışarı çıktım.

GPS beni şehir merkezinden yaklaşık otuz dakika uzaklıktaki otoyola yönlendirdi. Bir sonraki çıkıştan sonra, evlerin boyutlarında önemli bir değişiklik fark ettim. Mahalleye doğru ilerledikçe evler daha büyük ve birbirinden daha uzak hale geliyordu.

Güvenlik pedleri ile demir çitler ortaya çıktı. Adrese vardığımda ve tamamen çitle çevrili olduğunu gördüğümde zihnim hızla çalışmaya başladı.

Şimdi ne yapmalıyım?

Yolun biraz ilerisinde, çiti olmayan bir eve doğru sürdüm. Hava kararmıştı ve saat neredeyse dokuzdu. Bu saatte çoğu insan evlerindeydi. Kimsenin benim arka bahçelerine girdiğimi fark etmemesi için dua ettim.

Yavaşça çimleri geçip arka tarafa doğru ilerledim. Evin yan tarafında dört garaj kapısı ve bir tenis kortu vardı.

Arka bahçe, kabin, şemsiyeler ve ışıklar ve şelale ile donatılmış devasa bir dikdörtgen yüzme havuzuyla bir tatil köyü gibi görünüyordu.

Havuzun önünden geçip mülkün en ucuna geldim. Sonra gülümsedim.

Tahmin ettiğim gibi, mülkler arasında çit yoktu, sadece çalılar vardı. Sağa döndüm ve diğer adrese doğru yola çıktım.

Sarı ışık pencerelerden içeri sızıyordu ve ben evden eve sürünerek ilerlerken çalılıkların arasında kalmaya çalıştım.

Sonunda, gitmem gereken evin önüne geldim. Ev, benim evimin en az dört katı büyüklüğündeydi ve alçak bir apartman binası kadar yüksekti. En az dört katlı olduğunu tahmin ettim. Bodrum katı bile yer üstündeydi.

Devasa kayalar, arka verandaya çıkan merdiven görevi görüyordu. Burada çalılar olmadığı için kendimi açıkta hissettim, bu yüzden hızlıca yürüdüm.

Evin arkasına ulaşıp taş duvara yaslanana kadar.

Önce bahçe kapılarını kontrol ettim. Kilitliydim.

Kahretsin!

Bodrum karanlıktı, bu yüzden evin yan tarafına geçerken pencerelerin altına saklanmamaya karar verdim, bunun yerine olabildiğince hızlı koştum.

Ama köşeyi döner dönmez, üstümdeki balkonda sigara içen bir adam gördüm.

Geri koştum ve yine evin soğuk taşına yapıştım.

Ucuz atlattım!

Ama belki de bu benim içeri girme yolum olabilirdi. Belki de sigara içenler için o kapıyı kilitli tutmuyorlardı.

Komşunun penceresinden adamın yansımasını izledim. Sigara ağzına götürdü ve uçta turuncu bir ışık parladı. Sonra elini indirip taş korkuluğa dayadı. Sigara içmek için acele etmedi.

Sonunda sigarasını yere attı ve üzerine bastıktan sonra içeri girmeye yöneldi.

Sadece birkaç dakika bekledikten sonra yan tarafa doğru koştum. Beton merdivenler balkonun üstüne çıkıyordu. Yavaşça, bir ayağımı diğerinin önüne koyarak, ama kendimi duvara yaslayarak merdivenleri çıktım.

Kulaklarıma boğuk sesler ulaştı, ama çok uzaktan geliyorlardı. İçeriye bakmaya cesaret edince kalbim hızla çarpmaya başladı.

Oda boştu.

Kapıyı kontrol ettim, açıktı.

Evet!

Yavaşça kapı kolunu çevirdim ve kapının gıcırdamaması için dua ettim.

Sessizlik.

İçeri atladım ve perdelerin arkasına saklandım.

Kalbim hızla atıyordu. Bacaklarım titriyordu. Nefes almakta zorlanıyordum, bayılacağımdan korkuyordum.

Ne halt ediyordum ben?

Beynim bunun delilik olduğunu biliyordu, ama kendimi durduramıyordum. Neler olduğunu bilmem gerekiyordu.

Sesleri tekrar duydum. Perdeleri çekip cesaretimi toplayarak bir göz attım. Ayak sesleri olmadığını, sadece sesler olduğunu gördüğümde, dışarı çıktım.

Karanlıkta saklanarak, odanın içinden parmak uçlarında yürüdüm. Koridorun boş olduğunu görünce, karşıya geçtim.

Sonra babamın sesini duydum. Ayaklarım tanıdık sese doğru ilerledi ve kapının hemen dışında durdu. Kapı kapalıydı, ama tamamen değil. Hala küçük bir aralıktan içeriye bakabiliyordum.

"Getirdin mi?" Derin sesli adam sordu. Bu sefer onu net bir şekilde görebiliyordum. Siyah saçlı ve zeytin tenliydi. Siyah takım elbise ve beyaz gömlek giymişti, ama bu onu zarif değil, sadece ölçülü gösteriyordu. Smokin giymiş bir jaguar gibiydi. Yüz hatları keskin, burnu mükemmel bir şekilde düzdü. Sesi kötü adamların bariton sesine benzemeseydi, bir filmdeki süper kahraman olabilirdi. Parmaklarında birkaç süslü yüzük vardı ve bunları masaya vuruyordu. Bilinçsizce yapıyordu sanki. Ses bana saat kulesi çanını hatırlattı.

"Evet, burada," dedi babam ve siyah bir sırt çantasını kaldırdı.

Adam yüzüklü parmaklarını iki kez kıvrarak çantayı çağırdı.

Babam tereddütle bir adım öne çıktı ve çantayı masanın üzerine bıraktı. Çatlaktan gördüğüm üç adamdan biri olan başka bir adam, çantayı patronuna doğru itti.

Çantanın fermuarını açan adam, çantadan bir nesne çıkarmadan önce gülümsedi.

Nefesim kesildi ve göğsümde bir acı hissettim, sanki içim ikiye bölünmüş gibi.

Ve belki de kalbim kırıldığı için öyle yapmışlardı.

Bunun tekrar mümkün olabileceğini düşünmemiştim.

O Luke'un beyzbol topuydu ve babam onu bu yabancıya vermişti. Artık inkar edilemezdi. Onu çalmıştı.

"Bunu gerçekten başardığına inanamıyorum, Stevens," dedi adam başını sallayarak.

"Yapacağımı söylemiştim. Ben sözümün eriyim." Babamın yüzündeki gülümseme midemi bulandırdı.

Sözlerinin ironisi ve benim için ifade ettiği yalan, öfkemi daha da alevlendirdi. Yumruklarımı sıktım, umarım bu beni kapıdan içeri dalmaktan alıkoyar.

"Adama parasını öde," diye emretti patron.

Sağındaki iri yarısı öne eğilip parayı saydı. "Bu miktarın iki katını kararlaştırmıştık," dedi babam.

"Polisin de işin içine karıştığını duydum, bu da benim için biraz sorun teşkil ediyor. Piyasa değeri düştü."

"Yapamazsın..."

"Yapabilirim ve yapacağım. Artık Stevens'ı terk etmenin zamanı geldi."

Babam Rossi'ye doğru adım attı. *Ona saldırmayı mı planlıyordu? Aklını mı kaçırmıştı?*

İki seçeneğim olduğunu biliyordum. Geldiğim yoldan geri koşabilir ya da bu adama karşı çıkıp ona bugün o beyzbol topunu satın alamayacağını söyleyebilirdim. Hiçbir bedel karşılığında.

Akıllıca olanın ne olduğunu biliyordum, ama bacaklarım hareket etmiyordu. Hemen gitmeliydim, ama gidersem, Luke'un beyzbol topunu çalanın babam olduğunu bilerek Ryan'ın yüzüne bakamazdım. Ya gidersem ve babam hapishaneye ya da hastaneye düşecek aptalca bir şey yaparsa?

Ben dürtüsel bir insandım. Biri beni veya sevdiğim birini tehdit ettiğinde her zaman kötü tepki verirdim. Bu sefer farklı olmasını istiyordum.

Ama eski alışkanlıklar kolay kolay değişmez.

Kapıları iterek açtım. "Onu

bırakın," dedim.

Beş kişinin başı da birdenbire bana doğru döndü.

Patron, keskin hatlı yüzünde alaycı bir ifadeyle, "Sen de kimsin lan?" diye sordu.

"Ben onun kızıyım."

"Siktir."

Babam bana doğru koştu ve omuzlarımı salladı. "Burada ne işin var?"
Sonra eğilip kulağıma fısıldadı, "Burası sana göre bir yer değil."

"Nasıl yapabildin?" diye ağladım. "Bize bunu nasıl yapabildin?"

"Bunu *bizim için* yaptım, Laura." dedi, kollarımı okşayarak. "Programına yardım etmek istiyorum ve sana güzel şeyler almak istiyorum..."

"Senden bunu yapmanı hiç istemedim. Hiç!"

"Bu aile toplantısı bittiğine göre, ikiniz de şimdi gidebilir misiniz?"

Dönüp adama sert bir bakış attım. "O beyzbol topu olmadan gitmiyorum."

Adam gülümsedi, ama bu gülümseme içimi rahatlatmadı. Aksine, tüylerimi diken diken etti. "Artık gitme vaktin geldi, Laura."

Sesi aldatıcı bir şekilde sakindi, ama elleri masanın üzerinde yumruk haline gelmişti.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Bana beyzbol topunu ver, gideceğim."

"Kiminle konuştuğunun farkında mısın?"

"Bir fikrim var. Yani, bunu polise götürmemi istemiyorsan, topu bana vermeni öneririm."

Bu sefer güldü. "Görünüşe göre benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Ayağa kalktı. "Bu senin son şansın. Git ve babanı da yanında götür."

Kafamı salladım.

Adam içini çekti ve adamlarından birine başını salladı. Beni yakalamak için harekete geçti, ama ben kaçtım. Siyah sırt çantasına doğru koştum, ama patron onu kapıp aldı.

İki çift kol beni uzaklaştırdı. "Siktir git," diye tısladım ona. "Bunu yanına bırakmayacağım. Polislere her şeyi anlatacağım."

Adam bana doğru yürüdü, çenesini yavaşça ovuşturuyordu. "Gerçekten bu noktaya gelmesini istemedim, ama şimdi beni tehdit ettiğin için, bunu öylece bırakamam."

"Giancarlo, lütfen, o anlamıyor. O gerçekten hiçbir şey bilmiyor. Onu bırak gitsin."

"Bu evi federal ajanların istila etmesine yetecek kadar şey biliyorum."

Blöf yapıyordum, ama sözlerim amacına ulaştı çünkü Giancarlo ellerini beline koydu.

"Kapa çeneni Laura," diye bağırdı babam. "İkimiz için de durumu daha da kötüleştiriyorsun."

Ama bunu bırakamazdım. O beyzbol topu ve gururum olmadan buradan ayrılmayacaktım.

"Onun ağzını kapatmamı ister misin, Pete?" aptal gorillerden biri sordu.

"Hayır. Lütfen, onu eve götürmeme izin ver. Onu sakinleştireceğim."

"Artık çocuk değilim. Senin için bu oyunu oynamaktan bıktım, baba. Beni duyuyor musun? Bu iş bitti."

Giancarlo başını salladı. "Haklısın. Senin için bitti, Laura."

Gözlerim onun gözlerine kilitlendi ve tüm vücudum uyuşmuş gibi hissettim. Bunun için beni öldürmez, değil mi? İnsanların beni işte ve okulda beklediğini biliyor olmalı.

"Beni öldüremezsin. Olacaklar..."

Parmağını dudaklarıma koydu. "Gerçekten çok konuşuyorsun, bunu biliyorsun. Bence bir ders alman gerekiyor. Ve bunu yapmak için en iyi yer, eski dostlarımdan yanındadır."

"Ne?"

Telefonunu aldı. Kimi arıyordu? Başka haydutlar mı? Beni kaçırarak birini mi? Bana işkence edecek birini mi?

"Evet. Evime zorla girildiğini bildirmek istiyorum. İzinsiz giren kişi burada."

Oh, hayır. Bu daha da kötüydü.

Hapse geri dönecektim.

Laura

Vücudum hapishane hücresinin soğuk beton duvarına yaslanarak titriyordu. Altımda duran taş bank da daha sıcak değildi. Ama en kötüsü soğuk değildi, kokuydu. Yıkanmamış bedenlerin kokusu, yerdeki lekeler ve ortak hücrenin ucundaki bozuk tuvalet, hatırladığımdan daha kötü kokuyordu.

"Stevens," gardiyan hücreye yaklaşırken seslendi. "Tek telefon hakkını kullanma zamanın geldi."

Hücre kapısını açmak için anahtarları salladı ve ben onun yanından geçtim.

Koridordaki floresan ışık baş ağrımı daha da şiddetlendirdi, bu yüzden telefona ulaşana kadar gözlerimi elimle kapattım.

Anlayacağını bildiğim tek kişiyi aradım. "Laura, sen misin?"

Nereden arıyorsun?"

"Evet, benim, Sam. İlçenin cezaevinden arıyorum."

"Hapiste misin sen!"

"Evet, öyle sayılır."

"Aman Tanrım. Senden böyle bir telefon alacağımı hiç düşünmemiştim. Benden alabilirim, ama senden değil."

"Bir daha böyle bir arama yapmak istemezdim, ama işte buradayım."

"Ne oldu?"

"Uzun hikaye. Babamla ilgili ve bir şekilde yine bu işe bulaştım."

"Oh, kahretsin, Laura. Üzgünüm."

Yutkundum, ama boğazım düğümlendi. Nasıl olur da on beş yaşındayken olduğum yere geri dönebilirdim?

"Bak, senden beni kurtarmanı istemiyorum. Bunun için yeterli paran olmadığını biliyorum. Sadece sesini duymak ve sana iyi olduğumu söylemek istedim. Jim'e bir süre işe gelemeyeceğimi söyler misin?"

"Dostum, çok kızacak. Önce ben, şimdi de sen. Bundan sonra ikimizi de kovabilir."

İnledim.

"Üzgünüm Laura. Bunu söylememeliydim."

"Önemli değil. Muhtemelen haklısın."

Sonra iki hafta sonra final sınavlarım olduğunu fark ettim. O zamana kadar buradan çıkmamın imkanı yoktu, bir mucize olmazsa tabii. Ve benim mucizelerim bitmişti.

"Eminim baban seni kurtaracaktır, Laura."

"Kurtarmayacak. Evde bana çok kızmıştı ve bunun benim için bir ders olduğunu söyleyecektir."

"Ryan ne olacak? Onu arayabilirim..."

"Hayır." Duvara döndüm ve gözlerimi kapattım. "Onu arama. Beni burada görmesini istemiyorum. Geri dönmüş olmaktan zaten utanıyorum. Bilmesini istemiyorum. Böyle değil."

Alnımı ovuşturdum. Migrenim daha da kötüleşiyordu. "Gitmeliyim, Sam. Yargıca kendi savunmamı yapacağım. Şehrin sağladığı avukatlara güvenmiyorum. Uzun zamandır başım belaya girmedi. Bunun bir önemi olmalı, değil mi?"

"Tamam," dedi Sam, ama sesi umduğum kadar ikna edici değildi.

"Hoşça kal, Sam."

"Hoşça kal, Laura."

Telefonu kapattıktan sonra alnımı duvara dayadım. Yıllardır tuttuğum gözyaşları sonunda akmaya başladı, yanaklarımı ıslatıp boynuma sıçradı.

Asla bu işe karışmamalıydım. Babamın kendi sorunlarıyla başa çıkmasına izin vermeliydim. Uzaklaşmalıydım. Neden onun hayatını onun yerine düzeltemeyeceğimi bir türlü öğrenemiyorum? Bu süreçte sadece kendi hayatımı mahvediyorum.

Ama hücrede oturup yaptıklarımı gerçekten düşündüğümde, o malikaneye girmenin tek nedeninin babam olmadığını anladım. Ryan için de girmiştım. Kardeşinin beyzbol topunun çalınmasını hak etmemişti. Bizim yüzümüzden lekelenmeyi hak etmemişti. Çünkü kaçınılmaz olarak, biz Stevens ailesi her şeyi mahvettik.

"Neye bakıyorsun, kaltak?"

Derin düşüncelere dalmıştım, ama kadının öfkeli sesi beni sarsmıştı.

Onun yönüne baktığımı, ama ona bakmadığımı fark edince, "Hiçbir şeye" diye cevap verdim.

"Oh, yani bana 'hiçbir şey' mi diyorsun?"

İşte başlıyoruz.

Bunu birçok kez görmüştüm. Hapsedilen insanlar sıkıldıklarında, kendilerini eğlendirmek için kavga etmeye başlardı. Hayal kırıklığına uğramışlardı ve hayal kırıklıklarını başkalarından çıkarmak her zaman daha iyi hissettirirdi. Bunu biliyordum çünkü ben de öfkem ve kızgınlığım taşıdığında ve artık içimde tutamadığımda birkaç kavga çıkarmıştım.

Gözlerinin içine baktım çünkü herhangi bir zayıflık belirtisi onu daha da kışkırtacaktı. "Öyle demedim."

O yine de ayağa kalktı. Boyu benim iki katımdı ve çelik burunlu iş botları giyiyordu.

Yanımdaki kadın gerildi ve belki de inledi. Ama gözlerim bana yaklaşan tıknaz kadında kaldı.

Adrenalin damarlarımdan akarken, vücudum sabit kaldı. "Bana vuracak mısın?" diye sakın bir şekilde sordum.

Dudaklarını yaladı ve yumruklarını sıktı. "Evet. Sonra da canını yakacağım."

"Gel ve beni al," dedim, göğsümü işaret ederek.

"Muhafız!" yanımdaki kadın bağırdı. "Muhafız, beni buradan çıkarın!"

Ama kimse gelmedi.

Tıknaz olan kadın omzunu indirdi ve tüm gücüyle bana saldırdı. Ayaklarımı yere sağlamca bastırarak çarpışmaya hazırlandım. Hızla ve öfkeyle üzerime geldi. Omzu karnıma çarptı ve beni beton duvara yapıştırdı. Neyse ki, nefesimi kesmemişti

Nefesimi kesmemiş. Dengemi yeniden kazandığımda, gömleğinin altını tutup başının üzerinden çektim. Sonra onu benden uzaklaştırdım. İlk yumruğu atmamam gerektiğini biliyordum.

Öfkelenmiş bir şekilde yumruk attı, ben de eğildim. Bir dizi yumruk attı, ben de çoğunu kaçırdım.

Bir tanesi hariç.

O kaltak çeneme tam isabetli bir yumruk attı.

Şaşkın bir şekilde geri adım attı ve gülümsedi. Ama ben de öyle yaptım.

Artık karşılık verebilirdim.

Yanımdaki korkmuş kadın parmaklıklara koştu ve tekrar bağırdı.

"Birbirlerini öldürecekler!"

Yine de kimse gelmedi.

Tüm öfkem ve hayal kırıklığımı yumruğuma aktardım. Sonra, onu doğrudan burnuna çarptım.

Çat!

Kan her yere sıçradı ve parmaklıklardaki kadın yere düşmeden önce kulakları sağır eden bir çığlık attı. Yere düşmeden onu yakalamak için koştum.

Sırtı benim göğsüme yaslandı ve ben onu duvara yaslayarak oturtmak için sürükledim. Sonra süveterimi çıkardım, sadece siyah tişörtüm kaldı ve tıknaz kadına doğru yürüdüm. Parmaklarının arasından kan sızıyordu ve ben yaklaşıncaya geri adım attı. Süveterimi kaldırıp yüzüne bastırdım.

"Çekil üstümden!" diye bağırdı ama beni itmedi.

"Baskı uygulamalısın, yoksa kanama durmaz."

Muhtemelen gururundan dolayı bir dakika boyunca elimle mücadele etti, sonra pes etti.

Ben de onun yanına oturdum ve kanamayı durdurmak için başını nazikçe geriye doğru çekip duvara yasladım.

"Daha iyi misin?" diye

sordum. "Hayır," diye

mırıldandı.

"Ben de," dedim ve çenemi ovuşturdum. O kız kesinlikle sert yumruk atıyordu.

"Burada ne oldu?" diye sordu odaya giren bir gardiyan.

"Hiçbir şey," diye ikimiz de aynı anda cevap verdik.

Gardiyan yerde yatan kadına baktı, ama kadın dizlerini kucaklayıp başka yere baktı.

Kafasını salladı. "Stevens, benimle gel."

Bir an panikledim. İlk yumruğu ben atmamıştım, ama belki burada kurallar farklıydı. Neler olduğunu anlayana kadar ağzımı kapalı tutup hiçbir şey söylemedim.

Beni küçük bir odaya götürdü. Penceresi yoktu, ama köşede bir kamera gördüm. Odanın içinde sadece dar bir masa ve iki sandalye vardı.

"Burada bekle," dedi ve beni yalnız bıraktı. Kollarımı kavuşturup sırtımı duvara dayadım.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum, ama bacaklarım yorulmaya başlamıştı. Artık gece yarısı olmalıydı.

Plastik sandalyeyi çekip oturdum. Başımı kollarımın üzerine koyup gözlerimi kapattım.

Ryan ve benim birlikte olduğumuz anlar gözlerimin önüne geldi. Onun bara ilk geldiği günü ve numaramı alana kadar pes etmediğini hatırladım. Müzayedeyi hatırlayınca gülümsedim. Dudaklarını ilk kez dudaklarımın üzerinde hissettiğim anı.

Dudaklarımı yaladım ve son buluşmamızı hatırlayarak karnımda kelekler uçuşunu hissettim. Onun masasında. Sırt üstü yatarken. Ryan üstümde...

"Laura," dedi.

Yemin ederim, sesi zihnimde çok netti. Sanki yanımda duruyormuş gibi.

"Laura."

Mmm, inledim. Vücudum, sesinin benim adımlı çağırmasına tepki verdi.

"Laura, uyuyor musun?"

Ne?!

Başımı kaldırdım ve karşımda, siyah pantolon ve gri kazak giymiş Ryan duruyordu. Kollarını kavuşturmuştu, ama yüzümü görünce bana uzandı.

Başparmağı çenemi okşadı ve ben irkildim. Hassas deri çoktan morarmış olmalıydı.

"Düştün mü?"

Başımı salladım.

"Biri sana vurdu mu?" Sesi kızgın geliyordu. Onu daha önce hiç bu kadar kızgın duymamıştım.

Omuz silktim. "Diğer kızı görmelisin."

Bir sandalye çekip önüme oturdu. "Ona vurdun mu?"

Kollarımı kavuşturup gözlerine baktım. "O bana vurduktan sonra vurdum," dedim.

Kafasını salladı. "Böyle bir şey yapacağına inanamıyorum."

Onun sözleri canımı yaktı. Sesinde yargılayıcı bir ton vardı ve bunu yumuşatacak hiçbir mizah yoktu. Belki de en iyisi, benim ona başından beri anlatmaya çalıştığım şeyi görmesiydi. Ben sadece bela demekti. "Evet, benim hakkımda bilmediğin çok şey var."

"Sonunda biraz gerçek."

Bu beni çok kızdırdı. Sırtımı düzelttim. "Hiç yalan söylemedim."

"Dürüst ve açık da değildin."

Öfkem biraz azaldı ve koltuğuma çöktüm. "Bunlar iki farklı şey."

"Bana göre değil," dedi, gözleriyle beni sabitleyerek. Birinin beni hatalarımdan dolayı azarlamasına alışkın değildim.

Çenemi sıktım. Haklıydı. Yalan söylememek de yalan söylemekti.

"Sana hiçbirini anlatmaya hazır değildim," dedim, yüzümü

"Geçmişim hakkında konuşmam." "Şimdi hazır mısın?"

Ellerimi masanın üzerine bıraktım. "Hayır."

Ryan sandalyesini geri çekti ve elini saçlarında gezdirdi. "Siktir, Laura. Çok inatçı olabiliyorsun, biliyor musun?"

"Evet," dedim yumuşak bir sesle ve masaya baktım.

"Bak, bunun sırası değil. Başın büyük belada."

"Kötü görüldüğünü biliyorum. Ama her şeyi hakime açıklayabilirim. Ben sadece babamı takip ederek bu adamın evine girdim. Açık bir kapıdan girdim, yani haneye tecavüz suçu yok. İzinsiz girme suçundan beni ne kadar süre hapis cezasına çarptırabilirler?"

Kısa bir süre gözlerini kapattı. "Seninle ilgili suçlamalar sadece izinsiz girmeye sınırlı değil. Bir suçlama daha eklediler."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni silahlı soygunla da suçladılar. Rossi, ona silah doğrulttuğunu ve yirmi bin dolar talep ettiğini söyledi."

"Evet, bir şey talep ettim," mırıldandım. "Ne talep ettin?" diye sordu.

Nefes aldım ve ona gerçeği söyledim. "Babam Luke'un beyzbol topunu çaldı ve Rossi'ye sattı. Ben de onu geri almak için odaya daldım."

Bana baktı ve yüzünde bir gölge belirdi. Yüzündeki ifadeyi okuyamadım. Kızgın mıydı? Hayal kırıklığına mı uğramıştı? İkisi birden mi?

"Ryan?" Babamın yaptıkları için özür dilemek için elini tuttum. Ama o elini çekti. "Şu anda bunu konuşmayacağız. Önce bununla ilgilenmeliyiz."

"Peki. Gerçek şu ki, bende silah yoktu ve para talep etmedim. Yani, onun sözüne karşı benim sözüm var."

"Ondan daha fazlası var, Laura."

"Neden bahsediyorsun?"

Kafasını salladı. "Peter senin lehine tanıklık etse bile, bir babanın tanıklığı bir polis memurunun tanıklığına karşı hiçbir anlam ifade etmez."

Babamın benim için ifade vermeye cesaret edemeyeceğini ona söylemedim. Ayrıca, ikinci cümlesiyle ne demek istedi?

"Polis sonra geldi," diye açıkladım.

"Hayır, Laura. Görünüşe göre olay yerinde bir polis memuru varmış. O da odadaymış. Giancarlo'nun hikayesini doğruluyor. Babanın ifadesi, seni kurtarmak için yalan söylediği izlenimini yaratacaktır."

"Ama bu doğru değil!"

Bana bakarak gözlerimin içine baktı. Bakışlarındaki şüphe beni mahvetti.

"Bana inanmalısın. Olanlar öyle değildi." "O zaman bana olanları anlat. Her şeyi."

Babamın telefonunu nasıl bulduğumu ve onu Giancarlo'nun evine kadar takip ettiğimi anlattım. Polis gelip beni kelepçeleylene kadar olan her şeyi anlattım.

"Yemin ederim Ryan. Gerçek bu. Yalan söylemiyorum."

Ryan yüzünü ovuşturdu ve tavana bakarak, "Aksini söyleyen dört tanık olduğunu ve senin hikayeni doğrulayan tek kişinin baban olduğunu biliyor musun? Dosyalarını istedim ama bana vermeyeceklerini söylediler. Dosyaları teslim etmelerine sadece sen izin verebilirsin. Bana güveniyor musun?" dedi.

Geçmişim çok çirkindi. Ryan'ın bunu görmesini istemedim. Anlamayacağından ve beni bunun için yargılayacağından endişeleniyordum. Ama şimdi, işte buradaydım. Çenemde bir çürükle, silahlı soygun suçlamasıyla hapishane hücrelerinde oturuyor ve ciddi bir hapis cezasıyla karşı karşıyaydım.

Kaybedecek başka neyim vardı ki?

Onu.

Ryan'ı kaybedebilirdim.

"Hayır."

Alaycı bir şekilde gözlerini devirdi. "Anlamıyorum Laura. Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Neden? Neden bana yardım etmek istiyorsun?"

Belki beni gerçekten sevseydi, her şeyi görmezden gelirdi. "Çünkü..."

Bekledim.

"Çünkü başka kimsin yok. Bana ihtiyacın var, Laura."

Duymak istediğim şey tam olarak bu değildi. Belki de tam tersiydi. Bu beni çok kızdırdı. "Anlıyorum. Yani bunu acıma duygusuyla mı yapıyorsun? Beni kurtaracaksın çünkü bunu yapabilecek tek kişi sensin. Siktir git Ryan."

"Ben öyle demedim."

"Hayatımda çok şey yaşadım. Buraya kadar geldim. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Uğradığın için teşekkürler."

Ellerini saçlarında gezdirdi. Sonra bana dönüp ellerini beline koydu. Gözleri beni sarsan bir yoğunlukla gözlerime delici bir bakış attı. Boğuk bir sesle sordu, "Benden ne istiyorsun?"

Çok fazla.

Yeterli değil.

"Gitmeni istiyorum."

Ryan

Nasıl oldu da roller tersine döndü ve beni hayatından kovuyordu? Boynum ve yüzüm kızardı.

Karşı karşıya olduğu kişinin kim olduğunu biliyor muydu acaba? Giancarlo Rossi hakkında pek bir şey bilmiyordum, ama mafya ile bağlantısı olduğu söylentileri vardı. Hatta bazıları onun mafya patronu olduğunu bile iddia ediyordu.

Hayır. Onu Rossi ile baş başa bırakmayacaktım.

Koridorun sonuna ulaşır ulaşmaz, kaptanın ofisinin penceresine yumruk attım.

"Senin neyin var, Crawford?" diye homurdandı kaptan, masasının etrafından dolaşıp cam kapıyı açarken. İki elini beline koydu.

"Laura Stevens'in davasından sorumlu memurla konuşmam gerek," dedim. Bu sözler, ben daha ne yapacağımı düşünmeden ve kendimi neye bulaştırdığımı anlamadan ağızımdan çıkmıştı. Bana gitmemi söylemişti. Kendini temsil edecekti.

Yapabileceği tüm aptalca, kibirli, inatçı şeylerin en kötüsü buydu.

Kaptan başını eğdi. "*Kim?*"

"Dün gece silahlı soygun suçundan tutukladığınız kadın."

"Peki, onu siz mi temsil ediyorsunuz?"

Tereddüt ettim. Öyle olduğumu söylemek yalan olurdu, ama bir avukat olarak, oturup onun on yıl hapis cezasına çarptırılmasını izleyemeyeceğimi biliyordum. Yüzünde bir çürük bile olmadan bir geceyi bile geçiremiyordu

. Diğer kızın ondan daha kötü durumda olduğunu mu söylüyordu? İnanılmaz.

"Davasına yardım edeceğim." "Peki. Bir dakika izin verin."

Masasına geri döndü ve masasındaki sarı dosya yığınıni karıştırdı. "İşte burada." Bana ince bir dosya uzattı.

"Teşekkürler." Ayrılmadan önce tereddüt ettim. Ofisime geri dönüp dosyayı incelemek yirmi dakika sürerdi. Sonra muhtemelen buraya geri dönüp memuru sorgulamam gerekecekti. "Bunu incelemek için kullanabileceğim bir oda var mı?"

Yüzbaşı kaşlarını çatı ve gözlerini kısarak, "Ciddi misin?" der gibi baktı.

Omuz silktim ve sırtarak, sabırsız değil de utangaç görünmeyi umdum.

"Al," dedi ve sandalyesinden kalktı. "Masamı kullanabilirsin. Zaten biraz ara vermem gerekiyor."

"Teşekkürler, kaptan. Uzun sürmez."

O homurdandı ve bir şeyler mırıldandı, ama ben anlamadım. Zaten benim duymamı istediğini sanmıyordum.

Masasına oturarak, dün geceki olay raporundaki birkaç sayfayı gözden geçirdim. Raporda pek bir şey yoktu. Hırsızlık ihbarı yoktu, sadece silahlı soygun girişimi vardı. Adamlardan biri, kadının Glock 22 kullandığını bildirmişti. Raporda adı geçen tek kişiler, Memur Tom Brennon ve evin sahibi Giancarlo Rossi idi. Rossi'ye göre, Memur Brennon, kadının Rossi'den kasasından yirmi bin dolar vermesini talep etmesinden kısa bir süre sonra kadını silahsızlandırmıştı.

Kadın maske takmamıştı ve Rossi için ufak tefek işler yapan babası tarafından ihbar edilmişti. Yani Rossi'ye göre, kadın o gece onu soymayı planlamıştı.

Babası suç ortağı olarak değil, sadece masum bir tanık olarak adlandırılmıştı.

Silahta parmak izi yoktu, ancak kadının eldiven giydiği iddia edildi. Eldivenlerin nerede olduğu belirtilmedi, çünkü delil listesinde yer almıyorlardı.

Tek kanıt, bir polis memurunun ve zengin bir piçin ifadesiydi. Ama sistemde yeterince uzun süre bulunmuştum ve bunun bir mahkumiyet için yeterli olacağını biliyordum.

Son sayfaya çevirdiğimde, neredeyse boş olduğunu, sadece bir isim ve telefon numarası olduğunu fark ettim. Bunu telefonuma kopyaladım ve daha sonra aramak için not aldım.

İlk adım, Laura için bir savunma hazırlamaktı. Laura'nın olaylarla ilgili anlatımını doğrulamak için babasını da bu işe dahil etmem gerekiyordu. Ancak Laura'ya da söylediğim gibi, babası kabul etse bile, onun ifadesi bir polis memurunun ifadesine kıyasla önyargılı görünecekti.

En iyi strateji, polisin ifadesinde boşluklar bulmak olacaktı. Makul şüpheyeye yol açana kadar onu sorgulamak.

Masadan kalkıp koridordan resepsiyona doğru yürüdüm. "Memur Brennon ile görüşmem gerekiyor."

Adımı sormadı. Muhtemelen kim olduğumu zaten biliyordu. Kasabadaki çoğu insan ailemi tanıyordu.

Ya da belki de kaptan ona bahsetmişti. Koridorun sonundaki bir ofise baktı.

"O burada değil."

Kaşlarımı kaldırdım. "Onu nerede bulabilirim?"

"Bugün izinli. Bilmiyorum."

Cevabı çok hızlıydı. Yüzünden anladım. Benden kurtulmaya çalışıyordu. İsim etiketine baktım, sonra sesimi sertleştirdim ki yanlış anlaşılma olmasın.

"Memur Kilpatrick, bu bir soruşturma için. O telefonu alıp onu aramanızı istiyorum." Kolunun yanındaki telefona anlamlı bir şekilde baktım.

Gözlerime baktı. "Bunu yapmak zorunda değilim."

Gülümsedim ve masasına yaslandım. "Oh, kesinlikle yapmak zorundasınız. Çünkü yapmazsanız, bir yargıçtan sizi mahkemeye itaatsizlikten tutuklamasını ve para cezası vermesini isteyeceğim. Başka bir neden istiyorsanız, siz yapana kadar bu masadan ayrılmayacağımı söyleyeyim. Öyleyse, o telefonu alıp Memur Brennon'u hemen aramak için size en uygun nedeni siz seçin."

Gözlerini kısarak baktı. Genelde insanları korkutan tarafın o olduğunu ve rollerin tersine dönmesinden hoşlanmadığını düşündüm.

"Peki. Onu arayacağım. Ama şuraya oturman gerekiyor." Öndeki birkaç siyah plastik sandalyeyi işaret etti.

Ben de başımı salladım ve sandalyelere doğru yürüdüm, ama oturmadım, Brennon'u aramasını bekledim.

Telefonu aldı ve arkasını döndü. Belki de benim dudak okuma uzmanı falan olduğumu düşündü.

"Birazdan gelir," dedi ve uzaklaştı. Bacaklarımı çaprazlayarak oturdum ve bekledim.

Ve bekledim.

Saatime bakmamıştım ama yaklaşık bir saat geçtiğini tahmin ettim.

Sonunda ön kapı açıldı ve kafası traşlı ama saç çizgisi belirgin şekilde seyrekleşmiş orta yaşlı bir adam içeri girdi.

Ellerini bej ceketinin ceplerine soktu ve bana döndü. "Beni aradığını duydum," dedi.

"Evet."

"Ne istiyorsun?" diye sordu, kollarını kavuşturarak.

"Dün gece hakkında seninle konuşmam lazım."

"Ben zaten ifademi verdim. Dosyada okuyabilirsiniz."

Gülümsedim. "Nasıl işlediğini biliyorsunuz, memur bey. O yüzden, bu konuda benimle tartışmayı bırakın ve oturun."

O, homurdanarak yanıma oturdu ve önüne bakarak sabit bir şekilde baktı. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Her şeyi. Öncelikle Giancarlo Rossi'nin evinde neden bulunduğunuzla başlayalım."

"Maaşım berbat. Bu yüzden ek iş olarak güvenlik görevlisi yapıyorum. Bay Rossi müşterilerimden biri."

"Yani o gece onun için çalışıyordun."

Ellerini uyluklarına sürttü. "Evet, öyle denebilir." "Rossi'nin dün gece kendi evinde neden güvenliğe ihtiyacı vardı?"

Yüzünü başka yöne çevirdi. "Başarılı bir iş adamı ama çok düşmanı var. Çoğu gece yanında birinin olmasını ve hiçbir şeyin olmamasını istiyor."

"Her gece onun için çalışıyor musun?" "Ben ve ortağım dönüşümlü olarak çalışıyoruz."

Brennon, Rossi'nin maaşlı çalışanıydı, bu yüzden onun için yalan söylemek için iyi bir nedeni vardı. Ama bu, mahkemede yalan yere yemin etmek için yeterli olur muydu?

"Ailen var mı, Brennon?"

"Ne?" Yüzü birden bana dönerek bana bakmaya başladı. Gözleri tedirgindi. "Bunu neden bilmek istiyorsun?"

Bilmiyordum. Ama tepkisi bana doğru yolda olduğumu gösterdi. "Sadece bütün gün çalışıp bütün gece evden uzak kalarak nasıl başa çıktığını merak ettim. Bir eşin bundan pek memnun olmayacağını düşünürdüm."

"İşimin gerekliliklerini anlıyor. Neye bulaştığını biliyordu."

"Anlıyorum."

"Peki ya çocukların?"

"Çocuklarımı bu işe karıştıрма!"

Çocukları olduğunu bilmiyordum ama bu konuda çok hassas olduğu belliydi. "Sorun değil," dedim. "Laura eve girdiğinde neredeydin, söyle bana."

"

O hikayesini anlattı. Ben onun ifadesinden farklı olan bazı küçük ayrıntıları not aldım. Örneğin, Laura'nın ateş etme pozisyonu. Brennon, Laura'nın silahı hemen Rossi'ye doğrulttuğunu ve tereddüt etmediğini söyledi, ancak ifadesinde Laura'nın silahı odaya doğru salladığını söyledi. Bu, onun ifadesini reddetmek için yeterli değildi, ama belki yeterince şüphe uyandırabilirdim.

"Peki, tam olarak ne zaman eldivenlerini çıkardı? Silahı elinde tutuyorsa ve siz onu silahsızlandırdıysanız, hala eldivenleri giyiyordu, değil mi?"

Dudaklarını araladı ve tavana baktı. "Uh, onu kelepçelediğimde çıkarmış olmalı."

"Bu zor olmuş olmalı." Omuzlarını silkti.

"O zaman neden onları delil olarak toplamadın?"

Bacağı titriyordu.

"Dedektiflerin daha sonra kanıt olarak toplayacağını düşündüm."

"Ama almadılar. Laura'nın üzerinde veya odada eldiven yoktu. Bunu nasıl açıklıyorsunuz?"

"Bilmiyorum," dedi, sesi ilk kez yükseldi. "Belki babası kargaşada onları almıştır. Belki onu korumak için saklıyordur."

korumak için saklıyor."

Arka dişlerimi sıktım. Yalan söylüyordu. Bundan emindim. Ama yine de bunu kanıtlamam gerekiyordu.

Dümdüz önüne bakıyordu. "Burada işimiz bitti mi?"

Brennon'un bacağı daha hızlı sallanmaya başladı. Susup cevaplarında temkinli davranmaya başlayacağından endişelendim.

Daha sonra tekrar denemek ve birkaç ayrıntıyı daha değiştirmesini ummak daha iyiydi.

Onu kendi yalanlarıyla yakalayın.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler memur bey. İletişimde kalacağımızdan eminim."

O homurdandı ve ayağa kalktı. Onun kapıdan çıkmasını izlerken, detaylar hala zihnimde tazeyken ikinci görgü tanığıyla görüşmeye karar verdim.

Rossi'yi hata yapmaya zorlayabilirsem, Laura davayı kazanma şansı yakalayabilirdi.

*

Rossi'nin mahallesi, adını duymuş olduğum ama hiç ziyaret etmediğim bir yerdi. Kasabanın diğer tarafında, Little Italy'nin yakınındaydı. Sokağındaki evler 5000 fit kareyi aşıyordu ve bahçeleri en az bir dönüm büyüklüğündeydi. Burası zengin mahallelerden biriydi, ama beni buraya çekecek bir fırsat ya da ev partisi hiç olmamıştı.

Devasa bir eve giden uzun çakıl yol, evin modern beton mimarisiyle uyumsuz görünüyordu.

Kim olduğumu söylediğimde güvenlik görevlisi kapıyı hiç sorun çıkarmadan açtı. Belki de bu, Rossi'nin kanunla ilk kez karşılaştığı durum değildi.

O, kısa bir süre önce New York'un kuzeyine taşınmıştı ve ben onu büyük hayır etkinliklerinde ara sıra görüyordum. Benim yaşlarımda görünüyordu. Nereli olduğunu veya ne tür bir iş yaptığını sormamıştım. Colton genellikle yeni müşteriler bulmakla ilgilenirdi.

Ama kokteyl partilerinde ve akşam yemeğinde duyduğum azıcık bilgiden sonra, bu adamı daha yakından tanımak için can atmıyordum. Yine de, işte buradaydım, onu sorgulamaya hazırdım.

Beton merdivenleri çıkarken, farklı açılardan çekim yapan en az üç güvenlik kamerası olduğunu fark ettim. Kapı zili de kamera bulunanlardan biriydi. Peki, Laura bu adama nasıl gizlice yaklaşabilmişti?

Kimse kameraları izlemiyor muydu, yoksa adam onun evine girmesini mi istiyordu?

Gri takım elbiseli, ceketi ona biraz uzun gelen bir adam kapıyı açtı.

"Görmeye geldim, Bay Rossi."

Kapıyı daha fazla açtı. Bunu içeri girmem için bir davet olarak kabul ettim.

İçerisi beklediğimden daha karanlıktı. Zeminler koyu renkli ahşaptan, mobilyalar siyah deriden yapılmıştı ve perdeler bile aynı koyu renkli malzemeden yapılmış gibi görünüyordu. Odayı aydınlatacak pencereler azdı ve duvarlardaki sanat eserleri koyu kırmızı, kahverengi ve siyah renklerdeydi.

"Crawford," dedi bir adam merdivenlerin üstünden. Gömleğinin kol düğmelerini çekip kravatını düzeltti.

"Sizin için ne yapabilirim?"

"Dün geceki olay hakkında sizinle konuşmak için geldim. Laura'nın davasında onunla birlikte çalışacağımı bilmenizi isterim."

"Yani beni sorgulamaya mı geldin?"

Onun doğrudan tavrına şaşırarak, bir an tereddüt ettim. "Evet."

Ben de aynı şekilde doğrudan cevap versem iyi olur.

Gülümsedi ve siyah deri koltuklardan birine oturmam için eliyle işaret etti. Kumaş oldukça yumuşaktı, kesinlikle İtalyan derisiydi. Kolumu koltuğun üzerine koydum.

"Peki, bana tam olarak ne olduğunu anlatır mısın?"

Gülümsedi. "Onun avukatı olarak, raporu çoktan okumuşsundur."

Ben de ona sırtıtarak karşılık verdim. "Senden duymak istiyorum."

Ahşap döşemeli sandalyeye yaslandı ve bacaklarını uzattı. Sanki evinde sıradan bir olayı anlatır gibi önceki gecenin olaylarını anlattı. Sesinde hiçbir değişiklik, tereddüt ya da hata yoktu. Onun anlattığı olaylar, verdiği raporla tam olarak örtüşüyordu.

Bu adam ne aptal ne de amatördü, bunu anladım.

"Tamam. Kayıp eldivenlerle ilgili bir sorun var gibi görünüyor. Nerede olabilecekleri hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır. Laura'nın babasına danışsanız iyi olur diye düşünüyorum."
Gözlerimi kısarak baktım. "Bunu söylemen ilginç. Memur Brennon da tam olarak bunu önerdi. Sizi aradı mı?"

"Hayır."

Bir şey saklıyorlardı.

"Laura'nın babası sizin evinizde ne yapıyordu?"

"Benim için bazı ufak tefek işler yapıyor."

"Mesela?"

"Bazen şoförlüğümü yapıyor, bazen de... benim için bazı eşyaları alıyor."

Onun ağzından kaçırıldığı bu sözler kalbimi çarptırdı. Luke'un beyzbol topunu çalması için babasından rica mı etmişti? Bu onun fikri miydi?

"Ne tür eşyalar?"

Gülümsedi. "Şu, bu."

"Daha açık olmalısın."

"Öyle mi?" diye alay etti ve gözleri parladı.

Bu sorgulamanın her saniyesinden zevk alıyordu ve ben nedenini anlamıyordum. Masum kadınları işlemedikleri suçlarla suçlamaktan zevk mi alıyordu?

Soğukkanlılığımı kaybettim. "Ne oyun oynuyorsun?" Tanığı çok erken zorlamamanın daha iyi olduğunu biliyordum. Hatta, onun kürsüye çıkmasını bekleyip, onu sıkıştırarak çöküp çökmeyeceğini görmek istiyordum. Ama onun kendini beğenmiş gülümsemesi beni gerçekten rahatsız ediyordu ve o ifadeyi yüzünden silmek istiyordum.

Gülümsemesi genişledi ama tek kelime etmeden bekledi.

"Senin ve çalıştığın o polisin geçen gece hakkında yalan söylediğinizi biliyorum."

"Neden yalan söyleyeyim ki?"

Çenem seğirdi. Bu konuşmada üstünlüğümü kaybetmiştim ve kendime çok kızgındım. Bir adım geri çekildim ve derin bir nefes aldım.

"Bak, bu ciddi bir suçlama. Uzun süre hapis yatabilir."

"Müşterine çok bağılıymışsın gibi, fazlasıyla endişeli görünüyorsun. İkiniz çıkıyor musunuz?"

Kafamı salladım. "Burada soru soran benim."

Omuz silktili. "Bence benim sorularım daha ilginç."

"Sen bir iş sahibisin, değil mi?"

Bana bakarak, muhtemelen ne demek istediğimi anlamamı bekliyordu. Bu adamın gururuna hitap etmekten başka ne yapacağımı bilmiyordum. "Yanlış suçlamalarda bulunmak işine yaramaz, değil mi?"

"İşimi ben düşünürüm. Ve burada işimiz bittiyse, bence gitmelisin."

Gülümsemesi kayboldu. İşinden bahsetmekten hoşlanmıyor gibiydi.

"Tam olarak ne iş yapıyorsunuz?"

Beni değerlendirerek bekledi. Bir şeye karar veriyordu.

"Benim hakkımda gerçekten hiçbir şey bilmiyorsunuz, değil mi?" Başını eğdi ve gözlerini kısarak baktı. "Sen ve ben birbirimize çok benziyoruz."

Kafamı salladım. "Sanmıyorum. Ben senin gibi değilim."

Gülümsemesi geri döndü. Bu, ona tekrar yumruk atmak istememe neden oldu. "Kendimi veya işimi korumak için asla masum bir kadını hapse göndermezdim."

Kollarını kavuşturdu. "Bugün bulunduğum yere iyi davranarak gelmedim."

Adi herif.

Kendisi korunabildiği sürece bu süreçte kimi incittiği umurunda değildi.

"Bu iş burada bitmedi."

"Sana garanti ederim, bitmedi."

Bu bir tehdit miydi?

Ona yaklaştım, yüzüm onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. İki adam yaklaştı ama Rossi elini kaldırdı.

"Senden korkmuyorum." Kafamı salladım. "Ya da adamlarından." "Sevindim. Korkarsan eğlenceli olmazdı."

"Bu bir oyun değil. Birinin hayatını mahvedebilirsin."

Yüzü soğudu ve gözleri tüm neşesini kaybetti. "Hayatları mahvetmekten ne anlarsın ki?" diye alaycı bir şekilde sordu. Gözleri bana cevap vermem için meydan okudu.

Nefes verirken, bu adamla bir yere varamayacağımı anladım. Hikayesi çok sağlamdı ve onu korkutamazdım. Laura'ya yardım etmek için başka bir yol bulmam gerekecekti.

Kollarımı sıvadım ve uzaklaştığ. Ama ön kapıya ulaşmadan önce, tekrar ona dönüp baktım.

"Bana kardeşimin beyzbol topunu geri vereceksin. Sana *garanti* sana garanti ediyorum."

Kaşlarını kaldırdı ve sahte bir kaş çatma yaptı. "Ne beyzbolu?"

Gölmekten kendimi zor tuttum.

Ön kapıyı açtım ve arkamdan sertçe kapattım.

Ryan

Rossi'nin garajından keskin bir dönüş yaparken araba kaldırıma çarptı. Oradan bir an önce uzaklaşmak için hızlandığımda tekerlekler gıcırdadı.

Direksiyona yumruğumu vurmak kendimi daha iyi hissettirmedi. Hukuk fakültesinde ve kardeşim Colton'dan duyduğum tüm küfürleri söylemek de öyle.

Hayır. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak tek şey, bu davayı kazanmanın bir yolunu bulmaktır.

Ön kapıma vardığımda gökyüzü kararmıştı. Arabayı ön tarafa park ettim ve içeri girdim. Kanepeye uzandım, sırtımı dayadım ve gözlerimi kapattım. Düşünmem gerektiğinde bunu yapardım. Davayı gözümün önüne getirip, dikkatim dağılmadan zihnimde bilgileri bir araya getirirdim.

Brennon ile yaptığım röportajı gözden geçirdim, ama şimdilik ne yapacağımı bilmiyordum. Rossi ile yaptığım konuşma ters gitmişti ve şu anda bunu düşünmek istemiyordum. Aklımda Laura'nın dosyasında bulunan belgeler vardı. Olay raporu, görgü tanıklarının ifadeleri ve son sayfada bir isim ve telefon numarası.

Bu kişi kimdi?

Oturarak telefonumu aldım ve aldığım notu açtım. İsmi tekrar okudum ve telefon numarasını çevirdim.

Cevap vermese de şaşırımdım. Saat geç olmuştu.

"Alo?"

"Xavier Chavez mi?"

"Evet. Kimsiniz?"

"Benim adım Ryan Crawford. Laura Stevens'in avukatıyım."

"Laura Stevens... Ah, evet. Onu hatırlıyorum. O iyi biri, değil mi?"

Kalbim iki kat hızla çarpmaya başladı ve göğsüme vuruyordu.

Laura'yı nereden tanıyordun?

"Başı biraz belada. Laura'yı en son ne zaman gördüğünüzü sorabilir miyim?"

"Oh, en az on yıl önce olmalı. Belki on iki yıl."

"Anlıyorum. Ve şey..." Onun kim olduğunu bilmediğimi belli etmeden ilişkilerini nasıl sorabilirim? "Şey, sana tekrar ihtiyacı olabilir. Karakola gelebilir misin?"

"Size ne sunabileceğimi bilmiyorum, Bay Crawford. Laura serbest bırakıldığından beri onunla konuşmadım. Artık onun şartlı tahliye memuru değilim, bu yüzden size hiçbir konuda yardımcı olamam."

Serbest bırakılmak mı?

Siktir. Laura'nın geçmişi, arkadaşları, fotoğrafları ve sosyal medyası olmayan sıkıcı bir hayat sürdürdüğü için yok değildi. Geçmişi boş değildi. Islahevine gittiği için mühürlenmişti.

"Anlıyorum. Sizi tanık olarak çağırmamız gerekirse, iyi bir karakter tanıklığı yapabilir misiniz?"

"Elbette. Laura örnek bir mahkumdu. Ama dediğim gibi, bu on yıldan fazla bir süre önceydi."

"Teşekkür ederim." Telefonu kapattım, başka bir şey söyleyemedim ağlamaya başladım.

İnanamıyordum. Laura bir suçluydu. Tutuklanmış ve hapse gönderilmişti. Kayıtları mühürlenmiş olduğu için reşit olmadığı anlaşıyordu.

Rossi'ye silah doğrultmuş olması mümkün müydü? Şimdi de bana yalan mı söylüyordu? Bunların hepsi beyzbol topunu, sonra da parayı almak için bir dolandırıcılık mıydı ve her şey ters mi çıkmıştı?

Kendime, Laura'ya ve dünyaya kızgın olarak, tüm gücümle bağırdım.

Yine anne babasını kaybetmiş yedi yaşındaki çocuk gibi hissettim kendimi ve teyzesinin görüldüğü gibi biri olmadığını anlayan on yaşındaki çocuk gibi.

olduğunu fark eden on yaşındaki çocuk gibi hissettim.

Annemin sadık, kız arkadaşımın samimi olduğuna inanan bir adam olmak istedim. Ama ben bunların hiçbirisi değildim. İnsanların yalan söylediği, gerçeği sakladığı ve aldattığı bir adamdım.

Gözlerimin arkasında gözyaşları birikti ve onları tutmak için yumruklarımı gözlerime bastırdım.

Anneme karşı çıkamazdım ve teyzemle konuşmak da istemiyordum, ama en azından bir açıklama yapmadan Laura için başka bir şey yaparsam kendimi affedemezdim. Bana en azından bunu borçluydu.

*

Telefon görüşmesini yaptıktan sonra, bu sefer kendimi sakinleştirmek için çok daha yavaş bir şekilde istasyona doğru sürdüm. Ona öfkeli bir boğa gibi saldırmak istemiyordum. Öyle bir insan olmak istemiyordum.

Laura ile görüşmek istediğimde, geç saat olmasına rağmen kimse beni durdurmadı. Yüzümdeki öfke belli olmalıydı.

Daha önce olduğu gibi aynı küçük odada beklerken, sandalyeye yaslandım ve parmaklarımı masaya vurdum. Parmaklarımın masaya vurması sinirlerimi yatıştırdı.

Bir memur kapıyı açtı ve Laura'yı içeriye yönlendirdi. Bu sefer ona kelepçe takmışlardı. Acaba yine kavga mı etmişti diye merak ettim. Çenesindeki morluk koyulaşmıştı ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı, ama yeni izler yoktu.

"Çıkarın bunları," emrettim.

"Yapamayız..."

"Çıkarın dedim." Memura baktım. Başını salladı ve dediğimi yaptı.

Laura bileklerini ovuşturdu ve önümdeki koltuğa oturdu. Omuzları ve başı öne eğilmişti.

"Uyuyabildin mi?" "Hayır."

"Seni özel bir hücreye nakletmek için ne yapabileceğime bakacağım. En azından orada dinlenebilirsin."

Masaya bakarak başını salladı. Bir an için arkasını dönüp ona hiçbir şey sormamayı düşündüm. Yorgun görünüyordu, ama bu konuyu bu gece halletmezsek, burada kalış süresi uzayacaktı.

Boğazımı temizledim.

"Avukatın olarak, geçmişinle ilgili her şeyi bilmem gerekiyor."

Masadaki bir izi tırmaladı. "Sen benim avukatım değilsin. Kendimi temsil ediyorum."

"Peki. O zaman sana yardım edeceğim."

Tartışmadı. En azından bu bir ilerlemeydi.

"Brennon ve Rossi ile konuştum. Bazı ipuçlarım olabilir, ama her şeyi bilmem gerekiyor. Geçmişinizin onlarla bir ilgisi var mı?"

Kafasını salladı.

"Bu senin ilk kez hapse girmen değil." Bu bir soru değildi. Kafasını kaldırdı ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bay Chavez ile konuştum."

"Nasıl?"

"Adı ve numarası dosyanızdaydı." "O sana hiçbir şey söyleyemez."

"O yapmadı. Ama sen yapacaksın."

Kadın tekrar başını salladı. "Hayır, söylemeyeceğim. Bu, şu anki durumumla hiçbir ilgisi yok, bu yüzden mahkemede kabul edilemez."

"Peki. Avukatın olarak bana söylemek istemeyebilirsin, ama yattığın adam olarak? O adam olarak bunu bilmeye hakkım var mı?"

Gözlerime bakarak öne doğru eğildi. "Hayır."

"Lanet olsun, Laura. Sana yardım etmeye çalışıyorum." Küçük odada bir aşağı bir yukarı yürüyordum. "Neden?"

"Çünkü... çünkü hapse girmeyi hak etmiyorsun, özellikle de işlemediğin bir suçtan dolayı."

"Kaybedeceğimi mi düşünüyorsun?"

Ona dönüp baktım. "Evet," diye fısıldadım. "Bak, duruşmada geçmişini kabul edilebilir kılacak kanıtlar ortaya çıkabilir. Hazırlıklı olmalıyım, sonra telaşlanmak istemem. Sadece ikimiz varken, benden bir şeyler sakladığını hissetmeme rağmen, bu konuda sana baskı yapmadım. Ama itiraf etmeliyim ki, bunu hiç hayal etmemiştim."

İç geçirdim. "Bitti. Artık saklanmak yok. Bana her şeyi anlatmalısın." Ellerimi belime koyup karar vermesini bekledim. Mantıklı davranmasını bekledim.

Tavana bakarak gözlerini kapattı. Kafasını salladığında, hiçbir şey söylemeyeceğini düşündüm.

Sonra keskin bir nefes aldı ve sözler dökülmeye başladı.

“Babam ilk kez aşırı dozda uyuşturucu aldığında ben on iki yaşındaydım.” Sesi sakindi, ama gözleri kapalı kalmıştı. “Altı ay sonra tekrar aynı şey oldu. Ondan sonra, onu hayatta tutmak için hangi ilaçları vermem gerektiğini sağlık görevlilerine sordum. Bunun tekrar olacağını biliyordum. Ve oldu da. Yıllarca eve geldiğimde babamı yerde ölü bulmaktan korkuyordum. Ne zaman bir şey düşürse, odaya koşardım, onu orada yatarken bulmamayı umarak. On dört yaşındayken kalbini tekrar attıramadım. Onu kaybettiğimi sandım.” Sesi titredi. Ona uzanmak istedim, ama kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuştu. Gözleri sıkıca kapalıydı.

“Bu benim için kırılma noktası oldu. Ona ya uyuşturucuyu bırakması ya da benim kaçacağım olduğunu söyledim. Tehdit işe yaramış gibi görünüyordu. Uyuşturucu kullanmayı bırakmadı ama en azından bir daha aşırı doz almadı. Hayatını değiştirdiğini düşündüm. Ama sonra polis kapımızı çalmaya başladı. Babamı birçok kez tutukladılar. Yalan söyledik. Annemin hala bizimle yaşadığını söyledik. Ben koruyucu aileye gitmek istemedim ve annem babam hapisteyken benimle kaldı. Ama o yıllar çok zordu.”

Sonunda gözlerini açtı. Bana bakmadı. Gözleri hala tavana bakıyordu. Onun soğuk tavırlarının, donmuş kalbimin etrafındaki buzu eritmeye başlaması ironikti.

“Bütün gece dışarıda kaldım, dersleri asmaya başladım ve hatta tutuklanmaya başladım. Başlangıçta küçük şeylerdi. Esrar içmek, yerel marketten hırsızlık yapmak gibi. Bir veya iki geceden fazla hücrede kalmamı gerektirecek şeyler değildi.”

Onun karşısına oturdum. Elimi onun eline uzatmak için can atıyordum, ama ona dokunursam konuşmayı keseceğinden endişeleniyordum. “Bütün bu olaylarda annen neredeydi?”

O içini çekti ve sonunda başını eğdi. Sesindeki donukluğa rağmen yüzünde hüznün belirdi. “Annem beni kurtarır, sonra da ertesi gün kendi işine giderdi. Bebekken bile benimle başa çıkamıyordu. Kontrolsüz bir genci idare etmesi imkansızdı.”

Bu korkunçtu. Bu, benim terk edilme korkularımı tetikledi, ama geri kalanını da duymam gerekiyordu. "Devam et," dedim.

"On beşinci doğum gününden kısa bir süre sonra, eve geldiğimde mutfak masasının üzerinde bir sürü uyuşturucu buldum. Ve sadece esrar da değildi. Üst üste yığılmış kokain torbaları ve her yere dağılmış küçük plastik torbalar vardı."

Dudaklarını ısırды, çenesi titredi ama hemen kendini kontrol altına aldı.

"Babam nefes nefese, soluk soluğa ön kapıdan içeri girdi. Ona bağırarak masayı işaret ettim ve ne olup bittiğini sordum. Endişelenmememi, her şeyin kontrol altında olduğunu söyledi. Bir torba aldı ve tek kelime etmeden evden çıktı."

Elim masanın üzerinde onun eline yavaşça yaklaştı. "Ne yaptın?"

"Kızgındım. Masadaki hiçbir şeye dokunmak istemiyordum. Onun dağınıklığını temizlemeyecektim ve o şeylerle hiçbir ilgim olmayacaktı. Aptal bir ergen gibi davranmanın bir şey olduğunu biliyordum, ama uyuşturucu satmak başka bir şeydi. Bu yüzden odama gittim, kulaklıklarımı taktım ve kendimi yatağa attım."

O boğazını temizledi ve ben odada su arayarak göz gezdirdim. "Sana bir şişe getireyim," dedim ve koltuğumdan kalktım. Elini elime koydu ve başını salladı. Yüzündeki kararlılıktan anlaşıldığı kadarıyla, bu hikayeyi anlatmak istiyordu. Hemen. Başımı salladım ve oturdum.

"Çılgınlık başladığında rüya gördüğümü sandım. Erkekler bağılıyor, kapılar duvarlara çarpıyor ve sonra yatak odamın kapısı yıkılıyordu. Üç polis memuru odamda duruyor, silahlarını çekip bana doğrultuyorlardı.

"Kahretsin," diye fısıldadım, korkunç sahneyi hayal ederek. Bu herkes için korkunç bir durum olurdu, ama özellikle on beş yaşındaki bir çocuk için.

"Ben çılgılık attım. Onlar bağırdı. Beni vuracaklarını sandım. Ellerimi havaya kaldırarak ağladım. Bir memur bana kelepçe taktı ve beni yatak odamdan dışarı çıkardı. Diğer iki memur mutfak masasının yanında duruyordu."

Ellerini masaya yumruk attı. Hikayenin nereye varacağını bilmiyordum ama mutlu sonla bitmeyeceğini biliyordum.

"Uyuşturucu yığınlarına bakarak, memurlardan biri babamın nerede olduğunu sordu. Ona evde olmadığını söyledim. Eğer bunu ona yüklerlerse

babamın üzerine kalırsa, uzun süre hapis yatardı. Ayrıca reşit olmadığım için hapse girmeyeceğimi de biliyordum. En azından öyle düşünüyordum.” “Ah, Laura,” dedim, sesim, yetişkin olmak zorunda

kalan bu kız için

“Ona uyuşturucuların benim olduğunu söyledim. Masadaki memur başını eğdi. ‘Gerçekten mi? Senin mi?’” Memurun sesini tak

“Ona uyuşturucuların benim olduğunu söyledim. Masanın önündeki memur başını eğdi. ‘Gerçekten mi? Senin mi?’” Memurun sesini taklit etmeye çalıştı, sesi düşük ve kısık çıktı.

“Ben başımı salladım. ‘Babam eve gelip uykuya dalmadan önce onları saklayacaktım. Hepsi benim,’ dedim onlara.

“Peki, bunu yargıca açıklayabilirsin. Bizimle geliyorsun,” dedi.

“Bunu yargıç ve avukatıma açıkladım. Babam da benim hikayemi doğruladığı için, bize inanmaktan başka çareleri yoktu. Naif bir şekilde, bir veya iki ay çocuk hapisanesinde kalacağımı düşünmüştüm. İki yıllık hapis cezasını beklemiyordum. Daha önceki suçlarım ve evimde bulunan uyuşturucu miktarı nedeniyle yargıcın bana daha ağır bir ceza vermekten başka seçeneği olmadığını söylediler. Yıkılmışım. Babamın itiraf etmesini bekliyordum, ama yetişkin hapisanesinde çok daha uzun süre kalacağını biliyordum. En azından ben ıslahevine gönderiliyordum.”

Ne oluyor lan? İki yıl! Üstelik o suç bile işlemedi. Böyle anlarda sistemi nefret ediyordum.

Laura elini yüzüne götürdü ve ağzını acı çekiyormuş gibi sıktı. “Hikayeleri duymuştum, ama gerçekliğe hazırlıklı değildim. Korkunçtu. Yemekler iğrençti, geceleri ışıkları hiç kapatmıyorlardı, bu yüzden uyuyamıyordum. Diğer kızlar ise... Toplumun onları hapsetmesi gerektiğini düşünmesinin bir nedeni vardı ve ben bu nedenleri her gün yüzümde, vücudumda ve duygularımda hissediyordum.”

Tanrım. Bu sefer, elini tuttum ve iki elimle kapattım. Parmakları buz gibi soğuktu, ama sözleri buz gibi kalbimi eritmişti ve şimdi daha hızlı atıyordu. Üzgün ve kızgındım. Ama en çok adalet istiyordum. “Babanın sana bunu yaptığına inanamıyorum,” dedim ve hemen sözlerimden pişman oldum. Onu teselli etmek istemiştım, ama yüzü sertleşti ve çenesi titredi.

“Bana her şeyi anlattığına sevindim. Bu bir uyuşturucu suçu olmadığı için, bu konu gündeme gelmemeli. Ancak, duruşmaya çıktığında

daha önce tutuklandığını veya ıslahevinde kaldığını söyleme. Savcı bu soruları sormaz, ama sen bir şekilde bunlardan bahsedersen, o zaman ona geçmişine girmesi için kapıyı açmış olursun. Anladın mı?"

Kız başını salladı.

"Tamam. Bir sonraki adım, babanı da hikayeni doğrulaması için ikna etmek." Artık elini bırakmam gerektiğini biliyordum, ama yapamadım. Parmakları hala soğuktı.

O, hiç esprisi olmayan bir kahkaha attı. "O bunu yapmayacak."

"Tabii ki yapacak," diye homurdandım.

"O zaman yapmadı, şimdi de yapmayacak. Babam sadece kendini düşünür."

"Yakında öğreneceğiz." Bir süre sonra, gözlerini bana çevirdiğinde ekledim. "O burada."

"Burada mı? Nasıl?"

"Buraya gelirken onu aradım. Onun ifadesine ihtiyacımız var, Laura. Onun tanıklığı olmadan, hiç şansımız yok."

Ellerini benimkilerden çekip koyu renk saçlarını okşadı. "O zaman her şey bitti demektir."

Sesindeki yenilgiyi hissettiren tını hoşuma gitmedi. Yorgundu, ama umudunu kaybetmemeliydi. Umutsuzluktan kurtulmak zorlu bir tırmanıştı.

Bir an daha boşa harcamak istemediğimden, dışarı çıkıp memurla konuşmaya gittim.

"Dışarıda bekleyen Bay Stevens var mı?"

"Evet, efendim. On dakika önce geldi." "Güzel.

Şimdi içeri girebilir."

Memur masasından kalktı. Geri döndüğünde, kısa kahverengi saçlı ve dağınık kahverengi ceketli bir adam onun yanında yürüyordu.

Biraz çaba gerektirdi ama elimi uzattım. "Bay Stevens. Ben Ryan Crawford. Kızınızın avukatı olacağım. Beni takip edin."

Beni tanıdığından ya da benim için çalıştığından bahsetmedi. Ben de bundan bahsetmemek en iyisi olduğunu düşündüm.

Onu Laura'nın odasına götürdüm ve yanındaki sandalyeyi işaret ettim. "Lütfen oturun."

Laura'ya doğru yürüdü ve elini omzuna koydu. "Nasılsın tatlım?"

Laura başını salladı ama kollarını kavuşturmaya devam etti. Kızgın mıydı, değil miydi anlayamadım. Yüzünde hiçbir ifade yoktu, önündeki masaya bakıyordu.

"Bay Stevens, o gece Bay Rossi'nin evinde gördüklerinizi bize anlatmanızı istiyoruz."

"Ben..." diye başladı ve kızına baktı. "Dün gece polise ifade verdim."

Korkak.

Gördüklerini tekrarlamak için kendine güvenen kimse yok mu?

"Sizden duymak istiyorum, efendim."

Laura'nın parmağı, babasının konuşmasını beklerken masadaki izi tekrar izledi.

"Bay Rossi'nin evindeydim. Laura kapıdan içeri daldığında iş konuşuyorduk."

Laura itiraz etmedi, sadece dinledi.

Peter Stevens zorlukla yutkundu, sonra bacaklarını hareket ettirerek ayak bileğini dizinin üzerine koydu. "O bir şey talep etti ve Rossi polisi aramakla tehdit etti."

"Ne talep etti?" diye sordum.

"Ben... Hatırlamıyorum."

"O zaman açıkça söyleyeyim. Rossi'ye silah doğrultup yirmi bin dolar mı talep etti?"

Tavana baktı. Dakikalar geçti ve ben onun soruyu cevaplamayacağını anladım. "Bay Stevens, Laura silah taşıyor muydu?"

"Her şey çok hızlı oldu..."

O adama karşı sabrım tükeniyordu. Ve duyduğum her şeyden sonra, zar zor öfkemi kontrol altında tutuyordum. "Bu basit bir soru. Tanık kürsüsüne çıktığında sana sorulacak bir soru. Burada cevap veremiyorsan, mahkeme salonunda dolu dolu bir kalabalığın önünde nasıl cevap vereceksin?" Sesimi yükselterek ona baktım. "Gerçeği söyle. O, silah doğrultup Bay Rossi'yi soymaya mı çalıştı?"

Kafasını şiddetle salladı ve alnını ovuşturdu. "Tanrım," diye fısıldadı.

"O yaptı mı, Peter?" diye üçüncü kez sordum, sesim öfkeden titriyordu.

"Ben... ben... hatırlamıyorum." Yüzünü elleriyle kapattı.

Kan damarlarımdan kan akıyordu, şakaklarımı vuruyordu. Yumruklarım yanımda sıkışmıştı ve onun sıksa boynunu kırmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyordu.

"Sen inanılmazsın, biliyor musun?" diye fısıldadım, öfkemi zorlukla bastırarak. "Sen lanet olası bir..."

Laura'nın eli masadaki izi takip etmeyi bıraktı ve elini önüme uzatarak beni durdurdu. Gözleri soğuk ve karanlıktı, sanki biri ateşi söndürdükten sonra dışarıda bırakılmış iki parça kömür gibiydi. Bakışlarından yayılan soğukluk omurgamdan bir titreme geçirdi.

Bana başını salladı, sonra o intikam dolu gözlerini babasına çevirdi. "

Bunu senden bekliyordum. Ama bunları duymak..." Gözlerini kapattı ve karanlık izinin üzerinde yumruğunu sıktı. Devam etmeden önce iki kez nefes alıp verdi.

"Beni ilk kez hapse attıklarında, beni savunmaya çalıştığını ama onların dinlemediğini kendime söylemiştim. Güvenlik görevlilerini itip kakarak beni ıslahevinden kurtarmaya çalıştığını, ama beş güvenlik görevlisi tarafından uzaklaştırıldığını hayal ettim. Kendime bu hikayeleri anlattım çünkü gerçekte yüzleşmek istemiyordum. Beni onlara teslim ettiğini. Onları durdurmak için hiçbir şey yapmadığını. Evinde oturup hayatını yaşadığını, benim acı çektiğimi ve yalnız olduğumu düşünmediğini." Durdu ve boğazı titredi. "Beni hiç ziyarete bile gelmedin."

Bir kalp kırılabilir ve aynı zamanda göğsünde atmaya devam edebilir mi? Benimki öyle oldu.

Peter kızına döndü. "Denedim, ama doğru belgelerim yoktu..."

"Bana hiç mektup yazmadın. Hiç aramadın," diye devam etti, sanki babası konuşmamış gibi.

Peter başını eğdi. "Çok zordu."

"Eminim öyledir. Eminim küçük kızını hapisane hücrelerinde görmek senin için çok zor olmuştur, çünkü orada olması gerekenin sen olduğunu biliyordun

"Sesi yükseldi ve göğsüm gururla şişti, kalbim küt küt atıyordu.

"Ama artık bitti. Beni duyuyor musun?" Sesi titremezdi. Kararlı ve heybetliydi. "Senin eylemlerinin ve hatalarının sorumluluğunu üstlenmekten bıktım. Bunun için kendimi feda etmeyeceğim, baba. Bir daha olmaz. Senin için bile olmaz." Sonra ona daha önce hiç görmediğim bir bakış attı. "Bu sefer kendimi seçiyorum," dedi ve üç parmağını göğsüne batırdı. Sonra babasına doğru eğilerek titrek bir sesle ekledi, "Senin de beni seçmeni istiyorum."

Babası ellerini kollarının arasına düşürdü ve hıçkırarak ağladı. Bütün vücudu titriyordu, ama ben bu adama hiç acımadım.

"Tanrım," diye bağırdı Peter ve yumruğunu masaya vurdu. "Çok üzgünüm... Yapamıyorum... Yapamıyorum..."

Laura elini babasının dizine koydu. "Ağlama baba."

"Senin gibi güçlü olamıyorum, Laura," diye patladı sonunda. "Annen beni terk etti çünkü onun için yeterince güçlü değildim. Acıyla baş edemedim, bu yüzden uyuşturucu kullandım. Ama senin için daha fazlasını yapmak istedim. Belki biraz ekstra para kazanıp, olamadığım baba olabileceğimi düşündüm. Ama bu her zaman ters tepiyor gibi görünüyor."

Laura, ellerini onun yüzüne koydu ve ona baktı.

"Senin bana verebileceğinden fazlasını hiç istemedim. Ve o da senin sevgindi. Tek istediğim buydu. Ama şimdi daha fazlasına ihtiyacım var. Güçlü olmanı ve onlara gerçeği söylemeni istiyorum. Dürüst olmalısın. Bu bizim için tek çıkış yolu."

O başını salladı. "Tamam... Tamam, yapacağım." Elleriyle yüzünü sildi. "Bu sefer gerçeği söyleyeceğim."

Bana dönerek, sırtını düzeltti. "Laura silah tutmuyordu. Onu soymak için oraya gelmemişti. Beni kurtarmaya gelmişti. Mafya için çalışan benim. Kardeşinin beyzbol topunu çaldım ve Bay Rossi'ye sattım."

Laura, onu sakinleştirmek için elini sıktı. Tek sorun, Peter'ın sözlerinin nefesimi kesmiş olmasıydı.

Bu doğruydı. Rossi, tahmin ettiğim gibiydi ve Peter Stevens, kardeşimin topunu mafya'ya satmıştı.

Ryan

Laura'yı babasıyla baş başa bırakarak onların özel olarak konuşabilmelerini sağladım. Bencilce de olsa, benim de ailemle konuşmam gerekiyordu.

Ertesi sabah, Luke ve Colton'a otuz dakika sonra benim evimde buluşmak için mesaj attım ve onlara paylaşmak istediğim bazı haberler olduğunu söyledim. Nadiren bu tür acil aile toplantıları yapardık, bu yüzden geleceklerini biliyordum.

Kendime bir bardak viski doldurmuşken kapı zili çaldı.

Colton, siyah kot pantolon ve siyah kazak giymiş olarak kapımda duruyordu. Arkasında, Luke sportif kırmızı arabasıyla garaj yoluna girdi. Mavi kot pantolon ve tişört giymiş olan Luke, ön kapıma doğru koşarak geldi.

"Seni görmek güzel, kardeşim," dedi Luke, hepimiz evime girerken sırtıma hafifçe vurarak. "Birkaç gündür işe gelmedin."

"Biliyorum. Sizi buraya çağırmamın nedenlerinden biri de bu. Size anlatmam gereken çok şey oldu."

Bara gidip ikisine de içki doldurdum. Kanepelere doğru yürürken, kehribar rengi sıvı bardakta şingirdadı.

"Neler oluyor, Ryan?" diye sordu Colton, ben onların önüne oturduğumda.

Derin bir nefes aldım ve öne eğildim, kollarımı dizlerimin üzerine koydum. "Luke'un beyzbol topunu kimin çaldığını biliyorum."

Luke'un yüzü aydınlandı. "Öyle mi? Harika."

Kafamı salladım. "Durum pek iyi değil. Peter Stevens'dı."

Colton çenesini ovuşturdu. "O bizim çalışanlarımızdan biri değil mi?"

Colton'ın çalışanlarımız hakkında bu kadar çok şeyi nasıl bildiğini anlamadım. Belki de karısı onu aldattıktan sonra, onların isimlerini ezberlemeye karar vermişti.

"Evet," dedim.

Colton arkasına yaslandı. "Onu kovmaktan başka seçeneğimiz yok. Ataç ya da zimba çalmış olsaydı görmezden gelirdim. Ama Luke'un ofisindeki koleksiyonluk beyzbol topu? Hayır, bunu görmezden gelemeyiz."

"Bunu söyleyeceğinden korkuyordum."

"Korkmak mı? Ne diyorsun sen? Doğru ve yanlış konusunda bize ders veren ilk kişi sensin. O kanunları çiğnedi, Ryan. Bence, herkesten çok senin adalet istemen gerekir."

"Öyle olmalı, değil mi?"

Colton haklıydı. Ahlak anlayışım her zaman doğrudu, beni asla yanlış yöne yönlendirmedim. Neden şimdi tereddüt ediyordum? Cevabı biliyordum.

"Bu karmaşık bir durum," dedim.

"Adam zor durumda mı? İyi bir nedeni olduğu için mi satmak zorunda kaldı?" diye sordu en küçük kardeşim.

Luke, üçümüzün en nazik olanıydı. Şimdi bile, birinin ondan neden çaldığını anlamak istiyordu.

Ancak, Peter Stevens'in motivasyonunu gerçekten anladığımdan emin olmadığım için başımı salladım. Önemli değildi.

"Benim kastettiğim karmaşıklık bu değil. Peter Stevens sadece bizim çalışanımız değil..." Tekrar nefes aldım. "O Laura'nın babası," diye içimden bir çırpıda söyledim.

"Oh, lanet olsun," dedi Colton, içkisini yudumlarken. "Laura'nın babası mı?" Luke tekrarladı. "Senin Laura'nın mı?"

Luke'un sözleri kalbimi hızla attırdı. Bu sözler hoşuma gitmişti, ama aklım kalbime susmasını söyledi. O benim Laura'm değildi, ben de öyle olmasını istemiyordum.

İstiyor muydum?

"Bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Colton.

Laura'nın babasını Giancarlo Rossi'nin evine kadar takip ettiğini ve daha sonra silahlı soygun girişimiyle suçlandığını anlattım.

"On yıl hapis cezası ile karşı karşıya," dedim.

Colton ısıklık çaldı ve Luke köpek yavrusu gibi gözleriyle bana baktı.

"Evet, bunun ne kadar karmaşık olduğunu anlayabiliyorum," dedi Colton, arkasına yaslanarak. "Ne yapacaksın?"

"Bu davada onunla birlikte çalışıyorum, ama durum pek iyi görünmüyor. Babası onun lehine tanıklık edecek, ama bu jüriye açıkça taraflı görünecektir. Rossi'nin doğrulayıcı tanığı maalesef bir polis. Onu maaşlı çalıştırmaktan başka ne gibi bir etkisi olduğunu bilmiyorum. Ama onu ikna edebileceğimi sanmıyorum."

Colton başını salladı. "Denemelisin, Ryan. Bu polislerin birbirlerini koruduklarını biliyorum, ama belki özel dedektifimizi ara. O polis hakkında kullanabileceğin bazı kirli bilgilere sahip olabilir. Genellikle, yemin altında yalan söylemeye razı olduklarında, bundan çok daha fazlasını yapmaya da razı olurlar."

"Biliyorum. Sadece mantıklı düşünemiyorum, hepsi bu."

"Elbette öyle," dedi Colton. Sesi tarafsızdı ama yine de otoriterdi. "Sevdiğin kadın hapis cezasıyla karşı karşıya ve..."

"Dur bakalım. Laura'yı sevdiğimden bahsetmedim. Çıktık, hepsi bu."

Bu sözleri söylemek ihanet gibi geldi, ama Colton'ın bunu olduğundan daha fazla bir şey haline getirmesine izin veremezdim. Laura ve ben birbirimize hiç böyle sözler söylememiştik. Lanet olsun, bu olaydan önce o boş kağıt torba yüzünden çok sinirlenmiştim, o yüzden artık çıkıyor muyuz bile bilmiyorum.

Kahretsin, bu gerçekten karmaşıktı.

Colton burnunu kırıştırdı. "Neden bahsediyorsun? O kadını seviyorsun. Anlayabiliyorum." Sonra içkisini yudumladı ve gülümsedi.

"İyi deneme, Colton. Ama bana ne hissetmem gerektiğini söylemenin bir faydası yok. Biz bir nevi ara verdik." Ancak, onu son gördüğümde, ofisimde sevişmiştik.

"Aralık mı? Neden?" Luke, sanki gerçeklik duygumu kaybetmişim gibi bana baktı. Anlamıyordu.

"Bir bakalım. Bana geçmişini anlatmayı reddetti. Benden bir şeyler sakladı," dedim ve daha fazla soru sormadığım için kendimi korkak gibi hissettim. *Belki de onu açığa çıkaracak bir şey söylemeliydim.*

Belki... Hayır. Onun nedenleri vardı ama şimdi bunların sonuçları vardı. "Sonra onun hapishaneye girdiğini öğrendim."

Colton yine ıslık çaldı ve bu beni sinirlendirdi. "Doğru, Laura'nın oldukça renkli bir geçmişi var. Ben kanunları uygulamak için çok çalışıyorum. Kanunları çiğneyen biriyle çıkmaya devam edersem ne tür bir avukat olurum?"

"Dürüst bir avukat," dedi Luke.

Ona gözlerimi devirdim. "Hadi ama dostum. İnsanların böyle düşünmeyeceğini biliyorsun."

Gözlerimi dikip baktı ve Luke'un yeşil gözleri benimkileri delip geçti. Kızgın görünüyordu. "Ne zamandan beri bunu umursuyorsun? Başkalarının senin hakkındaki düşüncelerini umursamıyorsun. Seni gerçekten engelleyen şey nedir?"

Ayağa kalktım ve bara geri döndüm. "Sizi buraya sorguya çekmek için davet etmedim. Sizi buraya beyzbolla ilgili son gelişmeleri anlatmak için davet ettim. Hepsi bu. İkinizden de ilişki tavsiyesi almaya ihtiyacım yok."

"Yani, güçlü, inanılmaz kadınlarla istikrarlı, sevgi dolu ilişkiler içinde olan, tamamen mutlu iki adam mı?" Colton alaycı bir şekilde sordu. "Evet, neden bizden tavsiye isteyesin ki?"

Colton'ın sözlerine yine gözlerimi devirmekten kaçındım, çünkü söyledikleri doğrudu. "Önemli değil, ama Laura farklı."

"Öyle mi?" diye sordu Luke. "Babasına yardım etmeye çalışırken kendini kötü bir duruma sokmuş gibi görünüyor. Belki de sana bile?"

"Ben mi? Nasıl?"

Tabii ki Colton da lafa karıştı. "O beyzbolun ailemiz için ne kadar önemli olduğunu biliyor muydu?"

Omuz silktim. "Bundan bahsetmiş olabilirim."

Luke başını salladı. "Yani, babasını takip etmek için değil, topunu geri almana yardım etmek için mafya patronunun evine gizlice girmiş olabilir."

"Bence bu çok abartılı."

"Bence sen kasten anlamazlıktan geliyorsun."

"Neden öyle yapayım ki?"

"Çünkü korkuyorsun." Ben güldüm.

"Eğer ima ettiğin şey buysa, aşık olmaktan korkmuyorum."

Colton, "Öyle, ve sen korkuyorsun." dedi.

"Kes şunu, Colton. Neden korkayım ki?"

Öne eğildi, kollarını dizlerine dayadı ve bana baktı. "Çünkü sen de bizim gibi güven sorunların var. Çünkü o güveni bozan bir kadına aşık oldun ve şimdi onu ve kendini cezalandırmak istiyorsun."

Nefesim kesildi ve elim titredi. Colton'ın sözleri herhangi bir cevap vermeyi engelledi ve beni başıboş bırakmış hissettirdi. Tutunacak bir ip yoktu.

Colton, Luke'a baktı, gözlerinde pişmanlık vardı, sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Ancak Luke ve benim yaşadıklarımızla senin yaptıkların arasında büyük bir fark var."

"Nedir o?"

"Sen bunu
kapatabilirsin." Gözlerimi
ona çevirdim.

Luke başını salladı ve ellerine baktı. "Amcamızın aksine, teyzemiz hala hayatta. Onunla konuşabilirsin." Bir süre durduktan sonra, başını kaldırıp gözlerime baktı. "Kapanışını yap, Ryan, böylece hayatına devam edebilirsin."

Aklım, teyzemi bir kez daha görebilme olasılığıyla doldu.

Onu son gördüğümde, onu ofisimden kovmuştum.

Ama ben kızgındım, lanet olsun! Annemle babam öldürüldükten sonra, teyzem ve amcam bizim vasilerimiz olarak atandılar, ama sadece kağıt üzerinde. Gerçekte, bize hiç ilgi göstermediler, hiç dikkat etmediler. Sadece daha fazla acı ve manipülasyon uyguladılar.

Colton nihayet reşit yaşa gelip babamın bize bıraktığı her şeyi miras aldığında -ya da en azından amcam ve teyzemin elinden kalanları- teyzeme duyduğum nefreti ve damarlarımdan akan öfkeyi hatırladım ve onlara bir daha onları görmek istemediğimizi söyledik.

O zamanlar söylediğim her kelimenin arkasıdaydım.

Geri dönüp teyzeme konuşabilir miyim?

"Ona ne söyleyeceğim ki?" diye sordum.

Luke ilk konuşan oldu. "Amcamla konuşabilseydim, ona onsuz da gayet iyi olduğumu söyledim."

Colton içkisini elinde tutarak uzaklara bakıyordu. "Onlara yaptıklarının beni yıkmadığını, bizi yıkmadığını söyledim. Sadece bizi daha güçlü yaptı."

Başımı salladım. Kardeşlerimin bunları söylemesi hoşuma gitmişti. Bunları amcama söylediğimi hayal ettim. Bu daha da hoşuma giderdi.

"Evet. Haklısın. Sanırım orada hala bitmemiş işler var."

Kalan içkimi bir yudumda içip, alkol boğazımı yakarken dişlerimi sıktım.

"Onun nerede olduğunu biliyor muyuz ki?"

Luke başını salladı, ama Colton dizini ovuşturdu. "Main'deki bakım evinde yaşıyor."

"Bakımevinde mi? Dur biraz. Ölmek üzere mi demek istiyorsun?" diye sordu Luke.

Colton bana döndü. "Öyle görünüyor. Ne kadar zamanı kaldığını bilmiyorum."

Kahretsin.

Daha önce onu ofisimden kovmuştum, söyleyeceklerini dinlemek istemiyordum. O zaman dinlemeye hazır değildim. Şimdi hazır mıydım? Şimdi buna ihtiyacım var mıydı?

Bu işi bitirme fırsatını kaçırma düşüncesi beni harekete geçirdi.

"Bugün Laura'nın davası için yapacak çok işim var. Ama yarın ilk iş olarak gideceğim."

"İyi," dedi Luke. "Şimdi ben gidiyorum. Benim de halletmem gereken bazı şeyler var."

Luke'u kapıya kadar geçirdim, ama çıkmadan önce onu durdurdum.

"Neden bahsediyorsun Luke?"

"Bir adamla beyzbol hakkında konuşmam lazım," dedi, ceketinin yakasını kaldırarak.

"Luke, denedim. Bu konuda hiçbir şey bilmediğini söyledi," dedim, kapıyı tutarak.

Omzuma hafifçe vurdu. "Evet, peki. Topumu geri alacağım, kardeşim. Öyle ya da böyle."

Ben inledim. "Laura'nın duruşması bitene kadar bekle. Mahkemede fazla mesai yapabileceğim süre sınırlı."

Omuz silkti. "Söz veremem." Kafamı salladım. "Dikkatli ol."

"Ben de gidiyorum," dedi Colton. "Frances'in ailesi geliyor ve aile oyun gecesi için hazırlanmak için birkaç saate ihtiyacım var. Bir gün Nonna'yı Monopoly'de yeneceğim."

"Sen iş adamı değil misin?" diye alay ettim.

"Devam et, neden olmasın," diye mırıldandı Colton çıkarken ve Luke dostça bir şekilde Colton'ın omzuna kolunu attı.

"Elmalı turtta getireceğim. Elmalı turtamı çok sever. Bu, onun dikkatini yeterince dağıtıp, sen onun birkaç mülkünü satın almanı sağlayabilir."

"Aslında, bu fena bir fikir değil. Saat sekizde orada ol."

Gülerek kardeşlerimin arkasından kapıyı kapattım. Onlarla konuşmak iyi gelmişti. Beni herkesten daha iyi tanıyorlardı ve çocukluğumda yaşadıklarımı çok iyi anlıyorlardı.

Laura'yı düşündüm, onun yanında hiçbir zaman kimse olmadığını. Onun için bu davayı kazanmanın bir yolunu bulacaktım.

Özel dedektifimizin numarasını çevirdim.

"Merhaba, benim için birini araştırmanı istiyorum." "Bu sefer kim?"

"Tom Brennon adında bir memur. Ne kadar yozlaşmış olduğunu öğren." Belki onu tarafıma çekebilirim.

"Tamam. Oh, ve araştırmamı istediğin adamla ilgili bir ipucu buldum. Annenin geçmişinden olan adam."

"Şu anda onu dert etme. Memur Brennon senin önceliğin."

"Tabii, tabii."

Telefonu kapattım ve kendime bir içki daha doldurdum. Kafamı kanepeye yaslayıp, şöminenin üzerindeki boş beyaz duvara baktım. Orada hangi parçayı istediğime bir türlü karar veremiyordum. Hiçbiri evin odak noktası olarak yeterince iyi gelmiyordu. Dünyayı böyle mi görüyordum? Yeterince iyi değil mi? Kendimi böyle mi görüyordum?

Ah, tüm bu psikanalizler başımı ağrıyordu. Her zaman en iyi yaptığım şeyi yapacaktım.

Adaleti arayıp yerine getirecektim. Ve doğru insanların hak ettiklerini almasını umacaktım.

Laura

Gardiyanlar beni ortak bir hapisshane hücreesine götürdüler. Köşeye oturup bacaklarımı çekip yanağımı dizlerime dayamak istedim, ama bunun beni korkmuş ve zayıf göstereceğini biliyordum. Bunun yerine kollarımı kavuşturup kalın çelik parmaklıklar arasındaki boşluğu izledim, hücredeki diğer insanlarla göz teması kurmaktan kaçındım.

Nasıl oldu da yine buraya geldim?

Kimsenin özgürlüğümü benden tekrar almamasına izin vermeyeceğime kendime yemin etmiştim. Ama işte buradaydım.

Sadece babamı takip etmem gerekiyordu. Bu işe karışmamam gerekiyordu. Ama beyzbol topunu gördüğümde, babamın onu bir yabancıya vermesini seyirci kalarak izleyemedim. Luke o topu bir daha asla göremeyecekti.

Bu kadar zor bir durumla karşılaşacağımı hiç tahmin etmemiştim. Mafyaya karşı gelmemem gerektiğini bilmeliydim. Rossi kurallara uyan birine benzemiyordu ve şimdi benim düşüncesizliğimin bedelini ödeyecektim. Oradan uzaklaşmalıyım.

Ryan ve ailesini tamamen unutmalıyım.

O zaman neden onu gönderdiğimde kendimi bu kadar kötü hissettim?

Doğru olanı yapmıştım. Hem kendim hem de onun için. Aramızdaki ilişki bir hayaldi. Eğlenceliydi. Neşeliydi, ama asla gerçek olamazdı. Benim bir geçmişim vardı. Hapis yatmıştım. O ise bir avukattı.

Hapis yatmış ya da hapis cezası bekleyen insanlarla çalışacağım bir gelecek istiyorum. Ben sosyetik biri değilim. Sosyete partileri umurumda bile değil.

Şampanya içmek değil, dünyayı değiştirmek istiyorum. Bana ikinci bir şans verilmişti ve ben bir fark yaratacaktım. Benim gibi çocukların yeniden ayağa kalkmasına yardım edecektim. Yeni bir hayata başlamalarına ve eski arkadaşlarından ve alışkanlıklarından kurtulmalarına yardım edecektim.

Birçok çocuğun hayatlarına geri döndükten sonra aynı döngüye tekrar düştüklerini gördüm. *Onları tekrar tekrar aynı duruma geri gönderirsek, nasıl farklı seçimler yapmalarını bekleyebiliriz?*

Bazen başka seçenek yoktu. Bazen iyi seçimler yapmanı engelleyen kendi ailen oluyordu. Belki de bağımlılığı olan ya da kanunları çiğnemeye devam eden bir ebeveyn. Tıpkı benimki gibi.

On beş yaşındayken bundan nasıl kurtulabilirsin ki?

Bu adaletsizliği düşünmek bile beni çok kızdırıyordu. Ryan gibi biriyle birlikte olamazdım. O, benim yaşadıklarımı anlayamazdı ya da neden zengin bir ailenin akşam yemeği partisi yerine cuma gecesi karakola gidip bir genci kurtarmayı tercih ettiğimi anlayamazdı.

Düşüncelerimi karartan başka bir neden daha vardı. Sesli olarak söylemek istemediğim bir neden, çünkü bu beni acınası bir duruma düşürüyordu.

Belki de onun için yeterince iyi değildim.

Ugh. Bu şekilde hissetmekten nefret ediyordum. Hiç böyle hissetmemiştim. Beni ıslahevine attıklarında bile.

Ama onun hayatını anlayan, geçmişi onu utandırmayacak bir kadınla birlikte olmayı hak ettiğini düşünmeden edemiyordum. Yaptıklarını saklamak zorunda olmayan birini.

Ya bir muhabir öğrenirse? Hayatımın gazetelere manşet olmasını istemiyordum.

Hayır. Ryan ve ben kendi hedeflerimizin peşinden gitmeli ve birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmalıydık.

"Hey prenses, neye bakıyorsun?"

Yeni gelen kıza döndüm. Ben Ryan'la konuşurken gardiyanlar onu hücreye getirmiş olmalıydılar.

Bu sefer cevap vermedim.

"Beni görmezden mi geliyorsun?"

Ah, lanet olsun.

Yine başlıyoruz.

Ryan

Huzurevi evimden yaklaşık kırk dakika uzaklıktaydı. Colton'a teyzemizin nerede olduğunu nasıl öğrendiğini sormadım, ama onu takip etmesine şaşırmamalıyım. Teyzemin ona yaptıklarından sonra.

"Günaydın! Sevgili bir akrabanızı ziyarete mi geldiniz?" Genç kadının neşeli sesi, benim kötü ruh halime ters düşüyordu.

"Hayır. Teyzemi görmeye geldim," dedim.

Kaşlarını çattı ve başını eğdi. "Oh... Eee..." Birkaç kez gözlerini kırptı.

Zavallı kadın. Benim kötü davranışlarımı hak etmemişti. "Adı Catherine Crawford."

"Teşekkürler," dedi ve klavyesine bir şeyler yazdı. "İşte burada. 107 numaralı oda. Gitmeden önce kayıt yaptırmanızı rica edebilir miyim?" Kayıt defterine adımı yazdım.

"Odası koridorun sonunda, sol tarafta."

Başımı salladım ve büyük bir çiçek aranjmanının önünden geçerek dar koridora doğru yürüdüm. Gümüş bir plakete kazınmış 107 numaralı kapının önünde durdum. Kapıyı iki kez yumrukladıktan sonra, mavi önlüklü bir kadın kapıyı açtı.

"Burası Catherine Crawford'un odası mı?" diye sordum.

"Evet," dedi kadın. "Ben onun hemşiresiyim. Siz kimsiniz?" Ona elimi uzattım. "Ben Ryan Crawford."

"Ah, sen yeğenlerinden birisin," dedi el sıkışırken.

Kim olduğumu bildiğine şaşırmıştım, o beni azarlamadan önce yeterince hızlı cevap veremedim. "Orada balık gibi durmayın. İçeri gelin."

Kadın bana içeri gelmem için eliyle işaret etti ve ben de içeri girdim.

Köşede bej renkli bir kanep ve duvara yaslanmış küçük bir ahşap masa vardı. Yavaşça yatağa doğru döndüğümde, teyzemin

Teyzem bayılmıştı ve ben onun gönderdiği bir işi halletmek için dışarı çıkmıştım.

Çocukken yaptığım gibi, onu kontrol etmeye gittim. Uyuyor mu, nefes alıyor mu diye bakmak için.

Ancak, yatağa yaklaştığımda, orada yatan kişi benim hatırladığım canlı kadınla hiç alakası yoktu.

İnce kolları yastığın üzerine uzanmış, kalın mavi damarlar bileklerini kaplamıştı. Bir zamanlar kalın ve bakır rengi olan saçları incelmış, beyazlaşmış ve neredeyse benimki kadar kısa kesilmişti.

Ama gözlerini açtığında, onların tanıdık geldiğini inkar edemedim. Onlara defalarca bakmıştım. Annemin bir zamanlar yaptığı gibi bana bakmalarını dilemiştim. Ama hiç bakmadılar.

"Ryan," sesi titriyordu ve boğazı kasılmalarla doluydu. "Sen misin? Yoksa rüya mı görüyorum?"

"Eğer rüya görseydin, daha çok bir kabus gibi olurdu, sanırım."

Kafasını salladı. "Hayır. Bir rüya olurdu. Çok sevilen bir rüya."

Bu kadın teyzem gibi konuşmuyordu. Demans mı geçiriyordu yoksa ilaçlar hafızasını mı etkilemişti acaba?

Kadın yatağın yanına bir sandalye çekti. "Oturun. Siz ikiniz sohbet ederken ben biraz dinleneceğim."

Odayı okumuş ve gitmenin en iyisi olduğunu düşünmüş olmalı. Akıllı kadın.

"Gelmen için dua ettim." Kolunu kaldırdı ve kendini oturur pozisyona getirdi.

"Bekle," dedim ve rahatça oturabilmesi için yatağının altındaki düğmeye bastım.

"Teşekkür ederim," dedi ve gülümsedi. "Nasılsın?"

"Oh, biliyorsun, artık seninle ya da amcamla yaşamadığım için çok daha iyiyim." Sert sözlerimden utandım ama geri almadım. Onun yanında yeniden çocuk oldum ve bu hiç hoş bir görüntü değildi.

"Sanırım bunu hak ettim." Dudaklarının uçları yukarı doğru kıvrıldı. Tam olarak bir gülümseme değildi, ama her zamanki somurtkanlığı da değildi.

"Hak ediyorsun, ama yine de bunu söylememeliydim."

Gözleri bana yaklaşmam için yalvarıyordu, ama ben yataktan birkaç adım uzak kaldım. "Zaten söylenmemiş çok şey var, Ryan. Birbirimizden sakınmayalım."

Ciğerlerimi derin bir nefesle doldurarak, "Tamam" diye cevap verdim.

O başını salladı. "Geldiğine sevindim. Colton faturalarımı ödedi, ama hiçbirinizin geleceğini hayal etmemiştim, oysa gelmenizi beklemeliydim."

Bunu Colton mu ödüyordu? Etrafıma tekrar baktım. Tam olarak lüks sayılmazdı, ama hiçbir eksiği yoktu. Benim onun için yaptıklarımından daha fazlasıydı.

"Neden *beni* beklemeliydin?" diye sordum, komodininin üzerindeki fotoğraflara bakarak. Bir tanesi amcamdı. Kibirli pislik. Bir diğeri ise ben ve kardeşlerimdi. Annemle babam ölmeden önce çekilmişti. Annem muhtemelen onu Noel kartının içine koyup ona göndermişti. Teyzem ve amcam bizim fotoğrafımızı hiç çekmezdi. Muhtemelen bizim hiç var olmamamızı dilemişlerdi.

"Her zaman benim yanımda olan sendin."

O sözlere pek de memnun olmadan başımı salladım. Bu beni daha aptal biri gibi gösteriyordu.

"Evet, seni mutlu edersem bizi seveceğini düşünen aptal bendim. Sırlarını saklarsam, bizi kucaklayacağını düşünen aptal bendim. Aptalcaydı. Şimdi bunu anlıyorum."

"Çok üzgünüm, Ryan." Kolunu hafifçe hareket ettirdi. Elim kaldırdım. "Buraya özür dilemek için gelmedim."

"O zaman neden buradasın?" diye sordu, beyaz battaniyesini düzelterek. Bilmiyordum. Colton buna ne demişti?

Kapanış.

"Seninle ilgili anıları kafamdan silmek istiyorum. Onları başka bir şeyle değiştirmek istiyorum. Beni bu kadar aptal hissettirmeyen bir şeyle."

"Sen aptal değildin, Ryan. Sen sadece bir çocuktun."

Sert bir şekilde güldüm. "Kimsin sen? Ya da daha doğrusu, kim olmaya çalışıyorsun? Çünkü sen benim hatırladığım Catherine Crawford değilsin. Süslü elbiseler ve mücevherler giyen, gülen, içen ve evdeki çocukları düşünmeyen kadın. Şimdi bir çocuğa ilgi gösteren bu kadın da kim?"

"Colton bizi evimizden attığında çok kızmıştım." Sinirim kabardı. "O bizim evimizdi."

O, çarşafın kırıklığını düzeltirken başını salladı. "Senin evin. Ve hepinizin feci bir şekilde başarısız olmanızı istediğim konusunda da haklısın. Ama başarısız olmadığınızda, babanızın başardıklarından daha da başarılı olduğunuzda, daha da öfkelenim. Nankör küçük veletler, diye düşündüm. Kimseniz yokken sizi koruyan insanları nasıl unutabilirsiniz?"

Sonunda. Eski Catherine'in bir izi. Bu kadınla savaşılabildim. "Kimseniz yoktu diye bizden faydalandın. Yoksa yaptığın her şeyi unuttun mu? Hatırlatmam mı gerekiyor?"

"Hayır. Hayır, gerek yok. Her şeyi çok net hatırlıyorum... ne yazık ki."

Yüksek sesle nefes verdi ve tavana bakarak dudaklarını sıkıştırdı. "Amcan ve ben acımasız insanlar olduk. Sonunda, tüm arkadaşlarımızı ve tanıdıklarımızı kaybettik, hepsi bizim onlardan geçinmemizden bıkmıştı. Hiçbir şey yapmadan dünyadan bir şeyler almaya hakkımız olduğunu düşünüyorduk."

İtirafı kalbimi hoplattı. İçimdeki küçük çocuk sevinçten coştı. Ona sakın olmasını, umutlanmamasını söyledim. "Bu kadar öz farkındalıkla konuşmana şaşırdım."

"Ne yazık ki, kendi ölümle yüzleşmek insanda böyle bir etki yaratır. Geçmiş düşünmek ve daha içe dönük olmak için bolca vaktim oldu. Bir de bazı hemşirelerle konuşmak. O kadınların bazıları oldukça açık sözlü olabilir, bilirsin."

Güldüm. Keşke o konuşmalardan birkaçına şahit olabilseydim.

"Birisi hayatıma ayna tutana kadar, size verdiğim zararı hiç görmemiştim."

İnanamadan başımı salladım. "Bunu gerçekten anlamıyorum. Üç genç çocuğu görmezden gelmenin zararlı olacağını nasıl bilmezsin? Onlardan çalmanın, onları cezalandırmanın ve dışlamanın olumsuz etkileri olacağını nasıl bilmezsin? Buna inanmıyorum." Sesim yükseldi, ama sakinleşmek için nefes aldım. O ölüyordu. Buraya intikam için gelmedim, onun yaptıklarının farkına varması için geldim.

"Bilmiyorum. Bunu açıklayabileceğim tek yol, çoğu zaman aklımın başında olmadıyım. Ağrı kesici ilaçlar alıyordum ya da

çoğu gün kokainin etkisindeydim. Tek umursadığım şey bir sonraki dozu almak ve bir sonraki partiye nasıl gideceğimdi. Tek umursadığım şey buydu. Ben bir bağımlıydım, Ryan."

"Aklım bunu anlıyor, ama kalbim kabul edemiyor." İki elimi saçlarımın arasına sokup, parmaklarımı kafatasımın tabanına bastırdım. "Kaç gece senin yatağında uyudum, ertesi sabah uyanmayacağını düşündüğüm için ağlayarak? Sen bayılmıştın. Gözlerimi, gözyaşlarımı gördün ve yine de hiçbir şey yapmadın."

Başımı eğip boynumu ovuşturdum, anılar omuzlarımı ağırlaştırıyordu. "Dünyaya karşı neşeli bir sosyetik gibi görünüyordun, partilerde gülüyor ve dans ediyordun, ama evde bir zombi gibiydin. Sanki iki farklı insandın. Ve biz de, senin etrafımızda olmayı seçtiğin bu boş, içi boş insana ne yaptığımızı merak ediyorduk."

Ona dönüp baktım ve her zaman bilmek istediğim şeyi itiraf ettim. "Sevilemez olduğumuz için miydi? Yalnız olduğumuz için miydi?" O başını salladı, ama ben devam ettim. "Eğlenceli olmaya, oyunlar oynamaya, bahisler yapmaya çalıştım, ama senin oynamak istediğin tek oyun topu getirmektir. Uslu bir çocuk ol ve teyzenin ilaçlarını getir, Ryan," diye alaycı bir şekilde onun sesini taklit ettim.

Yavaşça nefes alıp verdim, ciğerlerimden havanın çıktığını hissettim ve devam ettim. "Sana bakarak ailenin reisi olduğumu sanıyordum. Ama kısa sürede senin sadece yalan söylediğini ve beni manipüle ettiğini anladım. Beni hiç umursamadın."

"Bu doğru değil. Ben seni seviyorum..."

Yeniden elimi kaldırdım ve gözlerimi kapattım. "Yapma. Beni sevdiğini söyleme. Çünkü sevmedin. Sadece kendini sevdin."

Elime uzandı. Elim tutarken çok kırılman hissettim. "Yanıyorsun. Sadece kendimi düşünmedim. Seni de düşündüm, Ryan. Hepinizi düşündüm." Sesi kırıldı, benim zırhımın bir parçası da. "Siz bizden daha güçlüsünüz. Bakın neler başardınız. Yaşadığınız onca şeye rağmen."

Bunlar tam da duymak istediğim sözlerdi, ama neden kendimi daha iyi hissetmedim?

Sandalyeye düştüm ve başımı yatağına bıraktım. Zayıf eli saçlarımı okşadı. Parmakları kafa derimi kaşıyarak geçirdi ve

kalbim uğuldadı.

"Neden beni sevemedin?" diye mırıldandım yorganın içine. Hıçkırıklar bedenimi sarsarken, acıyı bastırmak için gözlerimi sıkıca kapattım. "Neden..."

"Şşş..." dedi, sırtımı yatıştırıcı dairesel hareketlerle okşayarak. "Kendimden nefret ettiğim için kimseyi sevemedim, Ryan." Sesi titriyordu, ama sonraki sözleriyle kendini topladı. "Seninle hiçbir ilgisi yoktu. Siz erkekler iyi ve saftınız, biz ise değildik. Sanırım bir parçam, hayatlarınıza karışmamamız gerektiğini biliyordu, yoksa onları mahvedecektik." Diye iç geçirdi ve elimi tuttu. "Ama duymak istesen de istemesen de, Ryan, seni seviyorum. Olduğun adamla gurur duyuyorum ve o yılları kaçırmamış olmayı diliyorum... Çok üzgünüm, oğlum."

Boğazımdan kopan hıçkırıklarla vücudum şiddetle titriyordu. Elleri parmaklarımin etrafında gevşeyene kadar çarşafları yumruklarımla sıktım. Ona sarıldım ve elini yanağıma götürdüm. Elini yüzüme yaklaştırdım ve o da gözyaşlarını sildi. Zihnimde, eli yumuşak ve kremsi, yanağım ise çok daha pürüzsüzdü, ama kalbim, yaşıma rağmen onun beni sevmesini istediğimi biliyordu. Sadece küçük bir çocuk olarak değil, dönüştüğüm adam olarak.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Kalbim çarpıyordu ve her nefes alışımnda göğsüm ağrıyordu. "Seni affediyorum," diye fısıldadım. İki elimi de onun ellerine doladım ve alınımı bileklerimize dayadım. Elim kendi gözyaşlarımdan ıslaktı, ama o hiç şikayet etmedi. Elini çekmedi.

Bunun yerine, öne eğildi ve dudaklarını başımın üstüne bastırdı ve yıllardır içimde tuttuğum tüm öfke ve kızgınlık bedenimden sızmaya başladı. Kederimi dışarı çıkardım ve yeni hava soludum.

Gözlerimi kapattım ve başımı onun başının yanına yasladım.

Nefes alışı yumuşayana kadar bir süre öyle kaldık. Hemşire geri döndüğünde, elimi onun elinden çekip, uyurken yanından uzaklaştım.

Bir kartvizit çıkarıp hemşireye döndüm. "Beni arayın, önümüzdeki birkaç gün içinde ona yeni bir yer ayarlayalım."

"Tamamdır, Bay Crawford. Geldiğiniz için çok memnunum."

"Evet, ben de."

Çıkmadan önce, teyzeme dönüp baktım. Yüzü biraz daha renklenmişti ve dudaklarında bir gülümseme vardı. Onu hiç bu kadar güzel görmemiştim. Odasından çıkarken gülümsedim.

Ryan

Arabama binerken cep telefonum çaldı. Arayan özel dedektifti.

Sesi arabanın hoparlörlerinden yankılandı. "Bay Crawford, size bildirmem gereken bazı haberler var."

"Bu iyi haber. Anlatın bakalım."

"Öncelikle, araştırmamı istediğiniz polis memuru hakkında bazı bilgiler buldum. Birkaç kez rapor edilmiş ve sonuncusu karısıyla yaşadığı bir tür aile içi anlaşmazlıkla ilgiliymiş. Karısı iki ay önce onu terk etmiş."

"O gerçekten pisliğin teki, değil mi? Acaba karısıyla konuşmalı mıyım? Belki o bana Brennon'un Rossi'ye sırtını dönmesini sağlayacak bir şey verebilir."

"Size karısının yeni adresini mesaj atayım. Orada dikkatli davranmanızda fayda var, efendim. Polis memurlarının eşleri, tanıdığım en sert kadınlar arasında yer alıyor."

"Tavsiyen için teşekkürler. Başka bir şey var mı?"

"Evet... şey... bir süre önce araştırmamı istediğiniz diğer konu ile ilgili. Bay Crawford, annenizin yazıştığı adamı bulduğumu düşünüyorum. O..."

"Şimdi olmaz. Şu anda bununla uğraşamam. Laura ile başım yeterince dolu, geçmişten gelen bir adamla uğraşacak vaktim yok."

"Anlıyorum efendim. Hazır olduğunuzda bunu daha ayrıntılı olarak konuşabiliriz."

Annemi baştan çıkaran ve babamı aldatan adamın adını duymaya hazır olup olmayacağımı bilmiyordum. Ama kesinlikle şu anda değildim. Belki de tüm bunlar bittiğinde.

"Karının adresini sana mesaj attım."

Telefonum çaldı.

"Teşekkürler. Sonra konuşuruz."

Telefonu kapattım ve adresi aradım. Bölgeyi tanımadığım için yolun kenarına çektim. Adresi telefonumun GPS'ine girince, kadının kocasından üç saat uzaklığa taşındığını fark ettim. Adam gittikçe daha kötü birine benziyordu. Ama önemli değildi. Onu bulmaktan başka seçeneğim yoktu.

Arabayı döndürüp GPS'in gösterdiği yöne doğru yola çıktım. Şehir sokaklarında ilerledim, ta ki yol ilçe yollarına dönüşene kadar. Beton binalar ahşap ahırlara, soğuk kaldırımlar yumuşak yeşil çimlere dönüştü.

Rock istasyonu bozulana kadar radyo dinledim ve sonra kanalı değiştirmek zorunda kaldım. Hoparlörlerden boğuk bir country sesi geliyordu ve omuzlarım biraz geriye düştü.

Eve neredeyse varmışım ki, arabada başka bir arama geldi. "Alo?"

"Bay Ryan Crawford?"

"Evet, benim. Kimsiniz?"

"Ben cezaevinden memur Cannon. Müvekkiliniz Laura Stevens'in serbest bırakıldığını bildirmek için arıyorum."

"Ama kefaleti henüz belirlenmemiştir. Kim onu kefaletle serbest bırakabilir ki?" "Kefaletle serbest bırakılmadı, efendim. Tüm suçlamalar düşürüldü."

"Ne?"

Bir sonraki kavşakta fren yapıp hızla kenara çektim. "Tekrar eder misiniz?"

"Hangi kısmı?"

"Laura orada mı?"

"Şu anda serbest bırakılıyor."

Saate baktım. En az iki saat uzaklıktaydım. Ondan onu benim için orada tutmasını isteyemezdim. Muhtemelen o yerden olabildiğince uzaklaşmak ve olabildiğince çabuk gitmek istiyordu.

"Aradığınız için teşekkürler. Çok minnettarım."

"Sorun değil efendim. İyi günler."

Telefonu kapattı ve ben arabamda biraz daha oturdum. Laura serbest kalmıştı. Tüm suçlamalar düşürülmüştü. Rossi fikrini değiştirmiş olmalıydı. Yoksa başka biri onu ikna mı etmişti? Luke ona ulaşmış mıydı? Arabayı döndürdüm ve kardeşimin numarasını çevirdim.

"Selam Ryan, ne haber?"

"Luke, Giancarlo Rossi'yi görmeye gittin mi? Onu tehdit ettin mi yoksa?"

"Henüz değil. Neden? Benimle gelmek ister misin?"

"Hayır. Belki, ama henüz değil. Suçlamaları düşürdü. Laura serbest bırakılıyor."

"Bu harika bir haber, Ryan. Keşke bununla bir ilgim olduğunu s yleyebilseydim, ama ben değildim. Rossi ile hala bitmemiş bir işim var."

"Kızgın olduğunu anlıyorum Luke, ama Rossi senin korkutabileceğin sıradan bir adam değil. Onun peşine d şecekseniz, akıllıca davranmalıyız."

"Aklında ne var?"

"Henüz bilmiyorum.  nce neler olup bittiğini öğrenmem lazım. Babamın beyzbol topunu geri alacağımıza söz veriyorum."

"Tamam, Ryan. Senin dediğin gibi yapalım... şimdilik."

Luke'un sesindeki sertlik hoşuma gitmedi, ama en azından onu bir süreliğine oyalamış oldum. Rossi'nin daha önce böyle bir niyeti olmadığı halde neden suçlamaları geri çektiğini anlamam gerekiyordu. Brennon'u araştırdığımı duymuş muydu? Bu onu korkutmuş muydu, yoksa başka bir şey mi vardı?

Laura

Sam beni eve bıraktı. O benimle olmasına rağmen, yine de kendimi on yedi yaşında, ıslahevinden salıverilmiş gibi hissetmekten kendimi alamadım. Eskisi gibi aynı yolu yürümekten nefret ediyordum. Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda. Evime giden beton kaldırım aynı görünüyordu, ama  n kapıyı açan kadın farklıydı.

Arkamı döndüm ve Sam'e sarıldım. "Beni aldığın için teşekkür ederim." "En azından bunu yapabiliyordum," dedi ve yüzüme baktığında kaşlarını çatdı.

"Sen de başlama," diye uyardım.

"Hiçbir şey söylemeyeceğim. Sen büyük bir kızsın. Kendine bakabileceğini biliyorum. Sadece senin için endişeleniyorum, Laura. Bundan sonra iyi olacak mısın?"

Kendim hakkında pek bir şey paylaşmamış olsam da, Sam beni tanıyordu. Benim duvarlarımın arkasını görüyor ve benim için endişeleniyordu. Ona umut vermem gerekiyordu. Kendim pek umutlu olmasam da.

"İyi olacağım. Benim için endişelenme. Her zaman toparlanırım."

O da başını salladı ve beni bir kez daha kucakladı. "İşten sonra seni kontrol etmeye geleceğim. Bu arada Jim, kovulmadığını söyledi. Senin vardiyalarını ben üstlendim ve diğer kızlardan da birkaçının yardım etmesini sağladım."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Teşekkürler, Sam. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Bir şey söylemene gerek yok. Sen de benim için aynısını yapardın." Başımı salladım. "Bu gece çalışabilirim. Jim'in bana ihtiyacı olursa."

"Hayır. Bir şeyler ye, uzun bir banyo yap ve yat. Son birkaç günden sonra bunu hak ettin."

"Öyle yapacağım."

Sam'in arabayla uzaklaşmasını izledikten sonra evimin kapısından içeri girdim.

Mırıldanan bir tüy yumağı bacağıma sarıldı. "Ah, Mavis, seni çok özledim."

Mavis daha yüksek sesle mırıldandı ve başparmağımla yaladı. Çenemi birkaç kez kaşımadan sonra, uzaklaştı ve otomatik mama kabına doğru yürüdü.

"Mmm, ben de biraz acıktım."

Buzdolabının kapısını açıp yeşil bir elma çıkardım ve dizüstü bilgisayarımı açtım.

Ekşi bir ısırık alırken, takvimde günleri geriye doğru saydım. Sadece üç gün ders kaçırmıştım, yetişemeyeceğim bir şey yoktu ve final sınavları gelecek haftaydı. Not ortalamam iyiydi. Sınavlarda başarısız olsam bile tüm derslerimden geçecektim. Mezuniyet konusunda endişeli değildim. En büyük endişem, bundan sonra ne yapacağımdı.

Belediye başkanıyla konuştuktan sonra fikrimi değiştirdim ve yeni kariyer yolum konusunda biraz gergindim. Siyaset bilimi alanında yüksek lisans programına başvurmuştum ve cevap bekliyordum. Ama bir keresinde, hayallerin seni korkutmuyorsa, yeterince büyük hayaller kurmuyorsun diye okumuştum. Kalbimin çılgınca atışı bir göstergeyse, bu hayal devasa bir hayaldi.

Gelen kutumdaki okunmamış bir mesaja baktım ve kalbim durdu.

Bu e-posta kaderimi belirleyecekti.

Sayın Bayan Stevens,

Siyaset Bilimi Yüksek Lisans Programımıza kabul edildiğinizi bildirmekten mutluluk duyarız. Yerin 28 Temmuz'a kadar ayrılacaktır. Kabul ettiğinizi onaylamak için lütfen aşağıdaki formu doldurun.

Başımı ellerimin arasına gömdüm ve ağladım. Omuzlarım titriyordu ve içimden kahkahalar yükselirken ağlıyordum.

Başardım.

Başardım *lan!*

Yıllarca kendimi toparlayıp hayatımdaki her şeyi, ama çalışmalarımı ve geleceğimi görmezden gelmem sonunda karşılığını verdi. Eskisi gibi aynı yolu yürümüş olabilirim, ama kapımın önünde durmadım. Mümkün olsaydı bu yolu Beyaz Saray'a kadar giderdim. Senatör Stevens kulağa hoş geliyordu, değil mi?

Kendi şakama güldüm ve gözyaşlarımı sildim. Bir mendil alıp burnumu silerken babam kapıdan içeri girdi.

"Oh tatlım, eve geldin. Tanrıya şükür!" Bana doğru koştu ve beni kollarına aldı. Yüzüme bakarak morluklarımı inceledi.

"Ben iyiyim. Merak etme," dedim, ellerini yanaklarımdan çekerek.

Ellerini omuzlarıma koydu. "Ama ağlıyorsun. İyi misin?"

Başımı salladım ve dudağımı ısırdım, ama bir kahkaha patladı. "Başardım!" "Neyi başardın?"

"Yüksek lisansa kabul edildim. Siyaset Bilimi."

"Siyaset bilimi... Bu, politikacı olmak istediğin anlamına mı geliyor?"

Sanki ona korkunç bir şey söylemişim gibi yüzü buruştu ve şok olmuş gibi göründü. Belki de onun için öyleydin.

"Evet, baba," diye gülerek cevap verdim. "Ya da belki bir lobici. Kim bilir? Benim için önemli olan tek Şey büyük resim. Kendi baŐlarına sistemi deėiŐtirenler için sistemi değiştirmek. Ben ve Sam gibi insanlar. Bizim gibi yüzlerce insan var. Bazıları diğerlerinden daha Şanslı. Bunun Őansa kalmasını istemiyorum, bu çocuklara hayatlarını deėiŐtirmeleri için bir fırsat vermek istiyorum."

Ağzını ovuşturdu. "Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum, Laura. Sana yaŐattıėım onca Şeyden sonra, hala bu kadar iyi yanlarımı görebiliyorsun."

"Mesele iyi olanı görmek değil. Kötünün stn gelmesine izin vermemek. Pes etmemek ya da vazgeçmemek. Hepimizin içinde iyilik vardır. Kötü kararlar verdiğimizde bile."

"Ben de kesinlikle payıma düŐeni yaptım. Ama deėiŐeceėim. Söz veriyorum."

Babam gülümsedi ve gözleri yaŐardı. Samimi görünüyordu ve umarım sözlerini eylemleriyle de destekler.

"Yeni bir iş bulmalısın," dedim ona.

"Biliyorum. Arkadaşım Joe, benzin istasyonunda işçi aradıklarını söyledi." "Bu iyi. BaŐvurmalısın."

"BaŐvuracaėım tatlım. Ama önce, yaklaşan mezuniyetini ve bu sahte suçlamaları yenmeni kutlayalım."

"Rossi'nin suçlamaları neden düşürdüğünü biliyor musun?" diye sordum, babamı mutfağa kadar takip ederken.

Omuz silkti. "Söylemedi. Mesajını aldım ve duyduğum anda hemen eve koştum. O adamı bir daha görmek istemiyorum."

"Umarım görmezsin. Beni gerçekten korkuttu, biliyor musun? Sanki onda çok karanlık bir yan var gibi."

"O iyi bir adam değil, tatlım. Eminim sen de bunu anlamıŐsındır. Ama bence bu sadece onunla ilgili kötü kararlar vermekten daha fazlası. İçinde çürümüŐ gibi bir hisse kapılıyorum."

Başımı salladım ama buna gerçekten inanmıyordum. Yine de Rossi'de bir tuhaflık vardı. Babam onunla iliŐkisini bitirdiği için mutluydum, böylece nedenini öğrenmek zorunda kalmayacaktık.

Ah, ama bitmemiŐti.

"Luke'un topunu geri aldın mı?"

Gözleri kapandı ve başını salladı. "Kayboldu. Evde tüm o kargaŐa yaŐandıėında, tek endişem sendin."

. Topa ne olduğunu görmedim."

"Onu geri almanın bir yolunu bulmalıyız. Ama senin bu işe karışmanı istemiyorum baba. Beni duyuyor musun?"

"Birlikte bir çözüm buluruz."

Bu sözler hoşuma gitti. Gizlice dolaşmaktan, onu takip etmekten ve sorunlarımızı görmezden gelmekten yorulmuştum. "Aynen öyle. Bundan sonra bu işte birlikteyiz."

Beni kollarına aldı ve sıkıca sarıldı. Başımı omzuna yaslayıp kalbim doluyken, ikimizin de iyi olacağını biliyordum.

Ryan

Giancarlo Rossi'nin evine son gittiğimde, aklımda bir sürü soru vardı. Bu gece, cevapları almaya geldim.

Koyu renk kot pantolon ve beyaz tişört giymiş bir adam kapıyı açtı. Muhtemelen yirmili yaşlarındaydı, ama kollarının büyüklüğüne bakılırsa, o uşak değildi.

"Giancarlo'yu görmeye geldim. Ryan Crawford geldiğini söyleyin." "Sizi bekliyor mu?"

"Sanırım bekliyor."

Adam gözlerini kısarak dudaklarını büzdü. Ama kapıyı daha fazla açarak beni içeri davet etti.

"Burada bekleyin," dedi, sonra arkasını dönüp tek kelime etmeden uzaklaştı.

Odayı gözden geçirdim ve ilk geldiğimde fark etmediğim, ahşap panellerin arasına özenle gizlenmiş daha fazla kamera olduğunu fark ettim. İçerisi karanlıktı. Tek ışık kaynağı oda lambaları ve apliklerdi. Burası bir evden çok bir sığınak gibi görünüyordu, ama bu muhtemelen o adamdan ve onun yasalara saygısızlığından duyduğum hoşnutsuzluktan kaynaklanıyordu.

Şeytandan bahset de ortaya çıksın.

Merdivenlerin başında duruyordu, siyah pantolon ve siyah düğmeli gömlek giymişti. Kıyafetleri ona tam oturuyordu, benim zevkime göre biraz fazla dar. Koyu renk saçları düzgün dalgalar halinde taranmıştı, ama yüzü tıraşsızdı.

Merdivenlerin altına geldiğinde "Crawford" dedi. Ellerini ceplerine soktu.

Ben başımı salladım.

"Rossi." "Nasıl

yardımcı olabilirim?"

"Oturmak ister misin?"

Siyah deri kanepeleri işaret etti. "Ne i ç ersiniz?" diye sordu.

"Viski."

Odanın arkasındaki bara doğru yürüdü. Arkasında cam raflar, birinci sınıf içkilerle doluydu. İki bardak doldurdu ve oturma odasına geri döndü.

Bana bir bardak uzattı ve şöyle dedi: "Eh, bu bizim son karşılaşmamızdan daha medeni."

"Evet, koşullar değişti."

"Mmm..." Karşımdaki kanepeye oturdu. "Öyleymiş."

"Suçlamaları geri çektiğini duydum. Sonunda aklın başına geldi galiba."

İçkisini yudumladı. "Öyle bir şey."

Arkasındaki, bana bakan kameraya başımı salladım. "Tüm bu kameraları mahkemeye çağırır ve onun yapmadığını kanıtlardım."

"Videoların çoğu gösteriş için, kayıt yok. Mahkemeye çıkaracak bir şey olmazdı."

"Buna inanmıyorum," dedim.

Omuz silktili. "Neye inandığın umurumda değil."

"O zaman neden yaptın? Paçayı kurtarabilirdin, neden suçlamaları düşürdün?"

Bir bacağını diğerinin üzerine attı, ayak bileğini dizine dayadı. "İşte, sonunda doğru soruları soruyorsun."

Aklım olasılıklarla doluydu. "Polisinizi ele geçirmek üzereydim. Bunu fark ettin mi?"

Gülümsedi. "Onu gerçekten kırabileceğini mi düşünüyorsun? Çok sevimlisin, biliyor musun?"

"Siktir git, Rossi. Benimle oyun oynama. Seni eğlendirmek için burada değilim. Cevaplar için geldim."

"O zaman doğru soruları sor."

"Laura'ya karşı suçlamaları neden düşürdün?"

"Biliyorsun, senin ve ailen hakkında çok şey okudum. Çoğu insanın bilmediği şeyler hakkında sana bilgi verebilirim. Teyzeni ve amcanı evlerinden attığını, kardeşin Colton'ın şüpheli ilişkileri olabileceğini ve kardeşin Luke'un kimse görmediğini sandığında başını bir sürü belaya soktuğunu biliyorum. Ama sen Ryan, sen temizsin. Hiçbir şey yok. Reşit olmadan içki içmek yok. Kötü davranışlar ya da kanunla başın belaya girmek yok. Lanet olsun, dolabında hiç iskelet olmayan sen, herhangi bir siyasi kampanya için rüya gibi bir adamsın."

Bununla nereye varmak istediğini hiç anlamadım. Ailemin geçmişini ifşa etmekle mi tehdit ediyordu? Öyleyse, bunun Laura ile ne ilgisi vardı?

"Eğer burada gizli bir tehdit varsa, şunu söyleyeyim, benim için sorun değil. Colton ve Frances mutlu bir evlilikleri var ve birbirlerini seviyorlar. Luke'un geçmişi ise medyanın bayıldığı çocuksu cazibesinin bir parçası. Elinde hiçbir şey yok."

"Henüz bitirmedim."

Ayağa kalktı ve bara geri dönerek kendine bir içki daha doldurdu. İlk içkisini oldukça hızlı bir şekilde içti.

"En azından Laura ile tanışana kadar temizdin. Sonra itibarının parlaklığı biraz kayboldu."

"Neden bahsediyorsun?"

"Görüyorsun, Laura'nın geçmişi hakkında da bazı şeyler biliyorum." "Dosyaları mühürlendi."

"Ama babasının dudakları mühürlenmemiştir. O sadece zavallı, suçlu çocuğuna yardım etmek istiyordu. Ama sen bunun hakkında hiçbir şey bilmiyordun, değil mi?"

Yüzümde hiçbir ifade olmaması için yanaklarımın içini ısırdım. Ama Laura'nın geçmişini benden önce onun bilmesi beni kızdırmıştı. "Onun geçmişi ona aittir. Babası sana bunu anlatmamalıydı."

"Doğru. Ama belki de sana yüksek lisans programına başvurduğunu söylemeliydi. Kabul edildiğini biliyor musun?"

Laura bundan hiç bahsetmedi. Neden bana söylemedi? "Bunu nereden biliyorsun?"

Kafasını salladı. "Bana yanlış sorular sorup duruyorsun."

"Sen de benim sorularımı kaçırıp duruyorsun," diye bağırdım. "Bu akıl oyunlarını bırak artık. Bana gerçeği söyle. Neden Laura'ya karşı suçlamaları geri çektin?"

Laura'ya karşı suçlamaları neden geri çektin? Polisle konuştuğumu ve onun ne kadar kirli olduğunu öğrendiğimi duydu mu? Onu ve seni ifşa edeceğimden mi korktun?"

"Bulduğunuz her neyse, mahkemede kabul edilemezdi." "Bundan o kadar emin olmazdım. Kararı yargıç verir." "Hayır. Başka nedenlerden dolayı suçlamaları düşürdüm."

Yutkundum, içim burkuldu, o sözleri söylemeden önce hoşuma gitmeyeceğini biliyordum.

"Laura'nın hapishane dışında bana daha faydalı olabilecek birçok yeteneği olduğunu keşfettim."

Ayağa kalktım ve onu işaret ettim. "Ondan uzak dur. Beni duyuyor musun?"

Gülümsedi ve midem düğümlendi.

"Benden suçlamaları düşürmemi istedin, ben de düşürdüm. Bana göre, bana bir iyilik borçlusun ve benim işimde iyilikler paradan çok daha değerlidir."

"Benim adıma bir tür minnettarlık bekliyorsanız, hayal kırıklığına uğrayacaksınız. Doğru olanı yaptığınız ve masum bir kadını hapisten kurtardığınız için size asla teşekkür etmeyeceğim. Benim işime ve Laura'nın hayatına burnunuzu soktuğunuz için size teşekkür etmeyeceğim. Ve bunu başımın üzerine tuttuğunuz için kesinlikle teşekkür etmeyeceğim çünkü benim için ilişkimiz bitmiştir."

Arkamı dönüp gitmek istedim.

"İşimiz bitmedi, Ryan," dedi alçak sesle. "Daha yeni başladık."

"Seninle bir daha asla konuşmayacağım. Benden ve Laura'dan uzak dur."

Bir kalp atışı geçtikten sonra cevap verdi: "Göreceğiz."

Arkamdan ön kapıyı çarptım ve sesin içimde yankılanmasına izin verdim. Muhtemelen havanın serinliğinden dolayı sırtımdan bir ürperti geçti, ama ensemdeki tüylerin diken diken olmasına engel olamadım. Bunun soğukla bir ilgisi olmadığını düşündüm.

*

Kapının çalınmasıyla birlikte başım da zonklamaya başladı. Yorganın altına saklandım ve başımın üzerine bir yastık attım.

Bam, Bam, Bam!

"Git buradan," diye mırıldandım yorganın altından, sesin bir şekilde kapımı çalan kişiye ulaşmasını umarak.

Ama kapı çalma sesi daha da yükseldi. Bam, Bam, Bam!

Yorganı attım. "Evde değilim!" diye bağırdım ve şakaklarımda hissettiğim keskin ağrıdan neredeyse bayılacaktım. İki elimle başımı tutarak yatağa geri düştüm.

Bu sefer merdivenlerde ayak sesleri duyuldu ve bir an için paniğe kapıldım. Tamamen çıplak halde yataktan atladım ve dolabımdan bir beyzbol sopası aldım. Yüksekte ve hazır bir şekilde sopayı kaldırdım ve bekledim.

"Tanrım!" Luke odama girince inledi. "Üzerine bir şeyler giy."

"Seni öldürebilirdim!" dedim ve sopayı düşürdüm.

"Evet, senin kokun öldürebilirdi. Bu koku da ne böyle?"

İkimiz de çarşaflarımdaki lekelerle baktık. Ben utandım. "Düşündüğün gibi değil. Dün gece şişeyi yatağıma götürdüğümde biraz viski dökmüş olabilirim."

"Hasta mıydın?" diye sordu, çarşafı yataktan çekerek.

Aklım boşaldı. Pek bir şey hatırlayamıyordum. "Sanmıyorum."

"Burada ne yapıyorsun?"

"İki gündür işe gelmedin. Aramalarımıza cevap vermedin. Burada ne yaptığını sanıyorsun, Ryan? Ölmemiş olduğumu kontrol ediyorum."

"Ben iyiyim. Artık gidebilirsin."

"Ne oldu sana? Laura serbest bırakıldı sanıyordum. Her şey yolunda sanıyordum?"

"Serbest bırakıldı," dedim ve yatağa geri uzanarak kolumu yüzüme kapattım.

"O zaman neden evde tek başına sarhoş olup sinirlenmek yerine dışarıda onunla kutlama yapıyorsun?"

"Çünkü..." diye mırıldandım. Luke iki elini beline koydu.

"Çünkü?"

"Boş ver. Evine git Luke."

"Ne olduğunu bana anlatana kadar gitmiyorum."

Gerçekten inatçı piçlerdik, değil mi?

Rossi'nin sözleri kafamda yankılanıyordu ve bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. "Çünkü onun kim olduğunu gerçekten bilmiyorum, tamam mı?"

"Neden bahsediyorsun?"

Oturarak, sırtımı döşemeli başlığa dayadım. "Aylarca çıktık ama bana hiç içini açmadı. Her zaman kapalı bir kitaptı. Şimdi bile, her şeyden sonra, yüksek lisansa başvurduğunu öğrendim ve ben bunun hakkında hiçbir şey bilmiyordum."

"Neden konuşma pek olmadı gibi bir hisse kapılıyorum?" Ona yan gözle baktım ama gözlerimi devirmeyi engelledim.

"Teyzemizle konuştun mu? Onu ziyarete gittiğini ve hatta daha iyi bir yere taşındığını duydum."

"Evet."

"Yani, iyi gitti mi?"

"Sanırım. En azından onu affettim."

"Anlıyorum. Ama kendini affetmemişsin o zaman."

Kolumu indirip ona sert bir bakış attım. "Kendimi hiç suçlamadım Luke. Ben yanlış bir şey yapmadım!"

Luke başını salladı. "Haklısın. O zaman ben her şeyi yanlış anlamışım. Sen her zaman haklısın, değil mi Ryan? Asla yanlış adım atmazsın. Asla gerçek riskler içeren şeyler yapmazsın. Öyle değil mi?"

"Hayır. Neden yapayım ki? Bunun hiçbir avantajı yok."

"Her zaman bahis yaparsın, ama sadece sonucundan emin olduğun için. Öyle değil mi?"

"Evet."

"Hiç emin olmadığın bir şeye bahis yaptın mı?"

Araştırmadan, hazırlıksız?" "Asla."

"O zaman vazgeçsen iyi olur."

"Vazgeçmek mi? Neyi?"

"Aşk."

Bu sefer gözlerimi devirdim. "Lütfen. Akıllı ve hesaplı kararlar vermek aşk ile ne alakası var?"

"Hiçbir şey. Aşık olmakla hiçbir ilgisi yok ve bu yüzden yapmayacaksın. Ama işler öyle yürümüyor kardeşim. Onu seviyorsan,

gerçekten seviyorsan, bu riski göze almalısın. Ona kendini tamamen vermelisin ve bu riski göze almalısın. Açık ol ve kendini savunmasız bırak."

Başımı salladım. "Bunu yapamam. Ben öyle biri değilim."

"Evet, öylesin. Bütün Crawfordlar öyle yaratılmıştır. Doğru kadına delicesine aşık olmak için yaratılmışız, ama kendine bir şans vermelisin. Şimdi Laura'dan uzaklaşırsan, neyi kaybettiğini asla bilemeyeceksin."

Kafamı salladım, ama artık neye karşı çıktığımı bilmiyordum.

"Bir şans ver, Ryan. Tüm olasılıklara rağmen, kağıt üzerinde mükemmel aday olmayabilir veya geçmişi tamamen temiz olmayabilir, ama sana mükemmel olan birini sevmeye şansını dene. Seninle birlikte olacağını düşündüğün kişi olmadığı için vazgeçme, o senin sevdiğin kişi."

Midem bulandı ve bir mide bulantısı dalgası beni sardı.

"Onu seviyorsun, değil mi?" diye sordu. Laura'yı düşündüm.

Onun kahkahasını ve meraklı zihnini düşündüm. Her gece yatmadan önce ve her sabah uyandığımda onu düşünüyordum. Yanımda değilse, nerede olduğunu merak ediyordum. Onun başının dertte olduğunu görmek beni mahvediyordu. Daha önce hapisteki insanları ziyaret etmiştim ama onları oradan çıkarmak için o yeri tuğla tuğla yıkmak istediğim hiç olmamıştı. En çok da onun mutlu olmasını istiyordum.

"Onu seviyorum," dedim.

"Ona söylediğinde ne dedi?" "Söylemedim."

"Peki, daha önce başkaları tarafından incitilmiş bir kızın, sen kendi kalbini saklıyorsan sana nasıl açılmasını bekleyebilirsin? Risk al. Önce sev. Derinden sev. Ne olacağını gör."

Tanrım. Haklıydı. Ve ben kusmak üzereydim.

Tuvalete koştum ve midemdeki her şeyi boşalttım. Beni rahatsız edenin viski mi yoksa Luke'un sözleri mi olduğunu bilmiyordum. Ama ona gerçeği söylersem ne diyeceğini bilmediğim için pişman olacağımı biliyordum.

Onu seviyordum. Onun için her şeyden vazgeçerdim. Kendi inançlarımdan bile. Çünkü aileni savunmaktan daha onurlu ne olabilir ki? Laura da bunu yapmıştı. Ama kimse onu savunmamıştı. Tabii ki, bana geçmişini anlatacak kadar bana güvenmiyordu. Onun gerçeğinin benimle güvende olacağını ona göstermek için ne yapmıştım ki? Omuzlarında büyük bir yük taşıyan bir şirket avukatı.

"Kahretsin. Umarım çok geç değildir. Umarım ondan uzak durmam, ona değer vermediğim anlamına gelmez."

Luke omuzlarını silkti. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Kapıdan çıkmak için ayağa kalktım.

"Dur, geri gel. Önce duş alsan iyi olur." "Tamam, önce duş. Sonra da yalvar."

Luke, suyu açtığımda güldü. "Geri döndüğüne sevindim, ağabey."

Ona sarılmak için döndüm, ama o geri çekildi. "Giysilerini giyene kadar olmaz."

Onunla birlikte güldüm ve onu iterek kenara çektim.

Laura

Hoparlörlerden müzik çınılıyordu ve dans pistinde kalabalık bir grup vardı. Bir sıra insan barın etrafını sarmıştı, ama Sam ve ben siparişleri halletmekte hiç zorlanmadık. Yan yana çalışarak, daha önce hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde içkileri barın üzerinde kaydıldık. Sam, uzun boylu bir adama doğru barın üzerinden eğildi. Göğüsleri neredeyse tezgaha değecekti, ama adam ona gülümseyerek bakmaya devam etti. Sam sıırttı ve ona bir kağıt parçası uzattığında adam göz kırptı.

"O çok tatlı," dedim, dirseğinin yanındaki limon dilimini alırken.

O da başını salladı ve martini'sini çalkalayarak adamın arkasından bakakaldı. "Bir arkadaşı var. İştten sonra bize katılmak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," dedim ve limonu bardağın kenarına yapıştırdım.

"Bir haftadır gelmiyor Laura. Sen tutuklanmadan önce de gelmiyordu. Artık unutmanın zamanı geldi bence."

"Biliyorum. Ama sınavlarıma odaklanmam gerekiyor. Başka bir şeye vaktim yok. Bu sefer ciddiğim."

"Ha," diye burun kııırdı. "Biliyorum. Ben de bundan endişeleniyorum. Sonunda biriyle tanışşıyorsun ve o da güvenilirmez biri çıkıyor. Üzgünüm, Laura."

"Ben üzölmüyorum. İnanılmazdı ve kötü yanları bile iyiydi. Babamla şu anda iyi durumdayız. Sanırım her şeyin bir nedeni vardır."

Sam abartılı bir şekilde inledi.

"Biliyorum," dedim. "Ben de o tür kaderci konuşmalardan nefret ederim. Ben..."

"Hayır, öyle değil. Sadece... bunu söylediğim anda, bak, bara kim girdi." Ön kapıyı işaret etti.

Yavaş hareket ediyordu. Kapıdan geçerken ceketinin yakaları açıldı. Beyaz düğmeli gömleği karanlık denizde bir fener gibiydi. Ve yüzü. Oh, o keskin, sert... Kafamı salladım. Ryan Crawford kararını vermişti. Polise onu arayıp serbest bırakıldığımı haber vermesini istemiştim. Ama ne geldi ne de aradı. Ya da... hiçbir şey yapmadı. Eh, umurumda değildi.

Umursamadım.

İki adam daha ona katıldı.

Gördün mü? O senin için burada değil.

Bir masaya oturdular ve Ryan bana bakan kanepeyi seçti, ama bir kez bile bana bakmadı.

Vardiyamın geri kalanında onu görmezden geldim.

Önümdeki kadın altı shot sipariş etti ve ben de diğer beş kadın da bara katıldığında, shotları onun önüne dizdim. "Yeni başlangıçlara," dedi ve hepsi kadehlerini kaldırıp tekilalarını içerek bağırdılar.

"Bir tur daha," diye bağırdı bir başkası ve ben bardakları kaldırıp altı tane daha dizdi.

Bu kadınları kiskandım. Kaygısız tavırlarını. Arkadaşlıklarını. Gülümsemelerini. Ben de bunlara sahip olabilirdim. Sadece önümüzdeki haftayı bitirmem gerekiyordu. O zaman mutlu olacaktım. Ya da belki yüksek lisansımı bitirdikten sonra. Belki o zaman mutlu olacaktım.

Kahretsin, neden şimdi mutlu değildim? Neden mutluluğuma hep bir zaman sınırı koyuyordum?

"Laura... Laura!"

"Ne!" diye Sam'e bağırdım.

"Bir müşteri içkisini bekliyor," dedi dişlerini sıkarak ve çenesini öne doğru çıkardı.

Adam ayakta durmuş bana bakıyordu. Gülümsemiyordu, gözlerini kırpmıyordu. Ceketini geri itip ellerini cebine soktu. Ben hareket edemiyordum.

Sam beni ona doğru itti ve ezilmiş buzdan uzaklaştırdı. "Ne... Ne istersiniz?" diye sordum.

"En iyi viskinizden üç bardak," dedi.

Başımı salladım ve arkamdaki şişeyi aldım. Onun içkisini doldururken, gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Her yerde. Ve vücudum, mümkün olmadığını düşündüğüm yerlerde kızardı.

İçkileri ona doğru ittim ve parmakları benimkilere dokundu.

"Konuşmamız gerek," dedi, bara yaslanarak kulağıma fısıldadı.

Kafamı salladım. "Olmaz. Çalışıyorum."

"İşin bittiğinde o zaman. Beklerim."

Neden tekrar başımı salladığımı bilmiyorum. Sadece onun bitirmesini duymak istemiyordum. Resmi hale getirmesini. "Sam'i eve götüreceğim. İşten sonra kalamam."

Bu bir yalandı, ama o bunu bilmiyordu.

Bardan Sam'e baktı, sonra tekrar bana döndü.

"Göreceğiz," dedi ve uzaklaştı.

Yüksek sesle nefes verdim ve alnımdaki teri sildim.

Tanrım. Sam'le konuşup gerçeği öğrenebilirdi. Daha önce de adımı öğrenmek için bunu yapmıştı. Arkadaşımı kenara çektim. "Dinle, Ryan sorarsa, seni eve götürüyorum."

"Şey, bu biraz zor olacak çünkü ben şuradaki uzun boylu, esmer ve yakışıklı adamın arabasına bineceğim."

"Biliyorum. Ama o burada kalmayacak. Yine de, sorarsa diye, beni desteklemen gerekiyor."

"Peki." Derin bir nefes aldı. "Ama seni anlamıyorum Laura.

Onunla konuşmak istemiyor

musun?"

"Hayır,

istemiyorum."

Kafasını salladı. "Anlamıyorum. Ama bu senin hayatın."

"Teşekkürler."

O gece barın geri kalanında geri gelmedi. Akşam yavaşladığında, Sam beni masasına gönderip boş bardakları toplattı.

"Hayır. Sen git, Sam."

"Olmaz. Senin için yalan söylüyorsam, temizlik görevi de sana kalır." "Peki," diye öfkelen dim.

"Tamam," dedi gülümseyerek.

Onun masasına doğru yürüdüm. Konuşmayı kesti ve bana baktı. Elbisemi düzelttim ve saçlarımı geri çektim. Of, neden bu kadar

Huzursuz mu? Sadece birkaç bardak alıyordum.

"Affedersiniz," dedim, adamlardan birinin yanından geçerken.

"Özür dilemene gerek yok güzelim. İstedğin zaman bana dokunabilirsin." Elini kışıma uzattı.

Ryan ayağa kalktı. "Geri çekil," dedi alaycı bir şekilde.

Gözlerim Ryan'a kaydı ama o adama odaklanmıştı. Parmakları bardağı kavradı. "Biraz saygı göster."

Sapık adam Ryan'a baktı ama tek kelime etmedi. Bu tartışma yüzünden yüzümün kızardığını hissettim, bana yöneltilen bu ilgiden hoşlanmamıştım. Ama ben asla başkalarının benim için savaşmasına izin veren biri olmadım.

"Sorun değil," dedim, Ryan'a bakarak. Sonra, iğrenç adama, kulağına eğildim. "Bana bir daha dokunursan, her iki elindeki parmaklarını tek tek kırarım."

Bardakları alıp oradan ayrıldım.

Parmaklarım tepsiyi kavradı ama ellerim hala titriyordu.

Sözlerime rağmen, bu tartışma beni sinirlendirmişti.

Bara geri döner dönmez Sam'e "Bir dakika izin ver" dedim. Tepsiyi bıraktıktan sonra koridordan tuvalete doğru yürüdüm. Boynumun arkasına soğuk su serperek aynanın önünde derin bir nefes aldım.

Belki de işten daha uzun süre izin almalıydım. Başımda çok şey vardı. Hapishane, sınavlar, ayrılık. Bir kız daha ne kadar dayanabilir ki? Arkamı döndüm ve kapıya baktım. Bir an için kalbim, aklımın algılayamayacağı bir şey umdu. Oraya gitme Laura. O seni beklemiyor.

Gözlerimi kapattım ve kapıyı açtım.

Onları açtığımda, koridor boştu.

Rahatlamam gerekirdi. Bunu bekliyordum. Ama midemde bir düğüm oluştu.

Bara geri döndüm ve gözlerim istem dışı onun masasına kaydı.

O gitmişti.

Masa boştu. Midem bulandı ve kendimi hasta hissettim.

"Ne oldu?" diye sordu Sam, ben bara eğildiğimde. "Sanırım kusacağım," dedim.

"Git uzan," diye emretti.

"Hayır. Eve gitmem lazım. Son yirmi dakikayı benim için tutabilir misin?"

"Evet, evet. Araba kullanabilir misin?" "Evet. Sorun olmaz."

Ceketimi alıp otoparka koştum. Hâlâ birkaç araba park halindeydi ve bir an için benimkini bulamadım.

Arkamda bir gölge geçti ve ben birden ürperdim. Çantamda spreyimi aradım.

"Yapma," diye bağırdı. "Benim."

"Ryan?" Arkanı dönüp ona baktım.

Elleri havadaydı ve dudaklarında bir gülümseme vardı. "Tanrı aşkına, bana bir daha sprey sıkma."

Gülerek, "Artık ellerini indirebilirsin," dedim. Otoparkı gözden geçirerek, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Omzunun üzerinden park yerinden ayrılan bir arabaya baktı.

"O ahmağın arabasına binip seni rahat bırakacağından emin olmak istedim. Ona güvenmiyorum."

Başımı salladım. "Teşekkürler, ama kendimi koruyabilirim."

"Biliyorum." Bana baktı ve ben onun benim dış görünüşümün ötesini görüp, kalbimin göğsümde çarpışını duyup duymadığını merak ettim. O iğrenç adamın gitmiş olmasına sevindim. Ryan'ın onun gittiğinden emin olmasına daha da sevindim.

"Eğer bunun için geldiysen, sanırım şimdi gideceksin." Onun kalmasını istediğim gibi geldiğini biliyordum. Ama sözlerimi geri alamazdım.

"Bu gece yalnız gelmeyi planlamıştım, ama sonra geri çekilemeyeceğim bir toplantı çıktı ve bu, bunu gerçekleştirebilmemin tek yolu." "

"Neyi gerçekleştirmek?"

"Konuşmamız lazım, Laura."

"Biliyorum. Sürekli bunu söylüyorsun, ama sorun değil. Konuşmamız gerekmiyor. Anlıyorum, Ryan. Başka bir şey söylemene gerek yok."

Başını eğdi. "Ne söylemem gerekmiyor?" "Gerçekten mi? Bana söylememi mi istiyorsun?"

"Şey... evet. Çünkü neden bahsettiğini hiç anlamadım."

"Anlıyorum. Bir geçmişim var. Babam muhtemelen yarım milyon dolar veya daha fazla değeri olan bir beyzbol topunu çaldı. Hapse girdim. Devam etmeli miyim?"

devam

edeyim

mi?"

"Lütfen."

Elimi kalçama koyarak gücümü topladım. "Tamam. Ben sana uygun kız değilim, Ryan. İşte. Söyledim. Artık eve gidebilirsin. Başka bir şey söylemene gerek yok. Hoşça kal." Onu itip geçtim, ama o bileğimi tuttu.

Onun sıkı tutuşuna baktım.

Sesi alçaktı. "Bütün bunlar doğru. Tabii, 'Ben doğru kız değilim' kısmı hariç." Bileğimi bıraktı ve yüzünü ovuşturdu. "Seninle hiçbir şey için kızgın değildim, Laura. Kızgındım çünkü beni kandırmaya çalıştığını düşündüm. Her şeyi planladığını düşündüm. Belki de sen de bu işin içindeydin ve..."

"Ne? Nasıl böyle bir şey düşünebilirsin?" "Geçmişteki deneyimlerimden dolayı sanırım."

Teyzesini düşündüm ve öfkem biraz azaldı. Geçmiş deneyimlerin şimdiki kararlarını nasıl etkileyebileceğini anladım.

"Ve en çok da bana yüksek lisansa başvurduğunu söylemediğin için kırıldım. Biliyorum, aptalca..."

"Dur, ne? Bunu nereden biliyorsun?" "Giancarlo Rossi."

"O nasıl biliyordu?"

Omuzlarını silkti. "Hiçbir fikrim yok, ama benim kendi yöntemlerim olduğu gibi onun da kendi yöntemleri vardır herhalde." Benzerliklerini işaret ettikten sonra yüzü asıldı. Sonra bana baktı ve omuzları çöktü. "Neden bana söylemedin?"

Gözlerimi kapattım. "Bilmiyorum... Bilmiyorum. Kendimle ilgili şeyleri paylaşan biri değilim. Aslında paylaşacak kimsem yok."

"Beni vardı." O

vardı.

Bu söz canımı yaktı.

"Evet. Ama ya başvursam ve kabul edilmezsem? Çok hayal kırıklığına uğrarım. Benim ve Sam gibi çocuklar için uygun bir rehabilitasyon merkezi kurma hayalim var. Ebeveynleri hapiste ya da uyuşturucu bağımlısı olduğu için eve dönecek kimsesi olmayan çocuklar için. Çok

çok hayal kırıklığına uğrardım. Sen zengin, başarılı bir iş adamısın, ben ise suçlu bir geçmişli ve dengesiz ebeveynleri olan bir barmenim." Güldüm. "Tanrım, bunu yüksek sesle söyleyince çok daha kötü geliyor."

"Ama bunu yüksek sesle söyleyince kendini daha iyi hissediyor musun?"
Siktir. Evet, hissettim.

"Bak, anlıyorum. Gerçekten anlıyorum," dedi ve ellerini omuzlarıma koydu. "Benim de geçmişimde konuşmak istemediğim şeyler var. Ama aramızdaki ilişkiyi yürütmek istiyorsak, denemeliyiz. En azından şu anda yaşadıklarımızı."

Kollarımı okşadı. "Kız arkadaşımın yüksek lisansa başvurduğunu başkalarından duymak istemiyorum. Senin yanında olmak istiyorum. İyi günde, kötü günde."

"Kız arkadaşım mı?" Sesimin bu kadar acınası gelmesinden nefret ediyordum. Sonunda sesi bile kısıldı. Boğazımı temizledim. "Beni kız arkadaşın olarak görüyordun."

"Hâlâ öyle. Ayrılmadık, değil mi?"

"Bilmiyorum. Daha önce saydığım şeylerin en azından birinin ilişkimizi bitirecek bir neden olduğunu düşünmüştüm."

O güldü ve ellerimi sıktı. "Evet. Ben de öyle düşünmüştüm. Ama ne zaman seni düşünsem, yaptıklarını değil, kim olduğunu düşünürdüm."

Nazikçe elini yüzüme uzattı. Yanağımı avuçlayarak, "Geçmişin umurumda değil. Ailenin ne yaptığı da umurumda değil. Tek umurumda olan sensin. Seni seviyorum, Laura" dedi.

Onun sözleri nefesimi kesti. Rüya gördüğümü sandım, ama yanağımdaki cildinin sıcaklığı inkar edilemezdi. "Sen tanıdığım en inanılmaz insansın. Gücün, kalbin, zeki ağzın, hepsini seviyorum." Derin bir nefes aldı. "Her gün benimle olmanı istiyorum. Seni hissetmek istiyorum."

Başparmağı yanağımı okşadı ve ben gözlerimi kapattım. Soğuk havaya rağmen, sözleri vücudumu ısıttı. "Ben de seni istiyorum. Aramızda dünyalar kadar mesafe olsa da, yanında olduğumda başka hiçbir yerde olmak istemiyorum."

Gözleri hafifçe büyüdü ve yeşil rengi adaçayı rengine dönüştü. Yavaşça başını bana doğru eğdi ve ben gözlerimi kapattım. Dudakları benimkilere değdi, ama ben dudaklarımı kapalı tutarak bu baskının tadını çıkardım.

Parmaklarını başımın arkasına dolayarak, dili dudaklarımın mührünü araştırdı. "Laura," diye fısıldadı. Bu bir yalvarış gibi geldi ve ben ağzımı açarak onu içeri davet ettim.

Dilini alt dudağımın üzerinde gezdirdi, sonra ağzımın içini. Dilim onunla buluşmak için dolandı, öpücüğün kontrolünü ele geçirmek için mücadele etti. İki elimi de yüzünün iki yanına bastırarak, ona karşılık verdim. Sertçe. Onun beni bırakmasını hiç istemedim.

Ben. Kimseye ihtiyacı olmadığını düşünen kişi. Ne anneye, ne babaya, ne de kesinlikle bir erkeğe.

Ama *bu* adama ihtiyacım vardı. Nefes almak, düşünmek, hissetmek, sevmek için ona ihtiyacım vardı. Hayatımda, düşüncelerimde ve dünyamda ona ihtiyacım vardı.

"Benimle eve gel," diye homurdandı öpüşmeyi bıraktığında. "Seni yatağında tutmak istiyorum. Seninle sevişmek istiyorum." Gözleri bana yalvarıyordu. "Evet de, Laura."

"Evet," diye fısıldadım ve o beni kucaklayarak havaya kaldırdı.

Laura

Ryan'ın evine giden araba yolculuğu bulanık geçti. Vücudum heyecandan titriyordu. Eli uyluğumu okşadı ve her kırmızı ışıktaki durduğunda başımı kendine çekip dudaklarımı yaladı. Işık yeşile döndüğünde en az iki araba bize korna çaldı ama o fark etmedi.

Siyah pantolonunun üzerinde büyük bir şişkinlik fark ettiğimde ona dokunmaya çalıştım, ama o elimi itti. "Bunu yaparsan araba süremezsin," dedi ve başparmağıyla alt dudağımı okşadı. Onun cildini ısırardım, sonra orta parmağını ağızıma çekip emdim.

O inledi ve gaz pedalına bastı. Tek elle sürerken lastikler gıcırdadı ve ben parmaklarını yaladım.

Neredeyse kısa çalılarının birine çarpacaktı ama arabasını ön tarafa park ederken kıl payı kaçırıldı. Kapımı açmak için aceleyle koştu ve beni arabadan çıkardı.

Beni omzuna attığında ve cebindeki anahtarlarla boğuşurken dudaklarımdan bir kıkırdama kaçtı. "Bütün bu lanet teknolojiye rağmen hala ön kapımı açmak için anahtar kullanmak zorundayım. Yarın bunu değiştireceğim."

"Beni her gün böyle taşımayı mı planlıyorsun?" diye şaka yaptım.

Beni antredeki halının üzerine indirdi. "Sen etrafta olduğun sürece ellerim dolu olacak," dedi ve dudaklarımı ısırıldı.

"Gel." Beni merdivenlerden yukarı çekerken sırtıttı. Onunla ilk tanıştığımdaki gülümsemesini hatırladım. Dudaklarının hafifçe kıvrılması ve gözlerinin neredeyse hiç hareket etmemesi. Şimdi dişleri kristal avizenin altında parlıyordu

ve gözlerinin etrafında kırışıklıklar oluşmuştu. Tüm yüzüyle gülümsüyordu ve ben bunu benim yaptığımı merak etmeden edemedim. Onu böyle gülümsetmiş miydim?

"Neden başını sallıyorsun?" Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda sordu. "Çok mu hızlı gidiyorum?"

"Hayır, hayır, öyle değil."

"Eğer öyle istersen, yavaştan alabilirim."

"Mmm, belki..." Beni, odanın büyük bir kısmını kaplayan kral boy yatakla dolu yatak odasına çekti. Bir tarafta duvardan duvara dolap, diğer tarafta pencereler gözden kaçması zordu. Ama ikisi de dikkatimi çekmedi. Hayır, dikkatimi çeken yatak üzerindeki tablo oldu.

"Bu resim," diye fısıldadım, elim ağzımın önünde duruyordu. Onu görünce neden şaşırdığımı bilmiyorum. Onu müzayededen satın alalı çok uzun zaman olmuştu. Şimdi yatağının üzerinde, rüya gerçeğe dönüşmüştü. O resim benim sayemde oradaydı. Ona ait bir şeyi seçmede küçük bir rolüm olmuştu ve o da onu yatağının üzerine asmıştı. Vücuduna yakın bir yere. Çok samimi bir his uyandırıyordu.

"Burayı beğendin mi? Ofisime koymaktan bahsetmiştim ama..."

"Hayır. Burası mükemmel," dedim, ona dönerek. "Burayı çok seviyorum."

Seni seviyorum.

"Laura," diye fısıldadı, parmakları yüzümün yanını okşayarak. "Seni seviyorum."

Gülerek, "Ben de seni seviyorum," dedim.

Sonra beni öptü ve ben tüm sevgimi o öpücüğe döktüm. Onun ve benim için her gram affetmeyi. Çünkü kendimi affetmeden başka kimseyi sevemeyeceğimi biliyordum.

Parmaklarımla saçlarını okşadım. Gözleri beni izliyordu, tam olarak anlayamadığım bir duygu ile yanıyordu. Aşk mıydı? Arzu mu? İkisi deydi. Kimse bana daha önce böyle bakmamıştı.

Yüzünü kendime doğru çektim ve nefesini keserek onu tekrar tekrar öptüm. Yatağına ulaştığımızda nefes nefese geri çekildi ve beni yere indirdi.

"Bu işe yarayacaksa, birbirimize güvenmemiz gerekecek." Başımı salladım. "Evet."

"Harika. O zaman, en savunmasız olduğun anlarda bile sana bakacağıma g venmen gerekiyor."

Yanağını okşayarak, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Elimi tutup beni yatağına götürdü.  arşafıları çekip, "Gir" dedi.

Gülümsedim ama itaat ettim. Ayakkabılarımı çıkarıp yatağa s r nd m, elbisenin etekleri kalçalarını ve uyluklarını sıkıca sarıyordu. Dolabına girip bir avuç kumaşla geri döndü.

İki kravat ve bir göz bağı yatağın üzerine attı. Kaşlarını kaldırdım. "Seks fantezilerine meraklı olduğunu bilmiyordum."

"Bu sapıklıkla ilgili değil. Güvenle ilgili. Bana tamamen g venmeni istiyorum," dedi, sesinde hiçbir duygu belirtisi olmadan. Çok ciddiye.

Yutkundum ve başıımı salladım. Beni çok iyi tanıyordu. Her duruma hazırlıklıyım. Tahmin edebileceğim Őeylere göre nasıl tepki vereceğimi biliyordum, ama gözlerim ve ellerim kullanılamaz durumda olduğundan ona güvenmek zorundaydım. Ona güvenmek. Bunu yapmaya hazır mıydım? Evet. Yapabilir miydim? Hiçbir fikrim yoktu.

Bir kez başını salladı ve bana yaklaştı. "Kollarını kaldır."

Ben de itaat ettim ve bileklerimi başımın üzerine koydum. Başıık döşemeli olduğu için beni neye bağlayacağını bilmiyordum, ama bunun güven faktörünün bir parçası olduğunu düşündüm.

 nce bileklerimi birbirine bağladı. Sonra başımın arkasındaki  arşafıları geri çekti ve ikinci bağı kullanarak ellerimi yatağa bağladı. Yatağın kenarına bağlı iplerden birini kullanarak  arşafıları çekmiş olmalıydı. Gülümsedim. Onun yaratıcılığını seviyordum.

Sonra gözlerimi bağladı. Dünyam karardı ve nefesim hızlandı. Bir an panikledim, ta ki nefesinin yanağımı gıdıklaması ve "Ben buradayım. G vendesin" diye fısıldaması kadar.

Yavaş nefesler alarak kendimi sakinleştirdim, yatağa uzandım ve kaslarımı gevşettim.

"İşte bu. Benim kızım işte," diye mırıldandı.

Onun övgüsü beni inlememeliydim, ama inledim. Bundan zevk aldım.

Parmakları elbisenin düğmelerini açtı ve kumaşı altımdan çekti altından çıkardı. Elleri belimi açtı, başparmakları

sütyenimin hemen altını bastırdı. Önü açılır olduğunu henüz fark etmiş miydi acaba?

Gülümsedim. Uzun süre beklemem gerekmedi, çünkü bir saniye sonra sütyenim açıldı, göğüslerim serbest kaldı ve meme uçlarımı okşayan soğuk havayı derin bir nefesle içime çektim.

Soğuktan ve onun dokunuşundan titreyerek, parmağını külotuma doğru kaydırıp onu da çıkardığinde bir nefes daha aldım.

Vücudumdaki her sinir onun dokunuşuna tepki verdi.

"Bu işte çok iyisin," dedim ve onun kıkırdadığını duydum.

"Seni binlerce kez yatağımda böyle hayal ettim."

Saniyeler içinde giysilerimi çıkardı ve beni çıplak bıraktı. Bacaklarımı çaprazladım, ama bu utançtan değildi. Kontrol müydü? Onu göremediğim halde, onun beni görebileceği şeyleri kontrol etmek mi istiyordum? *Mmm...*

Sonra ortadan kayboldu. Yatakta hiçbir hareket yoktu, sadece yakınlarda kumaşın hışırtısı duyuluyordu.

Dizime dokunması beni şaşırttı ve sırtımı kavisledim. "Şşş. Korkma. Düşünme. Sadece bana güven ve istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağımı bil. Sadece 'sarı' de, ben de duracağım. Anladın mı Laura?"

Yine başımı salladım.

"Güzel. Şimdi bacaklarını aç. Sadece benim için." Dilini klitorisimde gezdirdi. "Bu benim. Sen benimsin," diye mırıldandı ve ağzını bana dayadı. Kalçalarım yataktan sıçradı ama o beni tuttu, elleriyle uyluklarımı, sonra kalçalarımı okşadı, ben nefes nefese kalmayı bırakıp kalçalarımı tekrar yatağa indirene kadar.

Belki de onun yaramaz sözleri ve yaramaz dilinin, iyi çocuk imajıyla oluşturduğu kontrasttı. Belki de görme yetimi kaybetmem diğer duyularımı keskinleştirmişti. Ya da belki de sadece o, sadece o, Ryan'a kendimi pişmanlık duymadan tamamen teslim etmek istememi sağlıyordu.

O, bacaklarımda tanıdık bir zevk dalgası başlayana ve yavaşça içime yayılana kadar öptü ve emdi. Bu orgazmın beni mahvedeceğini bildiğim için, bağlarımı çekerek karnımı bastırmak ya da onu itmek istedim. Şu anda çok fazla şey hissettiğimi biliyordum.

daha önce hiç hissetmediğim kadar. Kalbim klitorisimle birlikte şişti ve aynı anda hem acıdı hem de çok iyi hissettirdi.

Kendimi yukarı çekmeye çalıştım ama Ryan beni tuttu, elleri göğüslerimi okşamaya başladı. Oh, bu durumu daha da kötüleştirdi. Hayır, daha iyi hale getirdi. Daha kötü değildi çünkü şimdi zevk yoğunlaştı ve karanlık her şeyi kapladı. Göz bağımın kenarından hiçbir ışık göremiyordum ve görme duyum devre dışı kaldığı için diğer tüm duyularım devreye girdi. Dilinin hissi, kolonyasının kokusu, tadı... Onu tadamıyordum ve inledim.

"Elini ver bana," diye nefes nefese söyledim.

Parmağını içime soktu ve ben yine inledim. Hoşuma gitmişti, ama istediğim bu değildi. "Hayır. Ağızımın içine. Tadını almak istiyorum."

Ağızını ve ellerini çekti ve yoklukları beni neredeyse ağlatacaktı. Vücudum havası boşalmış bir balon gibi sönmüştü. "Ryan," diye yalvardım.

Beni öptü ve dilim sevinçle karşılık verdi. Ağızını keşfettim ve dudaklarında ikimizin tadını aldım. Arzumun baş döndürücü etkisi beni ateşledi ve onun altında kıvrandım. Elleri göğüslerimle oynamaya devam etti ve onu hissedemediğim yerlerde bile benim karıncalandı.

Vücudu benim vücudumun üzerine bastırdı. Beni yatağa sıkıca bastıran ağırlığı cennetti. Sanki tüm vücudu beni kucaklıyor, beni sıcak ve güvende tutuyordu.

Kollarımı ona dolamak istedim, ama bu lanet olası kelepçeler! Onları tekrar çektim ve o ellerini benim ellerimin üzerine koydu.

Sonra girişime dokunduğunu hissettim ve gevşedim. "Evet," diye inledim.

İçime girdi ve ikimiz de zevkten inledik. Kulağımın yanındaki nefesi tüm vücudumda tüylerimi diken diken etti. Bir ritim tutturdu ve ben de ona uyum sağladım, kalçalarımı onun kalçalarına doğru ittim. Vücudunu daha yukarı kaldırarak bir noktaya çarptı ve ben nefesimi tuttum.

Yüzümü parmakları arasında tutarken, ağızım açık, kalçalarını bana doğru itti ve zevk tekrar arttı. Kafamın derisi karıncalanana kadar büyüdü ve büyüdü. "Ryan," nefes alamadığımda inledim. "Durma."

Hızını artırdı ve ben kırılıp çığlık atana kadar daha sert vurmaya devam etti, ben kontrolsüzce titriyordum. Gözlerimin arkasında ışıklar parladı ve vücudum yatağa yığıldı.

Ciğerlerimi hava ile doldurdum ama yetmedi.

"Şşş," diye fısıldadı, yanağımı, çenemi ve kulağımı öptü. "Şşş. Ben buradayım." Vücudunu benimkinin üzerine bastırdı ve ben bacaklarımı, kollarımı, boynumu onun etrafına doladım, her santimini kucaklamak istedim. Yatağa uzandım ve iç geçirdim.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki havada uçuyormuşum gibi."

O kıkırdadı. Boğuk sesi boynumu gıdıkladı. "Güzel."

"Ryan?" Sonunda tam bir cümle kurabildiğime inandığımda sordum. Üzerime uzanarak göğüs kemiğimi öptü. "Mmm?" "Şimdi sıra sende."

"Benim
sıram mı?"

Başımı
salladım.

Kalbimin yanında mırıldandı ve "Bu ses hoşuma gitti." dedi. "Harika. Daha fazla bağa ihtiyacımız olacak."

*

Güneş ışığı kral boy yatak üzerine dökülüyordu ve ben bu rahatsız edici durumdan şikayet ettim. Yüzümü kolumla kapattım ve yatağın yanındaki saate gözlerimi kısarak baktım. Saat ondu. Uyuyakalmıştım!

Yorganı attım ve odaya bakındım. "Ryan?" diye seslendim ama cevap vermedi. Banyoya gittim ama duşta değildi.

Arkamı döndüğümde, yerde bir not gördüm. Battaniyeyle birlikte onu da atmış olmalıyım.

Güzel Laura'm,

Bugün işte halletmem gereken birkaç iş var. Sabah sana iyi günler öpücüğü veremediğim için üzgünüm. Ama telafi edeceğime söz veriyorum. Akşam 7'de buraya gel. Seni bekliyor olacağım.

Sevgiler,

Ryan

Benim.

Bu sözler hoşuma gitti. Topuklarımı döndürdüm ve notu göğsüme sıkıca bastırarak yatağa geriye doğru düştüm. Bir iç çekerek tavana baktım. Kendimi genç ve kaygısız hissettim, ilk kez... şey, ilk kez.

Üniversite hayatımın son dersi bugün vardı ve bunu kaçırmak istemedim. Yakında mezun olacaktım ve yeni bir yola çıkacaktım. Artık bu yolda benimle birlikte yürüyecek birinin olmasını umuyordum.

Musluğu açıp aynada kendime baktım. Aynı kişiydim. Ben. Laura Stevens, ama bugün farklı hissediyordum. Mutluydum ve geleceği dört gözle bekliyordum. Ryan benim hakkımda her şeyi biliyordu ve hala beni istiyordu. Onu korkutmamıştım. Hayır, aslında beni seviyordu. Benim için savaşmıştı. Beni seçmişti.

Hızlıca duş aldım, giyindim ve sınıfa koştum, bu yeni bölüme başlamaktan heyecan duyuyordum.

Profesörlerim konuşurken neredeyse hiç konsantre olamıyordum. Sınav öncesi konuları gözden geçiriyordu. Aklım sürekli dün geceye gidiyordu. Ryan'ın kollarını ve bacaklarını yatağa bağladığımı hatırlayarak sııttım.

Bir ara, benim alaylarımı daha fazla kaldıramayıp bir şekilde kurtuldu ve bu hareket ikimizi de yataktan attı.

Sonra olanlar beni güldürdü ve kimse duymamış mı diye sınıf arkadaşlarıma gizlice bakarak arkama döndüm. Bir kız gözlerini kısarak bana doğru baktı, muhtemelen bana ne olduğunu merak ediyordu.

Eşarbımla kahkahamı bastırdım ve profesöre odaklandım.

Son dersim bittikten sonra eve koştum ve Ryan'la geçireceğim akşam için hızlıca giyindim. Ne giymeliydim? Elbise mi? Çok resmi olurdu. Etek mi? Bu kesinlikle bir davet olurdu. Mmm, etek olacaktı.

Saçlarımı büyük bukleler halinde açık bırakarak, kapıdan çıkmadan önce son bir kez salladım. Ben ön kapıyı kilitlerken babam merdivenleri çıkıyordu.

"Merhaba baba. Benzin istasyonundaki vardiyan nasıldı?"

Yorgun görünüyordu, ama gülümsedi. "İyiydi, tatlım. Sıkıcı ama iyiydi."

"Çoğu iş genelde öyledir. En azından yasal olanlar."

Gülümsedi. "Sanırım haklısın."

Şimdi bu konuda gülebildiğimiz için mutluydum. Hâlâ Luke'un topunu geri almanın bir yolunu bulmamız gerekiyordu, ama o babam hakkında suç duyurusunda bulunmamıştı ve Rossi de olayla ilgisi olduğunu itiraf etmiyordu, bu yüzden şimdilik bir plan yapana kadar yolumuza devam ediyorduk.

Onu yanağından öptüm. "Beni bekleme," dedim arabama binerken.

O başını salladı. "Ryan'a selam söyle."

Başımı salladım ve garajdan çıktım. Babamla ilişkim karmaşıktı. Onun yaptığı her şeyi tamamen affetmiş sayılmazdım, ama bunu aşmaya çalışıyorduk.

Ryan'ın garaj yoluna girdim ve kontağı kapattım. Evi seyrederek, yapının büyüklüğüne ve çevresindeki ağaçlara hayran kaldım. Ev, tıpkı kendisi gibi büyük ve hayatımı tamamen kaplamış gibiydi.

Saçlarımı geriye attım, kapı zilini çaldım ve rujumu kontrol ettim. Birkaç saniye cevap gelmeyince tekrar denedim, ama bu sefer kapıya yapıştırılmış notu fark ettim.

Girin.

Kapı kolunu çevirip kapıya kuvvetlice bastırdım. "Merhaba?"

Cevap yoktu.

Arkamdan kapıyı kilitledim ve odayı gözden geçirdim. Evin içinde ışıklar yanmıyordu, ama küçük mumlar yerden bir yol çiziyordu. Gülümsayarak o yolu takip ettim.

Beni mutfığa götürdü, tezgahın üzerinde bir buket kırmızı gül ve aralarında benim adımın yazılı bir not vardı.

İki seçeneğin var: önündeki bilinmeyen yolu seçip bu koridordan yürümek ya da az önce geçtiğin tanıdık yolu seçmek.

Arkamı döndüm ve arkamdaki aydınlık yolu izledim. Derin bir nefes aldım, gözlerimi kapattım ve karanlığa doğru adım attım.

Kafamı salladım.

Onunla birlikte yeni ve keşfedilmemiş bir yola gireceğimi açıkça belirtmişti. Karanlığa bakarken, bir tedirginlik hissi bekliyordum, ama hiç hissetmedim.

Yüzümde bir gülümsemeyle ve omuzlarımı geriye atarak koridora doğru yürüdüm.

"Buraya." Sesi beni hazırlıksız yakaladı ve biraz irkildim. Sağıma, sesinin geldiği yöne döndüğümde, hafifçe açık bir kapı ve içeriden gelen zayıf bir ışık gördüm.

Kapıya yaslanarak içeri girdim. O, takım elbise ve kravat giymiş, ellerini önünde kavuşturmuş olarak masasının kenarında oturuyordu.

Beni selamlamasını bekliyordum, ama o sadece orada oturuyordu. Yanında tek bir mum yanıyordu, odadaki diğer her şeyi ayırt etmek zordu, ama yanımdaki kitap raflarını fark etmek zor değildi. Burası onun ofisi ya da çalışma odası falan olmalıydı.

"Ne oluyor?" diye sordum, onu masada giyinik değil, yatağında yarı çıplak bekliyordum.

"Lütfen oturun."

Oturur oturmaz bana bir kutu uzattı.

"Dün gecedен sonra bir şeyin farkına vardım. Hayatımı herkese ve onların niyetlerine şüpheyle yaklaşarak yaşamakla kalmamış, aynı zamanda gerçek bir hedefim olmadan amaçsızca yaşamışım. Ebeveynlerimizin mirasını aldığımızdan beri, hiç aç kalmadım ya da lükslerden mahrum kaldım. İstediğim her şeyi satın alabilirdim. İstediğim kadar çok ya da az çalışabilirdim. Kimse bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylemezdi. Kulağa mükemmel geliyor, değil mi?"

Başımı eğdim ve omuz silktim. "Evet, bana oldukça iyi geldi."

"Ama ben mutsuzdum. Bir amacım yoktu. Ve dün gece, gelecek için planlar yapmaya başladığımda, hayatımda en çok ihtiyacım olan şeyi bana senin verdiğini fark ettim... sevgiyi."

Onun sözleri göğsümü sıkıştırdı ve keskin bir nefes aldım. "Ben de sana bir şey vermek istedim."

Masasından tahta bir kutu uzattı. "Aç şunu."

Altın tokayı açıp kapağı kaldırdım. İçinde bir kağıt vardı. Kağıdı çıkardığımda, altında bir anahtar olduğunu fark ettim. Kağıdı yavaşça açarken onu izledim.

Bir tapu belgesiydi. Adres, belli belirsiz tanıdığım ama tam olarak yerini belirleyemediğim bir yerdi.

"Bu nedir?" diye sordum.

"McArthur'un çiftliğinin tapusu. Biraz araştırma yaptıktan sonra, McArthur'un hala hayatta olan bir akrabası olduğunu öğrendim. Kaliforniya'da bir kuzeni. Ona cömert bir teklifte bulundum ve bugün belgeleri imzaladı."

"Oh." Tapuya bakarak, neden ona baktığımı açıklayacak bir şey bulmaya çalıştım.

"Senindir," dedi.

"Benim mi?" Ona baktım, bunun bir şaka olduğuna dair bir işaret arıyordum. Bir sırtış, kaldırılmış bir kaş. Herhangi bir şey!

"Neden bir çiftlik isteyeyim ki?" diye yavaşça sordum. Kesinlikle bir şeyi kaçıırıyordum.

"Burası iyi bir mahallede, birinci sınıf bir gayrimenkul. Ana otoyollara ve otobüs duraklarına erişimi var."

"Bu inekler için harika bir haber, sanırım."

O gülümsedi. "Laura, bu araziye bir rehabilitasyon merkezi kurmanı istiyorum. Bu, o çocukların alıştıkları mahallelerinden ve arkadaşlarından uzaklaşarak yeni bir başlangıç yapmaları için iyi bir fırsat olacak. Yeni seçimler yapabilecekleri yeni bir yer."

Aman Tanrım.

Vücudum titredi ve gözlerim doldu. Sanki zihnim henüz anlamadan vücudum onun sözlerini algılamıştı. "Ne... ne diyorsun sen?"

"Dün gece söylediğin her kelimeyi dinledim. Ve sana, senin bana verdiğin kadar önemli bir şey hediye etmek istedim. Benimle olmak için güvenip bilinmeyen bir yola girmeye hazırsan, sana dünyayı vereceğimi biliyordum." Gülümsedi. "Her seferinde bir parça toprak." Göğsümden bir hıçkırık çıktı ve bluzumu sıkıca tutarak duygularımı geri tuttum. "Peki bu neyin anahtarı? Ahırın mı?"

Yanaklarımdan gözyaşları akmasına rağmen güldüm.

O gülümsemedi. "Hayır."

Elimde anahtarı sıkıca tuttum, kalbim deli gibi atıyordu.

"Bu benim evimin anahtarı. Hazırsan senin olabilir." "Seninle birlikte yaşamamı mı istiyorsun?"

"Oh, bundan çok daha fazlasını istiyorum, ama sanırım bunu duymaya henüz hazır değilsin."

Başımı salladım, çünkü şu anda daha fazlası beni çok zorlayacaktı.

"Bu benimle birlikte yaşamaya evet demek mi, yoksa daha fazlasını kaldıramayacağını kabul etmek mi?" diye gülerek sordu.

"İkisi de." Gülerek cevap verdim. "Kilitleri değiştireceğini sanıyordum."

Saçlarımı geriye itti, sonra kollarımı okşadı. "Ellerim başka bir şeyle meşgulken sana bir anahtar takımı vermek daha kolay olur diye düşündüm." Başını eğdi ve gözlerime baktı. Gözlerindeki yeşil renk daha da yoğunlaştı.

"Seni seviyorum Laura. Asla ayrılmak istemiyorum."

"Bunun olduğuna inanamıyorum," dedim, gözyaşlarımı silerek. Ryan ile böyle bir şeyin olacağını umut etmeye bile izin vermemiştim. Kendimi dünyadan kapatmıştım, ama bir şekilde o kendini içeri sokmuştu.

"Bu oluyor çünkü sen her zaman önce başkalarını düşündün. Babanı, Sam'i, hatta beni. Ama sonunda kendini seçtiğinde, Laura, aşkı seçtin. Kendine inandın ve ben de bize inanmaktan başka çarem yoktu."

"Bu daha önce de olmuştu. Başka bir avukat seçebilirdim, ama seni istedim. Seni seçtim, Rye."

"Laura, tatlım. Söz veriyorum. Her zaman seni seçeceğim. Hayatımın geri kalanında her gün."

Ryan

Sessiz caddede yürürken penceredeki kırmızı güller dikkatimi çekti. İki hafta önce Laura için aldığım güller o gecedan beri solmaya başlamıştı ve ben onları mutfağımda görmeye alışmışım. Bana onu hatırlatıyorlardı. Dudakları, gülümsemesi, onun... Bütün gece öptüğüm mahrem bölgelerini hayal ederek inledim.

Daha fazla dayanamazdım. Bunu resmileştirmem gerekiyordu. Ona yeni hayatına alışması için altı ay süre verecektim, sonra ona evlenme teklif edecektim.

Sanırım eve dönerken bir düzine daha alacağım.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeye, teyzemi yerleştirdiğim yeni bakım evinin merdivenlerini koşarak çıktım. Durumunun daha iyi olduğu, ancak sağlığının düzelmeyeceği söylenmişti. Burası, teyzemin daha önce kaldığı yerden çok daha konforluydu. Steril bir hastane değil, büyük bir konağı andırıyordu.

"İyi günler, Bay Crawford," dedi resepsiyondaki kadın. Yaşlıydı, belki annemle yaşıt sayılırdı. Gülümsemesi samimiydi, ben de gülümsedim.

"Teşekkürler. Size de iyi günler."

Onun yanından geçip asansöre doğru yürüdüğümde, sesi beni tekrar durdurdu. "Affedersiniz beyler, içeri girmeden önce kayıt yaptırmanız gerekiyor."

Genel bir ifade olmasına rağmen kulaklarım dikildi ve arkama döndüm. Duygularım beni yanıltmamıştı, ama yine de onları görmek beni şok etmişti.

Colton ve Luke ana girişte durmuş, cüzdanlarını ve kimliklerini çıkarıyorlardı.

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

"Bizim iyi tavsiyemizden faydalanan tek kişinin sen olmadığını düşündük," dedi Luke. "Muhtemelen benim de biraz kapanışa ihtiyacım vardır."

Colton omuz silkti. "Frances beni buraya getirdi. Bununla başa çıkmam gerektiğini söyledi. Sanırım ben iyiyim."

Kafamı salladım. "Hâlâ sana mantıklı şeyler söyleyebilmesi iyi bir şey, kardeşim." Kolumu omzuna attım ve onları asansörlere kadar geçirdim.

İkinci kattan inerken, Colton'ın geride kaldığını fark ettim. En son ne zaman onunla konuştuğunu hatırlamıyorum. Onun yaptıklarından sonra, konuşacak çok şeyleri vardı.

Kapıyı çaldım ve içeri girdim.

"Ryan, merhaba," dedi hemşire. "Seni gördüğüme sevindim. Catherine bugün iyi. Ziyaret için iyi bir gün."

"Sevindim." Sonra teyzeme dönerek, "Sana yeni ziyaretçiler getirdim," dedim.

Yatağında daha dik oturdu, gözleri temkinliydi. Colton ve Luke içeri girerken yüzü buruştu ve omuzları titredi. Boğazından bir hıçkırık çıktı ve ağzını kapattı, parmakları titriyordu.

Bir an için, onları ona sürpriz olarak getirmiş olduğum için pişman oldum. Ama sonra dudakları titredi ve gülümsedi. "Tanrım, bakın ne kadar büyümüşsünüz."

"Bazılarımız diğerlerinden daha büyük," diye mırıldandı Colton ve ben onun koluna vurdum.

"Lütfen içeri gelin," dedi. "Sizi görmek çok güzel."

Sesindeki memnuniyet, göğsümdeki gerginliği hafifletti.

Telefonum cebimde titredi ve belediye başkanının ofisinden olabilir diye kontrol ettim. Yarı açık cezaevi için inşaat ruhsatlarının bugün gelmesini bekliyordum.

Ama arayan özel dedektifimdi.

"Hey, şimdi uygun değilim," dedim ve kafamı üçlüden çevirdim.

"Ryan, annen hakkında gerçekten konuşmamız gerekiyor." "Biliyorum. Ama şu anda olmaz."

"Bunu iki hafta önce de söylemiştin."

"Mektup yirmi yıldan daha eski olduğu için acele etmenin bir anlamı yok."

"Acelesi var."

Özel dedektifim hiç ısrarcı biri değildi, bu yüzden o anda içimde bir alarm çaldı.

"Ne oluyor? Annemin sevgilisi hakkında şu anda bilmem gereken bu kadar acil ne var?" Telefonun içine sertçe fısıldadım ve kardeşlerimin dikkatini dağıtmak istemediğim için dışarı çıktım. "Annem ne yaptıysa yaptı. Onu affediyorum. Bu soruşturmaya başladığımdan daha iyi bir durumdayım. Geçmişimi geride bırakıyorum."

"Mesele de bu, Ryan. Annenin mektuplar yazdığı adam onun sevgilisi değildi."

"Neden bahsediyorsun?"

Mektubu hatırladım. Kelimeler oldukça açıktı. "Onunla birlikte olmak için sabırsızlandığını söylemişti. Emin misin?"

"Evet."

"Anlamıyorum. Eğer sevgilisi değilse, o zaman kimdi?"

"Oğlunu."

Dünyam başıma yıkıldı. Önümde sadece karanlık ve kulaklarımda yüksek bir çınlama vardı. Dengemi sağlamak için sırtımı koridora dayadım.

"Oğlu mu? Ama bu nasıl mümkün olabilir? Demek annem bir ilişki yaşamış?"

"Hayır. O, babanla tanışmadan önce onu doğurdu. O diğer adamla evlenmedi."

"Peki bu adamın kim olduğunu biliyor musun?"

Benim... kardeşim mi?" "Evet..."

"Peki, kim bu lan?" diye bağırdım, artık sabırsızlanıyordum.

Telefonda nefes alış hızlandı ve yüksek sesle nefes verdi.

"Giancarlo Rossi senin kardeşin."

Ne?!

Telefonu düşürdüm.

Telefon yere düşüp kırıldı. Duvara yaslanıp yanına oturdum. Parçaları toplayıp, elimdeki kırık telefona baktım.

"Ryan?" Luke odadan seslendi. "Her şey yolunda mı?" Hayır.

Her şey yolunda değildi.

Ve bir daha hiçbir şeyin yoluna girebileceğini sanmıyordum.

Giancarlo Rossi, sevdiğim kadını haksız yere suçlayan, mafya patronu olduğundan şüphelendiğim adam, benim kardeşimdi.

Siktir.

*** THE

CHOICE'u okuduğunuz için teşekkür ederiz.

Beğendiyseniz, Amazon veya Goodreads'te bir yorum bırakmayı düşünün. Bu, bağımsız yazarlara gerçekten yardımcı olur.

Diğer Crawford kitaplarını okumadıysanız, THE MIX-UP'ta **Colton'ın hikayesini** ve THE REMAKE'te **Luke'un hikayesini** okuyun.

The Mix-Up: www.amazon.com/dp/B09XJC64GG The

Remake: www.amazon.com/dp/B0B8W7NVX2

Mafya romantizmi mi arıyorsunuz?

Giancarlo Rossi'nin ENVY: A Deadly Sins Mafia Romance kitabındaki **hikayesini** okuyun: www.amazon.com/dp/B0BTMWP1GF

Paranormal romantizm sever misiniz?

VIOLET SKY serisi, mantikor şekil değiştirenlerle paranormal romantizme yeni bir bakış açısı getiriyor! Mantikorlar, varis bir halkla ilişkiler uzmanına aşık olana kadar insanlar arasında fark edilmeden yaşarlar. Violet Sky üçlemesinin bağlantısı burada dahil bir bonus ön bölüm de bulunmaktadır:

<https://www.amazon.com/dp/B0BDSRPZKT>

Son olarak, gelecekteki ARC ekiplerinin bir parçası olmak veya yaklaşan kitap promosyonları ve satışları hakkında ilk bilen olmak istiyorsanız,

abonelerim ilk bilenler olduğu için mailing listeme kaydolmanızı tavsiye ederim. Web sitem <https://www.evemarian.com> üzerinden kaydolabilirsiniz.

Bağımsız yazarları okuyup desteklediğiniz için ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem. Umarım bu hikayeler yüzünüze bir gülümseme getirmiştir.

Bir dahaki sefere kadar...

BU YAZARIN KİTAPLARI

Karışıklık

Huysuz CEO beni ofisinde bulduğunda ve beni başka biriyle karıştırdığında, bunun ailemin mali sorunlarının çözümü olabileceğini anladım. Sadece kalbimin her şeyi mahvedeceğini hesaba katmamıştım. Ona her şeyi anlatacağıma söz verdim... maaş gününden sonra.

Yeniden Yapım

Luke Crawford, lise yıllarında kabusum haline gelene kadar en iyi arkadaşımdı. Mezun olduğumuzdan bu yana geçen on yıl boyunca onu unutmaya çalıştım. Hasta anneme bakmaya ve çalıştığım muhasebe firmasında ortak olmaya odaklandım. Ama sonra Crawford Corporation müşteri listeme eklendi ve Luke hayatıma geri döndü, en basit işleri bile zorlaştırdı. Arkanı dönüp gitmek istiyorum. Ama bu işten vazgeçemem.

Violet Sky Paranormal Romantik Üçleme . .

Tanrılar ve mitolojiyle iç içe geçmiş şekil değiştirenleri seviyorsanız, bonus ön bölüm de dahil olmak üzere, yavaş yavaş gelişen, üç kitaptan oluşan bu paranormal romantizm serisini seveceksiniz.

Michaela'yı ilk gördüğümde tepkimi kontrol edemedim. Bu, benim dünyamda ilkel, beklenmedik ve yasadışı bir şeydi. Manticore Krallığı'nın varisi olarak, onun gibi biriyle birlikte olmam yasaktır.

Türümüz, içgüdülerimizin ve zehirimizin insanları öldüreceğini uzun zaman önce öğrendi. Ama bu, onu istememi engellemiyor. Michaela neredeyse vurulacakken, sadece babamın hayatını kurtarmakla kalmayıp, Michaela ile bir hayat kurmanın bir yolunu bulmam gerektiğini fark ettim – bunun için her şeyi geride bırakmam gerekse bile.

TEŞEKKÜR

Karım, onun sarsılmaz desteği sayesinde içimden gelenleri yazabiliyorum.

Özellikle zor günlerde hayallerimin peşinden gitmem için beni cesaretlendiren çocuklarıma.

Beta okuyucularım Christine ve Jennifer'a, her gün bana ilham veriyorsunuz. Zor zamanlarda beni teşvik ediyor, her seferinde yazdıklarımı parçalayıp daha iyi bir yazar olmamı sağlıyorsunuz, lol.

ARC ekibime, kitaplarımı okumak ve incelemek için ayırdığınız zaman için teşekkür ederim. Sözleriniz ve heyecanınız benim için çok değerli.

Okurlarıma, size ne kadar teşekkür etsem azdır. Yazmamın ve yayınlamamın sebebi sizlersiniz. Aksi takdirde, bu kadar savunmasız olmaya ve kafamın içinde yaşayan bu karakterleri paylaşmaya cesaret edemezdim. Umarım sizi biraz eğlendirebilir, güldürebilir, ağlatabilir ve gülümsetebilirim.

YAZAR HAKKINDA

Eve Marian

Eve Marian eski bir gazeteci ve halkla ilişkiler yöneticisidir. Toronto'nun bir banliyösünde kocası, iki çocuğu ve Chase adında zeki bir kediyle birlikte yaşamaktadır.

Yeni yayınlar, hediyeler, promosyonlar ve daha fazlası hakkında en son bilgileri almak için www.evemarian.com adresinden haber bültenine kaydolun.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Önsöz](#)

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[19](#)

[20](#)

[21](#)

[22](#)

[23](#)

[24](#)

[25](#)

[26](#)

[27](#)

[Bu Yazarın Kitapları](#)

[Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

